

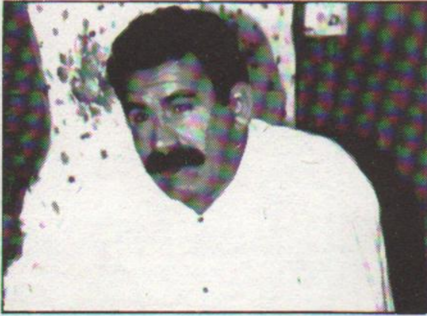
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 81 / Eylül 1988 / 3.-DM

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın provokasyona karşı tüm Partililere çağrısı:

Parti ve Gerilla yaşamında Devrimci Ölçüleri Geliştirelim ve Yetkinleştirelim

Devrimci eğitimin bir dönemi daha sona ererken, kişiler böyle yanılgılara yola çıkamayacaklarını, bu işten sorumlu olanlar bundan pek yürek rahatlığı duymayacaklarını bilmelidirler. Son derece biçimsel yanlarla uğraşılıyor. Kişiler çocukça arzu ve isteklerle yaşayabileceklerine kendilerini inandırıyorlar. Tabii ki bu hiç iyi değil. Bu kişilikle belki ana-babalarınız size biraz bakarlar ama, düşmandan değer koparmak, halkına değerler armağan etmek, bununla mümkün olmaz. Sizler bir şeyi anlamak istemiyorsunuz. Çok yaramaz yaşantının içinden gelişiyorsunuz ve onu ısrarla Parti ortamında sürdürmek istiyorsunuz. Namuslu adam, sorumlu adamdır. Sorumlu adam işin gereklerini yerine getirmesini bilen adamdır. Düşman size bir dil takmış, onu konuşturdukça konuşturuyorsunuz. Nedir o dil? Çok yüzeysel, demagojik, işin özüne inememe; o konuda kendisi için olması gerekeni kazanamama, bu konuda kazanmak için tüm gücünü sarfedememe. Kim bunu bize dayatır? Düşman dayatır. Kim bunun aksini sonuna kadar yaşar? Köleleşmiş halk yığınları yaşar. Parti içinde kimler bunu devam ettirir? Bunda etkilenenler devam ettirir. Görülüyor ki, bizim o ezeli köleliğimizle, bu tip yaşantının ilişkisi vardır. Son derece yüzeysel, son derece kendini aldatmış olarak hangi işin üzerine gidebilir? Ve ne kadar başarabilirsiniz? Benim kabul edemediğim olay şu: Yaşça gençsiniz, enerjiksiniz, fakat en basit işin üzerinde bile işte her türlü olumsuzluğu ve dediğim gibi, sonuç almamayı yaşıyor ve kendi kendinize de bunu yediriyorsunuz. Şimdi şunu düşünmek gerekir: Tamam, yani düşman bizi sürüler gibi idare ediyor, biz düşmanın bu tutumuna karşı meydan okuma hareketiyiz ve meydan okuma hareketine girişenlerin de her şeyleri çok açıktır.

Devamı 16. sayfada

Benevok Kahramanları Ulusal Kurtuluş Savaşımızın Ölümsüz Komutanlarıdır

YAZISI 3. SAYFADA

Ahmet KESİP

Dün Xani'de Gömülen Direniş Ateşi, Xani Direnişiyle Yeniden Kıvılcım Aldı

YAZISI 9. SAYFADA

Veli TEYHANİ

Savaş Cephelerinden, 12 Eylül Faşizminin 8. Yılına Cevap

● Uludere, Beytüşşebap, Kelamemê Dağları, Kemah, Şırnak, Başkale ve daha birçok merkezde yaygın savaş durumu yaşandı. 12 Eylül faşizmi, ulusal kurtuluş eylemliliği ile protesto edildi. 1 aylık sürede 100'ü aşkın subay, kontr-gerilla, milis çete, asker ve ajan cezalandırıldı.

1988 yılı yazı ulusal kurtuluş savaşı tarihimizin şimdiye kadar yaşanan en büyük çatışmalarını yaşadı. 2 gün süre ile devam eden birçok çatışmada, sömürgeciler ağır kayıp vermeye devam ediyorlar. Binlerce sayıyı bulan ordu, kontr-gerilla, milis çete gücüne karadan ve havadan verilen desteğe rağmen, sömürgecilerin son aylarda —özellikle 1988 yılı içinde başvurdular— "kuşat ve ez" taktiği tümden boşa çıkarıldı.

Gerilla birliklerini kuşatmaya almaya çalışan sömürgeci ordu bunu başaramayınca da helikopter, tank ve top, hatta uçaklarını bile kullanarak sonuca gitmeye çalışıyor. Gerillalar ile yakın temastan sürekli kaçan Türk ordusu, uzaktan top, bomba atışları ile napalm ve kimyasal silahlar kullanarak, savaş cephelerindeki çöküşünü engellemeye çalışıyor. Şemdinli-Benevok, Bagok, Hani, Derik, Kozluk çarpışmalarında ağır silahlar kullanan ve ancak top atışları sonucunda gerilla birliklerine kayıp verdirmişlerdir. Daha şimdiden bütün ağır silahlarını savaşa sürmüş olan sömürgeciler, çağımızın en vahşi savaşını yürüterek, başarılı olmaya çalışıyorlar. Aslında bu silahların, küçük bir gerilla grubuna karşı harekete geçirilmesi bile sömürgecilerin yaşadığı durumu çok açık bir biçimde ortaya koymaktadır.

Elindeki en modern silahları savaşa sürerek, çöküşünü önlemeye çalışan bir ordunun karşısında sıradan bir donanımla savaşan gerilla birliklerinin olması, savaşın güçler açısından ne durumda olduğunu göstermeye yetmektedir. Karşı karşıya gelen iki düzenli ordu değildir. Bir düzenli orduya karşı, her türlü silahı devreye koyabilirler. Ama bir gerilla birliğine, (o da sayıları 20 ile 100 arası değişiyor) karşı elindeki en ağır silahlarını bile harekete geçi-

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yaptığı Haziran '88 değerlendirmelerinden alınmıştır:

Uluslararası Güncel Siyasal Durum ve Devrimci Gelişme Olasılığı

"... Bu nedenle sosyalizmin etkisinde, onlara bağımlı ve bağlı olmayan ülkelerin, partilerin —küçüklüğü-büyüklüğü gözetilmeden— bilimsel sosyalizmin sorunları etrafında bir araya geldiği bir tartışma, birlik platformunun açılması uygundur. Bilimsel sosyalizmin teorik sorunları ve çeşitli ülkelerde bu teorinin uygulanmasında ortaya çıkan sorunlarını gözden geçirmek ve gerçekten sosyalizmin ruhuna uygun bu dünya görüşü çerçevesinde kapitalizmi bir sistem olarak aşmak, onu tasfiye etmek isteyen özelliğine sıkı sıkıya bağlı olmak; ilkede uzlaşmayı kabul etmemek, pratikte de sosyalist devrimin aleyhinde sonuç vermeyecek ve ancak taktik düzeyde uzlaşmalara girebilmek, bu doğrultuda yaklaşımlar geliştirmek, tüm bunlara göz-kulak olup özenle yaklaşmak; bunu sürekli bir tartışma platformu haline getirmek ve danışılarak kararlar almak gerekiyor. Tabii bu kararların içeriği, 'şu ülkede bu kadar sosyalizm gerçekleştirelim, şu partinin önüne şu politikaları koyalım' biçiminde olmamalı...

"Tabii bu arada siyonizmin, Türkiye gerçeğindeki rolüne de değinmek gerekir. Türk gerçeği kendisini tamamen islamcı saymasına ve siyonizmle hiç ilişkisi yokmuş gibi göstermesine rağmen, özünde ekonomik şekillendirmede, tamamen siyonizme dayanan bir yapıdadır. İttihat-Terakki cemiyeti de siyonistlerin oluşturduğu bir kuruluştur. M. Kemal'in kendisi bile bir masondur. Ve nitekim Türkiye'nin birçok devlet adamlarının da mason oldukları biliniyor. Dolayısıyla siyonistlerin, Türkiye'de de ekonomi ve politikanın yönlendirilmesinde etkileri vardır. Türk milliyetçiliğinin oluşumunda masonların etkisi büyüktür. Tabii masonluğun oluşumunda da siyonizmin etkisi vardır..."

YAZISI 21. SAYFADA

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi:

KÜRDİSTAN'DA YENİ SİYASAL GELİŞMELER VE İTTİFAK SORUNU

Kürdistan'da son siyasal durumun değerlendirilmesi ve bu gelişmelerden çıkarılması gereken görevleri çıkarmak, son derece önem taşımaktadır. İran ile Irak arasında 8 yıldır süren savaşın ateşkesle sonuçlanması, beraberinde bazı yeni gelişmeleri de ortaya çıkaracaktır. Yine bunun yanısıra, bizim mücadelemizde yeni bir dönemin içindedir ve bunun hazırlığını yapmaktadır. Türk sömürgecilerinin mücadelemize dayattığı özel savaşın vardırıldığı düzey her bakımdan bizim de yenilenmemizi zorunlu kılıyor.

Bu gelişmeler, sadece devrimimizi zorunlu kılıyor. İşçi-köylüaydın gençlik ittifakı açısından değil, dışımızdaki çeşitli güçlerin yeniden biraraya gelmeleri, bazılarının zayıflaması, bazılarının yeni birlikler denemeleri açısından da elverişli bir ortamı yaratmaktadır. Kürdistan'da somut durum eskiyi aşan bir dönüşüme uğramaktadır. Fakat bu gelişmeyi planlı, bilinçli karşılayacak güçlere kavuşmada halen çok geri bir durumda bulunulmaktadır. Bu gelişmeler karşısında en hazırlıklı ve planlı hareket eden örgütümüz bile bu konuda ağır ve sancılı bir gelişme yaşamaktan daha kendisini kurtaramamıştır.

Yeni gelişmeleri karşılayacak olan güçler, eğer yetkinleşmişlerse her zaman bu tip yenilikler karşısında güçlü olan temellerine de dayanarak kendilerini ayarlarlar. Bu gelişmelere, hangi taktiklerle cevap verilmesi gerektiğini bilir, bundan yararlanmaya çalışırlar. Fakat bizdeki güçler, sürekli savunmacı ve pasif bir konumda oldukları için, her konuda kötü bir tarzı yaşamaktan kurtulamıyorlar. Özellikle de Kürdistan ulusal direnme hareketinde, uzun süre öncülük iddia-

Devamı 12. sayfada

Adıyaman Direnişimizin Büyük Komutanı M. Emin TAŞTAN Yoldaşı Saygıyla Anıyoruz

Adıyaman halkı, yiğit bir önderini daha şehit verdi. Zeki yoldaş, hareketimizin Adıyaman'a girdiği yıllarda ilk ilişki kurulanlardandır. Öğrenci gençlik arasında devrimci çalışmalara katılan Zeki yoldaş, kısa sürede önemli gelişmelerin sağlanmasında başarılı bir çalış-

Devamı 8. sayfada

8. Yılında 12 Eylül Faşist Rejimi ve Direnen Halk Gerçekliğimiz

12 Eylül faşizminin 8. yılını geride bırakırken, kısa bazı değerlendirmeler yapmakta yarar var. Biz bu rejimin çeşitli yıldönümleri vesilesiyle ortaya çıkış koşullarını izah etmeye çalıştık. 8. yılını geride bırakırken, daha açıkça ortaya çıkan gerçekler nedir? Halkımızın direniş tarihinde bu yıllar neyi ifade eder? Yakın döneme ilişkin etkileri ne olabilir? Ve buna benzer sorulara cevap verirken, ortaya çıkan en önemli gerçek; Türk egemenlik sisteminde ordunun, rolünü beklendiği gibi başarıyla yerine getirip tekrar toplumun koruyucu ve denetleyici gücü olduğu biçimindeki bir misyonu bu sefer de tekrarlamak istediğidir. Bugün daha iyi açığa çıkan gerçek, Türk egemenlik sisteminde politikasızlık, sorunların halletme gücünde, yaratıcılığında olmadığıdır. Sosyal sınıflar zorlandıklarında hep orduya sığınıyorlar. Askeri çözüm yollarına bel bağlıyorlar. Bu sefer de çözüm aracı olarak yine devreye geçirmek istedikleri orduydu. Ordu kendine güvenen ve her ortaya çıktığında da toplumunda beklentilerine uygun olarak rolünü icra eden bir konumu bu sefer de sonuna kadar yaşayabileceğini; başarıyla tekrar yerine çekilebileceğini hesaplıyordu. Özellikle karşısındaki direniş ögelerinin tarihsel olarak rahatlıkla hep ezme durumları, bu kanıyı daha da pekiştiriyordu. Bu kez daha az donanımlı direniş ögelerinin rahatlıkla ezilip tasfiye edilecekleri bekleniyordu.

Devamı 28. sayfada

Savaş Cephelerinden, 12 Eylül Faşizminin 8. Yılına Cevap

Baştarafı 1. sayfada

riyorsa, bu ordunun savaşı kaybettiğinin açık bir kanıtıdır. Yine, çöküşe giden bir ordunun kanıtıdır.

Türk sömürgecileri bugün ordusunu daha da modernleştirmek istiyorlar. En son teknikle donatıyor ve bunu da gerillalara karşı kullanıyorlar. Ama buna rağmen, ulusal kurtuluş savaşımızın yaygın bir savaş aşamasına ulaşmasını engelleyemediler. Bugün birçok bölgede saatlerce, hatta günlerce süren çarpışmalar yaşanıyor. Bunlar bile savaşımızın ulaştığı düzeyi göstermektedir. Savaşımız, bugün yaygın çarpışmalar aşamasına ulaşmıştır.

Sonbahar dönemi de beklendiği gibi, yaygın eylemlilikle başladı. Başta Botan cephesi olmak üzere, Bingöl, Dersim, Mardin cephelerinde de yaygın eylemlilik yaşandı. Bütün bu eylemlerde ARGK gerillaları düşmana ağır kayıp verdi.

BOTAN

Şırnak'ta sömürgecilere 2 ayrı pusuda ağır kayıplar verdirildi: 6 Eylül günü Şırnak'ta sömürgeci birlikler ile gerillalar arasında meydana gelen çarpışmada 2'si subay, 4 asker öldürüldü, 10 düşman gücü de ağır yaralandı. Düşman birliğine karşı pusu eylemi gerçekleştiren, ARGK gerillaları çarpışmada kayıp vermeden üslerine geri çekilmeyi başardılar.

Bu eylemin ardından yörede operasyonlara girişen sömürgeci ordu birliğine karşı ikinci pusu eylemi, 8 Eylül'de gerçekleştirildi. Pusu sonucu çıkan çarpışmada, sömürgecilere ağır kayıplar verdirildi. ARGK gerillaları bu eylemde de kayıp vermedi.

Beytüşşebap'ta 12 düşman gücü imha edildi: 6 Eylül günü Beytüşşebap mıntıkasında, sömürgeci ordu birlikleri ile ARGK gerillaları arasında çarpışma meydana geldi. Çıkan çatışmada 2'si subay, 6'sı asker ve 4'ü korucu olmak üzere 12 kişi imha edildi. Çarpışmada, ayrıca yaralıların olduğu da bildirilmektedir.

Kelamemê Dağlarında çarpışma: 7 Eylül günü ARGK gerilla birliği ile sömürgeci ordu kuvvetleri arasında 2 gün süren bir çarpışma meydana geldi.

Sömürgeci ordu, kontr-gerilla ve köy korucu birlikleri tarafından Kelamemê Dağlarında kuşatmaya alınmak istenen ARGK birliği büyük bir direniş ve manevra kabiliyeti göstererek, oynanmak istenen oyunu boşa çıkardı.

Düşmanın yoğun güç sevkiyatına hava ve kara zırlı birliklerini harekete geçirmesine rağmen, ARGK birliği usta bir manevra kabiliyeti ile kuşatmayı boşa çıkarmakla kalmayıp, düşmana ağır bir kayıp da verdirdi.

Çatışmanın ilk ve ikinci günü ağır kayıplar vererek, gerillaları kuşatmaya alamayan düşman birliğinden 22 kişi öldü. Kelamemê Dağlarının yükseklerine çıkamayan düşman birliği kuşatmayı başaramayınca 3 kontr-gerilla, 3 polis, 6 köy korucusu ve 10 asker ölü vererek çatışma alanından geri çekildi.

Beytüşşebap ve Şırnak'ta yeni çarpışma: 24 Eylül tarihinde, her iki mıntıkada meydana gelen çarpışmalarda ARGK gerillaları kayıp vermezken, sömürgeci ordunun kayıpları hakkında ise ayrıntılı bilgi edinilemedi.

Beytüşşebap'ta sabaha karşı saat 06.00'da başlayan çarpışmada ARGK gerilla müfrezesi, gündüz olmasına rağmen başarılı bir taktik uygulayarak, düşmana ağır kayıp verdirip, alandan hızlı bir şekilde uzaklaşmıştır. Böylece sömürgecilerin operasyon hesapları da bozulmuştur.

Şırnak mıntıkasında meydana gelen diğer çarpışma ise, iki gün sürdü. Güneyçam ve Sarıdallı köyleri arasındaki Resur mevkinde çatışma başladı. Aldığımız haberlere göre çatışma ikinci güne kadar devam etti. ARGK gerillaları eylemde kayıp vermediler. Düşman, her zaman yaptığı gibi kayıplarını gizledi. Herhangi bir açıklamada da bulunmadı.

Özalp'da pusu: 7 Eylül akşamı Van'ın Özalp ilçesinde pusu kuran ARGK birliği, 2'si asker, 1'i korucu 3 kişiyi öldürdü. 1 astsubay olmak üzere 4 kişiyi de ağır şekilde yaraladı. Gerilla birliği eylemde kayıp vermedi.

BİNGÖL

Askeri araç pusuya düşürüldü: 25 Eylül akşamı, referandum sandıklarını Bingöl'e götüren bir askeri araca pusu kuruldu. ARGK gerillalarının gerçekleştirdiği pusu eyleminde 2 asker öldürüldü, 3'ü de ağır şekilde yaralandı. Ayrıca aynı eylemde, 1 astsubay ise esir alındı. Şu ana kadar da ARGK gerillalarının elinde bulunan subaydan herhangi bir haber alınamamıştır.

URFA

Cephaneliğe sabotaj: Urfa'da üstlenmiş bulunan 20. Mekanize Tugayı'nın cephanesi, meydana gelen patlama sonucu tümden imha olmuştur. Cephanelikte önce yangın çıktı ve daha sonra patlama olduğu bildirilmektedir. Sömürgeciler, daha sonra olayın sabotaj olmadığı yalanını yaymak istemişlerse de, kimse buna inanmamıştır. Patlamayı gören birçok kişi, olaydan önce bir grubun eylem yerinden koşarak uzaklaştığını söylüyor. Patlama sonucu 80 kişinin yaralandığı bildirilmekle birlikte, ölü sayısı hakkında ayrıntılı bir bilgi edinilemedi.

DERSİM

Kemah'ta intikam pususu: 7 Eylül günü, sömürgeci ordu birliği ve köy korucularına karşı gerçekleştirilen eylemde 20'ye yakın sömürgeci ordu mensubu ve korucu öldürüldü.

Düşmanın hiç beklemediği bir alanda indirilen bu darbe, mücadelemizin, bu alanda yaygınlaşması üzerinde önemli etkilerde bulundu.

ARGK birliği, eylemde kayıp vermezken, sömürgeci konvoydaki tüm araçları da tahrip etti. Böylece sömürgecilere hem maddi hem de moralmen ağır bir zarar verdirildi. Aynı eylemde, 2 işbirlikçi hainin de cezalandırılması halk kitleleri üzerinde daha da derin bir etki bıraktı.

MARDİN

Midyat-Kerboran'da ihanetçilere ve düşmana darbe: 31 Ağustos günü, Kerboran'da gerçekleştirilen eylemde, yörenin azılı hainlerinden 4'ü öldürüldü. Murat Değerli (Murado)'nin de içinde olduğu hain odak gerillaların gerçekleştirdiği pusu eylemi sonucu cezalarını buldular. Eylem halk kitleleri üzerinde büyük bir etki bıraktı. Mehmet Toprak, Yıldıray Cebe ve Mehmet Çelik adında olan diğer hainler, korkularından araba ile geziyorlardı. Ancak 4 hainin tedbirleri ARGK birliği karşısında boşa çıktı.

Bu eylemden birkaç gün sonra ise, sömürgeci ordu birliklerinin bir operasyon kolu pusuya düşürüldü. Bu pusu eyleminde ise 1 kontr-gerilla ile 3 korucu ölümle cezalandırıldı.

Nusaybin'de ajan öldürüldü: Ağustos ayı sonlarında, Nusaybin'de gerçekleştirilen eylemde, 1 ajan hakkettiği sona uğratılarak ölümle cezalandırıldı.

KARAKOÇAN MEKTUBU:

Karakoçan Eylemimiz Sömürgecilerin Tüm Çabalarına Rağmen Gizlenemedi

Ülkenin derinliklerinde yer alan Karakoçan'ın, topraklarının büyük bölümü ovalıktır. Karakoçan, geçmişten beri direniş mücadelemizin geliştiği, yiğit halk önderlerinin ve militanlarının yetiştirildiği bir ilçemizdir. Mazlumlar, Delliler, Zekiler, Ekremler Karakoçan direnişinin temel taşlarıdır. Bugün onların takipçileri, devrimci direnişi geliştirerek bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratmanın mücadelesini vermektedir. Gelişen ulusal bağımsızlık savaşı karşısında paniğe kapılan düşman çeşitli uydurma haberler yayınlayarak direniş mücadelemizi gölgelemek istemektedir.

İşte en son örneği:

13 Ağustos 1988 günü Karakoçan Okçiyan köyü Dolan (Çatılı) mezrası yakınlarında pusu kuran bir birliğimizin pususuna düşen düşmana ait bir minibüs tamamen tahrip edildi. Özel tim ve komando görevlilerini taşıyan minibüsten kurtulan olmadı. Olay esnasında 5 kişi ölürken, 8 kişi de ağır yaralandı. Yaralı olan bir astsubayın daha sonra Elazığ devlet hastanesinde öldüğü öğrenildi. Aynı eylemde kahramanca bir direniş sergileyen Aysel ARGUN (Hêvî) yoldaş şehit düştü.

Eylemin gerçek yönü bu iken, sömürgecilerin haberi veriş tarzı şöyle idi:

"Elazığ-Karakoçan ilçesi Güneyli köyü yakınlarında güvenlik kuvvetlerine ait bir araca ateş açan teröristlerden biri ölü, biri de sağ ele geçirildi. Çıkan çatışmada Engin Sertel adlı jandarma eri şehit oldu, 1 astsubay ve 2 er hafif yaralandı. Teröristlerin üzerinde bir kalaşnikof, bir G-3 piyade tüfeği, 3 el bombası, bu silahlara ait çok miktarda mermi ve şarjör ele geçirildi" vs.

Gerek eylem anında, gerekse eylem sonrasında sağ yakalanan yoktur. Ele geçen tek silahımız bir kalaşnikof, iki şarjör ve otuz adet mermi iken; TC neden böyle uydurma bir haber yayma ihtiyacını duydu? Bunun üzerine biraz durmak gerektiği inancındayız.

Düşmanımızı tanıyan her yurtsever demokrat insan, TC'nin kendi kayıplarını ısrarla gizlediğini iyi bilir. Bu eylemimizi gizlemesinin bir nedeni bu geleneksel tavrıyken; bir diğer nedeni ise ülkemizin iç bölgelerinde güçlü bir eylemliliğin yaşandığını dünya kamuoyundan gizleme isteğidir. Çünkü düşman, savaşı ülkemizin "güneyi" ile sınırlı tutma çabası içindedir. "Sınırdan vurup kaçıyorlar" imasını sürdürebilmek için bu TC için gereklidir de. İç bölgelerde yaygın eylemliliğin yaşandığının resmi ağızlardan açıklanması, bugüne kadar yapılan propagandalarının yalandan ibaret olduğunu itiraf etme anlamına gelir ki bunu kolay kolay kabullenmek istemezler. Olayda yakalanma olmamasına rağmen, neden bir kişi sağ ele geçirildi diye haber verildi? Her şeyden önce "çözülme" endişesiyle kitlede ve ilişkilerimizde tedirginliğe yol açmak istediler. İkincisi, kitlelerimizde yaygın bir intiba vardır: "PKK'liler ölür ama düşmanın eline sağ geçmez" diye. Bu haklı intibayı kırmak istediler, ama amaçlarına ulaşamadılar. Hemen aynı akşam Karakoçan'dan Dersim'in en ücra köşelerine, Bingöl'den İstanbul'a kadar eylemin gerçek yönü ve düşmanın kayıpları yansıdı.

Bölgemizde ilkbahardan itibaren sömürgecilerin kurum ve kuruluşlarına güçlü darbeler indirildi ve devrimci otorite egemen kılındı. Bu canlı siyasal ortam kendisini Karakoçan yörelerinde de gösterdi, yurtsever halkımızın ulusal kurtuluş savaşımıza katkıları arttı. Eyletimizdeki yeni dönem direnişinin önderlerinden M. Salih KILIÇ (Ekrem) yoldaşın şahadetiyle mücadelemiz daha da gelişti. Düşmanın "Karakoçan'da Ekrem vardı, onu da vurduk. Artık kimse buralarda devrimcilikten bahsedemez" tarzındaki propagandası fazla uzun sürmedi ve etkisi hemen kırıldı. Henüz Ekrem'in şahadeti üzerinden ikibuçuk ay gibi bir süre geçmesine rağmen, Ekrem'in köyünden iki kişi, "kanını yerde bırakmayacağız" deyip silahlanarak ARGK birliklerine katıldı. Karakoçan şehir merkezine yaya iki saat uzaklıkta düşman askeri pusuya düşürüldü. 6 düşman askeri öldürüldü, 7'si yaralandı. Köy toplantıları, pullamalar, afişler yapıldı. Karakoçan, kısaca bugün devrimci gelişmeleri yaşıyor ve tanık oluyor.

M. Salih KILIÇ

13 Ağustos Karakoçan eylemimiz bir şehidimizin, Aysel ARGUN (Hêvî) yoldaşın kanıyla daha da görkemlileşti. Hêvî yoldaşın gözlerinde, düşmanı kahredecek kin ve öfkeyi görmemek mümkün değildi. Bu kin ve öfkesini eylem anında da gösterdi ve görkemli bir direniş sergiledi. Düşman tam etkisiz hale getirilirken; korku ve panik halinde açtığı ateş sonucu aldığı kurşun yarasıyla şehit düştü.

13 Ağustos günü Karakoçan'da sergilenen direniş, sömürgecilere karşı bir atılım eylemidir. 15 Ağustos Atılımının yıldönümü dolayısıyla yaygın eylemliliğin yaşanacağını bilen düşman, tüm güçlerini zırhlı araçlar eşliğinde korumaya almasına rağmen, düz ovada bile kayıp vermekten kurtulamadı. Açık ki, bu eylem düşmanı ürküttü. Bu nedenle, sabahtan akşama kadar 12 saat boyunca düşman, eylem alanının çevresini taradı. Çevre köylere baskınlar gerçekleştirerek halka baskı ve işkenceler yaptı. "Hani görmüyordunuz, bakın gündüz ortası beş arkadaşımızı vurdular; siz ekmek vermeseydiniz, bilgi vermeseniz nasıl gelirler buralara?" Bu sorular, eylem sonrası bir özel tim komutanının işkence yaptığı bir yurtseverе kızgınlıkla sorduğu sorulardı. Onlar da çok iyi biliyorlar ki, dağdaki gerilla yalnız başına bir şey yapamaz. Ürkütücü olan halkın desteği ve örgütlülüğüdür.

Bugün Kürdistan'ın en ücra köşelerinde tüm zorluklara rağmen intikam mermileri sıkılıyor. Sıkılan merminin boşa gitmemesi için azami dikkat gösteriliyor. Karakoçan eylemi bunun en son örneklerdendir. Sıkılan her mermi bir intikam görevi gördü, halkımız arasında bayram havası estirdi. Sömürgecilerin yalan ve uydurma haberleri tutmadı; hiç kimsenin yakalanmadığı, o denli silah ve mühimmatın ele geçirilmediği su yüzüne çıktı.

13 Ağustos Karakoçan eylemi, 13 düşman askeri ve bir askeri aracı savaş dışı bırakmakla kalmadı; düşmanın acizliğini, yalanlara sığınarak ömrünü uzatabileceğini umacak kadar zayıfladığını tüm bölge halkının gözleri önüne serdi. Düşman, ülkenin dört bir yanında patlayan silah seslerini, ancak böylesine uydurma haberlerle gölgeleyeceğini sanmaktadır. Ama nafile! Güneş balçıkla sıvanamaz. Artık Kürdistan halkı, ulusal direniş savaşımızın vardığı düzeyi çok iyi biliyor. Savaşımızın ulusal önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın önderliğinde zafere doğru tırmandığını dost, düşman herkes kabul etmektedir. TC'nin en yetkili ağızları bile bu gerçeği itiraf etmek zorunda kaldılar.

Direnişimiz Karakoçan topraklarına kök saldı, daha da salacak. Tüm devrim şehitlerine ve onların Partisi, Cephesi ve Ordusu (PKK-ERNK-ARGK)'na layık bir direniş, ülkemizin diğer yörelerinde olduğu gibi Karakoçan'da da geliştirilecek ve kökleştirilecektir. Aysel ARGUN yoldaşın şahadeti bu talimatın mutlaka ve ne pahasına olursa olsun yerine getirileceğinin ifadesidir.

Bu yazıyı kaleme alırken; Dersim'in Truşmak karakol yakınlarındaki özel idareye ait bir binanın ARGK birlikleri tarafından imha edildiğini, 1400 tavuk ve 6 dananın telef olduğunu öğreniyoruz. Bu eylemde de TC, "biri sigara içerken kibritini söndürmeden atmış" diyecek. Bir ara TC, bir yasa çıkarmıştı. Yalan habere ceza diye. Ellerini vicdanlarına koyup söyledikleri yalanlar konusunda kendilerine ceza verseler, TC'nin on yıllık bütçesi yetmez. Biz yine de, onlara verilecek cezanın PKK önderliğinde savaşan ARGK gerillalarının silahının namlusundan çıkan devrimci-intikam kurşunlarıyla verileceğini belirtir, yeni eylem haberleri göndereceğimizi bildiririz.

C. Deşti
19 Ağustos 1988

ŞEMDİNLİ-BENEVOK KAHRAMANLARI, ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZIN ÖLÜMSÜZ KOMUTANLARIDIR!

Devrimci Cesaretin, Kararlılığın ve Partimizin Saldırı Ruhunun Örnek Bir Temsilcisi Olan Cimşit Yoldaş, Halkımızın Elinde Bir İsyan Bayrağı Olarak Yaşayacaktır

Ahmet KESİP (Cimşit)
Karahacılı köyü-Aralık-Kars, 1957

"Partimizin ve Konferansımızın vereceği görevlere en doğru bir şekilde sahip çıkacağıma, pratikte taktik önderlik sanatına kavuşacağıma, proleter enternasyonalizminin görevlerini yerine getireceğime, Partimizin proleter anlayışıyla devrimin tüm değerlerine sahip çıkacağıma, içte ve dışta Parti ve mücadelemize yönelik her türlü düşman saldırılarına karşı savaşacağıma, hiçbir kişisel kaygı ve çıkar gözetmeksizin tüm fedakarlık, enerji ve atılganlıkla kanımın son damlasına kadar savaşacağıma, başta Parti Önderliğine, Partiye, halka, devrime, devrim şehitlerine, zindan direnişçilerine, tüm yoldaşlara ve siz platformda hazır bulunan tüm arkadaşlara söz veriyorum."

Cimşit yoldaş, 1957 yılında Kars'ın Aralık ilçesi Karahacılı köyünde doğdu. İlk öğrenimini oturduğu köyde, orta ve lise öğrenimini Iğdır ilçe merkezinde tamamladı. Lisede okuduğu sıralarda Kürdistan'da gelişmekte olan bağımsızlık mücadelesi ile tanıştı. Bu nedenle kaydını yaptığı yüksek öğrenimden vazgeçerek 1977 yılında mücadele saflarında yer aldı.

Daha grup aşamasını yaşayan Partimizin öncülüğünde gelişen öğrenci gençlik hareketinin kararlı bir militanı olarak en ön saflarda mücadele yürüttü. Cimşit yoldaş, bu yıllarda Mahir CAN, Akif YILMAZ, İdris ÖKMEN ve Yaşar ORGAN gibi devrimci önderlerle omuz omuza faşistlere kan kusturan şanlı bir mücadele yürüttü. Düzenlenen onlarca eyleme çeşitli düzeylerde katılan Cimşit yoldaş, Kars alanında Partimiz önderliğinde sağlanan çığ gibi gelişmede aktif bir rol oynadı. İçinde yer aldığı yoğun mücadeleden ötürü erkenden aranır duruma düştü ve 1979 yılından itibaren faaliyetlerini, kırsal alana çekilerek sürdürdü. Azgın terörünü alabildiğine tırmandıran düşmanın, onu etkisizleştirme çabalarını boşa çıkararak alandaki mücadeleye kesintisiz katıldı.

Cimşit yoldaş, 12 Eylül askeri-faşist cuntasının işbaşına gelerek azgın baskı ve terörün estirilerek en zor ve bir devrimci militan için çetin sınav teşkil eden koşullarda, PKK militanlığını başarıyla temsil etti. Bu güç koşullarda büyük fedakarlık, cesaret ve enerjiyle Parti faaliyetlerini kesintisiz sürdürdü. Yoğun bir biçimde çalışmalarını yürüten Cimşit yoldaş, Partimizin, Serhat (Kars-Ağrı) alanında düşmanın yüreğine korku salan güçlü bir silahı olmuş, Partinin varlığını korumada belirleyici rol oynayarak tüm bu çabalarından ötürü bölge halkının gönlünü fethetti. O, bir grup öncü yoldaşıyla birlikte günlerce karlar üzerinde yatarak, eyaleti boydan boya katedip düşmanın kuşatmasını defalarca yararak, böylece düşmanı boşa çıkarmanın, girişkenliğin ve cesaretin sembolü oldu. O, bu özellikleriyle tek başına bir örgüttü. Nitekim bağlantıların kesildiği, düşmanın onu kuşatarak etkisizleştirdiğini sandığı anda, o sarsılmaz bir inançla mücadeleyi yürüttü. Mücadelenin en zorlu dönemlerinde taşıdığı ihtilalci ruh nedeniyle mücadelenin her anını, her dakikasını bir zafer coşkusuyla yaşadı. Bu coşkusundan hiçbir şey yitirmeyerek giriştiği her eylemde mutlaka zaferle çıkmasını bildi. O, devrimci görevleri başarıyla yerine getirmede, düşmandan kaynaklanan hiçbir engeli tanımadığı gibi, güç yetersizliği, doğa koşulları ve Partiyle ilişkisizlik gibi olanaksızlıkları da engin bir devrimci özveriyle aşmasını bilerek hedefine ulaşmayı başardı. Devrimciliğin sınav yılları olan dönemde tutturulan güçlü formasyon ve sahip olunan bu özellikler Cimşit yoldaşın daha sonraki militan yaşamında da güçlü bir tarzda devam edecek ve devrimci yaşamı Partinin militan ruhunu temsil eden bir faaliyetlilikle birlikte dopdolu geçecekti.

Partiyle teması sağlayarak Güney Kürdistan'a geçtiği 1982 yılı, Cimşit yoldaş için kendisini yetkin bir önder konumuna getirmenin olanaklarına kavuştuğu dönem oldu. Sahip olduğu öz, girişkenlik, kararlılık ve devrimci hırs gibi güçlü özelliklerle birleşince kendisini kısa bir süre zarfında önder bir formasyona ulaştırması zor olmadı. Eğitim konusunda Partinin kendisine her yönüyle kazandırdığı yeni donanımla pratiğin başına geçen Cimşit yoldaş, Serhat eyaletindeki faaliyetlerine devam etti.

1984 yılında Kazım DEMİRTAŞ yoldaşın, 1985 yılında Mehmet ERTÜRK yoldaşın komutasında aynı alanda çalışma yürüttü. Bu dönem boyunca militan yoldaşlarıyla gözüpek bir devrimcilik sergileyerek eyalette güçlü gelişmelerin yaratılmasında belirgin rol oynadı. Sömürgeci güçlere karşı verilen güçlü direnişler içinde yer aldı. O, ihanete karşı amansız ve acımasızdı. En yakın çevresinden bile olsa, çıkan ihanete karşı tavizsizdi. Cimşit yoldaş, faaliyet yürüttüğü alanlarda temsil ettiği militanlık, onu ihanetçilere ecel terleri döktüren, halkın destanlaştırarak dilden düşürmediği bir halk kahramanı yapar. Gerçekten de onun yaşadığı devrimci yaşam, halkın bu haklı tanımlamasını izah eden görkemli bir yaşamdı.

1985 Ağrı direnişinin ardından tek başına faaliyet yürüttü. Kısa bir pratikten sonra bir grup genci kazanarak yılın sonunda Partiye ulaştırdı. 1985-86 kışında kendi eğitimini yapmanın yanısıra, çeşitli alanlardan saflara katılarak gelen savaşçıların eğitimiyle ilgilendi. Baharla birlikte bu kez Botan alanında görev aldı. 1986 Baharında Cimşit yoldaş, Botan'ın kalbi olan Şemdinli'ye komutan yardımcısı olarak gitti. Militan devrimciliğini bu alanda da sürdüren Cimşit yoldaş, yıl sonunda 3. Kongreyi taşırma faaliyetlerine katıldı. Kongre tarafından görevlendirilenlerden birisidir. III. Kongre, O'nu PKK-MK üyeliğine seçti.

1987 yılı hazırlıklarında faal bir rol oynadı. Bu yılın pratiğine yine aynı alanda gerilla birliğinin siyasi komiseri olarak katıldı. Kasım ayından itibaren alana Partinin müdahalesiyle başlatılan çalışmalara katıldı. Kongreyi taşırma faaliyetleriyle birlikte Botan'da egemen kılınmak istenen tasfiyeciliğin tasfiyesini hedefleyen eyaletler konferansı çalışmalarına etkin bir biçimde katıldı ve konferans hazırlık komitesinde yer aldı. Botan ve Serhat Eyaletleri I. Konferansı'nda geçmiş pratikten dersler çıkararak yeni dönem pratiğine kendini hazırlayan Cimşit yoldaş, konferans tarafından yeniden Parti Askeri Konseyi üyeliğine seçildi. Kongreyi taşırma çalışmalarına aktif katıldı. Bu faaliyetlerde yer aldığı süre boyunca devrimin pratik sorunlarıyla yoğun bir biçimde ilgilendi ve taktik önderliğe ulaşmak, onu temsil etmek için yoğun bir çaba sarfetti. Bu çabaları boyunca pratik sorunları konu alan bazı broşürler ve yazılar kaleme aldı. Konferansın ardından başlatılan Şehit Mehmet SEVGAT (Bedran) Eğitim Devresi'nin komutanlığını yaptı. Kendisiyle birlikte takımını ve diğer alanda görev alacak birimleri eğitti. 1988 yılı pratik sezonuna 21 Mart Gerilla Birliği'nin başında yer alarak girdi. Yeni pratiği 2 Nisan 1988'de Mardin-Nusaybin direnişinde şehit düşen yirmi yoldaşın intikam hareketiyle başlattı. Musaka karakol baskın eylemini gerçekleştirerek yoldaşlarının intikamını aldı.

Yıllarca yoğun bir militan devrimci faaliyet yürüten Cimşit yoldaş, komutasındaki 21 Mart Gerilla Birliği'nin Şemdinli-Benevok mevkinde 25.5.1988 günü faşist-sömürgeci güçlerle girdiği muharebede sekiz yoldaşıyla birlikte şehit düştü.

Cimşit yoldaş canlı, akıcı, atılgan ve militan kişiliğiyle anılarda canlı kalacak, hep yaşayacak ve yaşatılacaktır. Benevok muharebesinin değerli komutanı Cimşit yoldaş, ortaya koyduğu görkemli direnişle, —Halk Ordumuz değerli bir komutanını yitirmiş de olsa— büyük fedakarlıklarla, cesaretle, atılganlıkla dolu olan devrimci pratiği ve son olarak büyük bir direniş pahasına elde edilen mevziden yeni mevzilere ulaşmamız için en büyük güç kaynağımız olacaktır.

Ferhan Yoldaş Yaman Bir Militan, Yoldaşlarına Sevgi ve Saygı Dolu Yiğit Bir Komutan ve Temiz Bir Ahlakın Sahibi Sade Bir İnsandı

Osman SARIKUŞ (Ferhan)
Cibin köyü-Halfeti-Urfa, 1962

Ferhan'ın kafası kan çanağı
mavi gözleri bir deniz ateşi
başının yerinde
altın sürahiye konulmuş
bir demet karanfil kırmızısı
kutsal muhammediye
gülü duruyor

Ferhan yoldaşın fiziki olarak aramızdan ayrılmasının acı veren yanı; bu temiz fedakar, hayat dolu yoldaşımızın, özlemini çektiği vatan toprağına henüz adımlarını atarken aramızdan ayrılmış olmasıdır. Ama düşmana karşı soylu bir kin, müthiş bir saldırı ruhuyla dolu olan bu yoldaşımızın örnek kişiliği yanında, yüce insani duygularla halkına ve ülkesine karşı duyduğu derin sevgi ve özlemi de, hafızalardan silinmeyen dipdiri kalan bir gerçekliğidir.

Ferhan yoldaş, Partiye, şehitlere ve yoldaşlarına bağlılığın doğal sonucu olarak şehitlerin anısına sahip çıktı ve verdiği sözün eri olmasını bildi. Ülke dışındayken, ruhen savaş cephesindeki yoldaşlarıyla yaşayan, onlarla omuz omuza savaşmak için yanıp tutuşan, intikam duygusunun verdiği soylu bir azimle dışarıda kalmayı kabullenmeyen, bunun rahatsızlığını sürekli duyan ve bu temelde ülke zeminine gitme dayatıcılığı içinde olan bir yoldaşımızdı. Bu amaç doğrultusunda, Parti kişiliğine ulaşmak ve güçlü bir Parti militanı olmak için büyük çabalar harcadı; eksiklik, yetersizliklerle savaşmada son derece kararlı davrandı. Sinsi maskeler altında soylu değerlere adice yaklaşanlara karşı, düşmana karşı duyduğu kinden daha fazla bir kin ve nefretle doluydu. Her alandaki savaşımında olduğu gibi, bu alandaki yaşamında da ciddi bir gelişmeyi kendi bünyesinde yaşamış, önemli oranda kendisini Parti silahlarıyla donatmasını bilmişti.

Ferhan yoldaşın, daha ülke zeminine ayak basar basmaz, çevresinde hemen bir saygı ve sevgi çemberi oluşturması, onun kişiliğinde yaşattığı zaferi pratikte yakalaması, azim ve güveninden kaynaklanıyordu. Öyle soylu bir kinin sahibiydi ki O, beton binaları faşist ordu birliklerinin başına yıkmak ve bu toz bulutu içinde onları boğmak için yanıp tutuşuyordu. Pis kara çizmelerinin bu kutsal vatan topraklarını daha fazla kirletmemesi için, düşmanı, bir an önce söküp atmak istiyordu. Bu soylu bir saldırı ruhuydu. Adeta yılların birikimini bir anda boşaltmanın özlemi içindeydi. Yoldaşlarına, çete ve faşist ordu güçlerine yönelik sabotaj eylemlerini önerek; *"Filan yere on tane döşeyelim, falan yere 20... iyi vurmalıyız"* vb. diyordu. Bu duruma tanık olan yoldaşları ona baktıkça, bu değerli insanla gelecekte yaşayacakları savaş dolu günleri hayal ediyorlardı.

Benevok direnişinde ölümsüzleşen Ferhan yoldaşla süren bu pratiğin kısa sürmesi ve onun aralarından erkenden ayrılması ise aynı yoldaşları için en acı olaydı. Sömürgeciliğin altında girip üstünden çıktığı bir ortamda, ortalıkta dolaşan silik varlığa karşı, böyle soylu bir kişilikle savaş ruhunun sahibi olan bu değerli yoldaşın, özgür gelecek için büyük sorumluluklar üstlendiği anda aramızdan ayrılışı, elbette mücadelemiz için büyük bir kayıp olmuştur.

Ferhan yoldaş uzun süre kaldığı yurt dışında edindiği deney, tecrübeler ve yaşadığı olaylarla olgunlaşmış, zengin bir birikime sahip olmuştu. Ülke içinde yürütülen sıcak mücadelede yer almak amacıyla, bulunduğu Avrupa alanından, büyük komutan Hüseyin SARIÇİÇEK (Orhan) yoldaşın yardımı ile 1983 yılında Lübnan sahasına geldi. Bu sahada belli bir eğitim devresinden geçti. Değerli yoldaşlardan Hüseyin SARIÇİÇEK ve Vahap ÇOLAK'ın denetiminde siyasi ve askeri faaliyetin yanısıra, pratikte savaşın geliştirilmesi için gerekli cephane ihtiyacının savaş alanlarına ulaştırılmasında azim ve fedakarlıkla çalıştı. Bu konuda büyük çabalar harcadı. Bir yandan da siyasi ve askeri eğitimini sürdürerek, kendisini en iyi bir şekilde hazırlamak için yorulmak bilmez bir çabayla sonuna kadar çalıştı. Ferhan yoldaş daha sonra Parti Önderliğinin yakın denetiminde faaliyetlere devam etti. Uzun süren bu önemli görev (Genel Sekreterlikte güvenlik de dahil birden fazla aktif görev) büyük bir duyarlılık ve sorumlulukla yerine getirdi. Bu faaliyetinde başarılı olmak için kısa aralarla yaşadığı tutukluluk sürelerinde büyük fedakarlık ve direniş örnekleri sergiledi. Savaşan yoldaşlarına bir silah, bir mermi ulaştırabilmek için yoğun çaba sarfetmede bir an bile tereddüt etmedi. Son derece alçakgönüllü, her şeyini yoldaşlarıyla paylaşmak için can atan temiz bir ahlakın sahibiydi.

Parti 3. Kongresi'nin gerçekleştiği dönemde Ferhan yodaş gelişmelerin merkezinde yaşadı. Örgüt kişiliğine ulaşma, sorumlu devrimciliği sergileme ve yanlış anlayışlara karşı mücadelede Parti silahını en iyi bir şekilde kullandı. Partiye büyük bir bağlılık örneğini sergiledi. 3. Kongre çizgisini boşa çıkarmak isteyen ve sürece tasfiyeciliği dayatanlara karşı anın görevlerine cevap vermek için yoğun bir çalışma sürecini yaşadı. Eleştiri özeleştiri süreçleri onun için basamak basamak ilerleme dönemleri oldu. Partinin görev, yetki ve sorumluluk ölçüsüne dayatılan yanlış anlayışlara karşı kararlılıkla durdu.

Ferhan yoldaş, son ülke pratik faaliyetine katılmadan önce Mahsum Korkmaz Akademisi Eğitim Taburu Askeri Eğitmenliği'ne getirildi. 1988 yılı ülke pratiğine fiilen katılmak için yaptığı ısrarlı önerileri Parti tarafından kabul edilince, büyük bir coşkuyla hazırlıklara girişti.

1988 baharında ülke pratik faaliyetine katılmak için Botan alanına gitti. Geri cephede son hazırlıklarını yapıp, büyük bir coşku ve istekle bir an önce sıcak savaşa doğrudan katılma isteminde ısrarlı

davrandı. Ve ülkemizin kalbi Botan eyaletinin Şemdinli'sinde 21 Mart Gerilla Birliği'nin yönetim kademesinde yer aldı. Zorlu savaş koşullarında açlık ve susuzluğa, engin dağlara karşı büyük bir iradeyle direndi. Ve bu zorlukları yenmeyi başardı. Nitekim sonunda, binlerce sayılık faşist ordu birlikleri, özel tim ve yerli çete sürülerinin saldırısına karşı büyük bir direnişin, dünya basın-yayın kuruluşlarının da açıkladığı gibi halk savaşımızda şimdiye kadar verilen en büyük muharebelerden birinin komutanlığında yer aldı. Düşmanın top, havan, bazuka ve lav gibi silahlarına ve o denli kabarık askeri gücüne karşı görkemlice bir direniş sergiledi. Üzerindeki tüm cephaneyi tüketince yoldaşlarından aldığı mermi ve bombalarla mevziden mevziye geçerek yoldaşlarını korumak, düşmanı ise, ağır kayıplara uğratmak ve eline geçirdiği bu fırsatı kaçırmamak için çırpındı.

Kolundan yara almasına rağmen çatışmayı tek koluyla saatlerce sürdürdü. Bu görkemli direniş içerisindeyken mevzisine isabet eden havan topundan aldığı yarayla şehit düştü. Bu yiğit komutan böylece özel görevle komuta kademesinde yer aldığı 21 Mart Gerilla Birliği'nin diğer şehit üyeleri Leyla, Mazlum, İsmet, Rüstem, Zeki, Darar, Ferik ile birliğin değerli komutanı Ahmet KESİP (Cimşit) yoldaşlarla birlikte direniş tarihimize yeni bir halkayı ekledi.

Ferhan yoldaş, daha kısa süre önce, yoldaşlarına ve Partisine büyük bir soylulukla verdiği söze büyük Benevok direnişinde kanıyla sahip çıktı. Evet, Ferhan yoldaş böyle bir kişiliğin temsilcisiydi. O bu kişiliğini daha önceleri bizzat kendi benzetmeleriyle özlü bir şekilde dile getirdi. Savaş pratiğinin göğüs göğüse çatışmalarına hazırlandığı dönemlerde kendisini kaya gibi sert olmaya benzetmekten hoşlanırdı. Kendisine "nasılsın" diyen yoldaşlarına "kaya kadar sağlamım" derdi. Ve gerçekten de, düşmanın kat kat güç üstünlüğüne rağmen, kaya kadar sağlam olduğunu onlara gösterdi. sömürgeciler onu ancak uzun süren direnişi ve fedakarlığı sonunda top güllelerіyle şehit edebildiler.

Artık bu değerli komutan yoldaşımız fiziki olarak aramızda olmayacak. Ama Gostê dağını, Govendê'yi, Çarçelêyi, Faraşinê'yi adım adım dolaşırken, pınarlarından serin sularını yudumlarken, Zağroslar'da, Cilo'da, Basyan'da her gün taze serin havayı teneffüs ederken, kısaca nefes nefes Kürdistan'ı yaşarken, en yorgun anında bile tebessümlü yüzü, yoldaşlarının duygularına ortak olan özelliğiyle bu fedekar yoldaşı aramamak, onsuz buralarada dolaşmanın rahatsızlığını hissetmemek, bahar kadar canlılığıyla her baharda onu anımsamamak, Ferhan yoldaşı hiç tanımamış olmak anlamına gelecektir. Bizi böylesi bir beraberlikten yoksun bıraktığı için düşmana olan kinimiz sonsuz, intikam ruhumuz dipdiridir.

Benevok savaş alanında, tabur tabur askeri gücüyle çaresiz kalıp kayıp vermekten kurtulamayan sömürgecilerin, 120'lik topları, kısa ve uzun menzilli havan topları, bazukalar vb. silahlarla yağmur gibi bomba ve top mermisi yağdırmasına ve belli aralıklarla günlerce süren çarpışmayı kazanmak için Van-Hakkari merkez gibi çevrelerden, sürekli çalışan helikopterler ve kara yoluyla yığınak yapmasına rağmen bu çok üstün orandaki düşman kuvvetlerine karşı, 21 Mart Gerilla Birliği'mizin şahsında direniş zafer kazanmıştır. Kitlelerde büyük hüzün yaratan şehitlik olayına rağmen, TC'nin içine düştüğü acz, korku ve panik onlarda büyük bir güven ve coşku yaratmıştır.

Gerçekte Benevok muharebesinde zafer direnişin olmuş, büyük yenilgi ise sömürgecilerin. Halkımız ve Partimizin bu zaferinin yaratıcıları olan sekiz Benevok kahramanı ve kısa süren pratiklerine rağmen büyük bir komutanlık örneği sergileyen Ferhan yoldaş, bağımsızlık ve özgürlük davasında kolay kolay vazgeçmeyeceğini PKK adına bir kez daha kanla yazan ve bedeli ağır da olsa özgür yaşama ulaşmanın onurlu yolunda ortaya koymaktan çekinmedikleri bu direnişle sembolleştiler. Ferhan yoldaş ve sekiz Benevok direnişçisinin anısı, mücadele ruhu, Partiye, halka ve şehitlere olan bağlılığımızı daha da güçlendirirken, savaşı mutlaka kazanmak doğrultusundaki kararlılığımızı da kamçılamaktadır. Dava arkadaşlarının intikamını almak ve halk savaşını geliştirmek için canları pahasına da olsa direnişe atılmada tereddüte kapılmayan değerli komutan Ferhan yoldaşın ve diğer Benevok kahramanlarının anısını, savaşı yaygınlaştırıp güçlendirerek mutlaka yaşatacağız.

onsekiz mayıs'tı
bıyıkları yeni şahlanmış
erginlik çağında
zaptedilmez delikanlısı baharın
içtima platformunda
sıraya dizildiler
öğlen öncesi serinliğinde
sevinçleriyle
taşmış Zap coşkuları
harman yeri saçlarından
binlerce kez kabarıktı
yeşil-kara gözler yakut yakut
iki tane iri zeytin
o deniz fırtınası yürekleriyle
onyedisindeki Zağros çobanının
şafak melodisi tazeliğinde
Benevok çiçekleri

derin vadinin
dik bir yamaç eğrisinde
arka arkaya vedalaştılar
çifte bombaları
kanguru torbası sırt çantaları
ve zarif fabrika işçisinin
ince parmaklarından çıkmış
biricik can dostları
ölüm perileriyle
batıdaki zenci ge-bir
Alman ge-üç'ü
ve beyaz Rusya'nın sarışın kızı
endamlı portatifleri kollarındaydı

"Partiye içten ve dıştan gelebilecek her türlü saldırıya karşı kendimi siper edeceğim..."

Sultan YAVUZ (Leyla)
Hilvan-Urfa, 1964

"Bugüne kadar beni güçlü bir dava neferi haline getirmede engelleyici rol oynayan tüm yetmezliklerime karşı savaşacağıma, hayatın her alanında verdiğim sözün eri olarak bunu özle bütünleştireceğime, Partiye içten ve dıştan gelebilecek her türlü saldırıya karşı kendimi siper edeceğime, dosta dost, düşmana düşmen, yoldaşa yoldaş olacağıma dair başta büyük önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaş olmak üzere, Kürdistan devrim yolunu kendi kanlarıyla kızıllaştıran ölümsüz şehitlerimize, direniş temsilcileri olan esir yoldaşlara, kurtuluşu için her türlü fedakarlığı yapan Kürdistan halkına ve mücadelemizin ağır sorumluluklarıyle yükümlü olan siz konferansta yer alan tüm yoldaşlara söz veriyorum."

Sultan YAVUZ (Leyla) yoldaş, 1964 yılında Hilvan'da orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlkokulu Hilvan'da bitirdi. Bir yıl da ortaokula devam etti, bitirmeden ayrılmak zorunda kaldı.

Hilvan'da geliştirilen sıcak savaşım ortamında henüz küçük denilebilecek bir yaşta, 1978'de mücadele saflarına katıldı. Aslında Sultan yoldaş, daha küçük yaşta iken, devrimimizin önder kadrolarının etkisi altında büyüdü. Bu önderlerin devrimci kişilikleri, kararlılıkları, çalışma üslubunun yakın etkisini yaşadı. Sultan yoldaşın içinde yetişip büyüdüğü, ilk düşüncelerin algınlandığı ortama hakim olan devrimci yaşamdır. Ailenin hemen hemen tüm fertleri devrimin birer neferi konumundadır. Ve ev adeta bir okuldur. Bunun gibi birçok ailenin konumu da böyledir. O ilk baştan itibaren kendisini Parti yaşamı içinde bulmuş ve yetişmiştir. Hilvan ve Siverek'te birçok görev ve sorumluluklar üstlenerek başarıyla yerine getirdi.

Sultan yoldaş, bayan olmasına rağmen, görev ayrımı gözetmeksizin faaliyetlere koştu. Kitleler arasında propaganda çalışmalarından, kitle gösterilerinin örgütlendirilmesine, kurye görevlerinden eylemsel alana, öğrenci-gençlik kesimi arasındaki faaliyetlere kadar birçok alanda çalıştı. Kitleler içinde onlarla kaynaşarak kısa zamanda sevilen sayılan birisi oldu.

Partimiz 1979'lardan itibaren yaşanan örgütsel krizinden ötürü geri çekilme kararı almıştı. Parti kadrolarını yurtdışına çekerek ulusal kurtuluş mücadelesinin nefes borularını açmak ve yeniden güçlü bir temelde hazırlanarak ülkeye müdahale etme çalışmalarını sürdürüyordu. İşte Sultan yoldaş da bu dönemde Partinin çağrısına uyarak yurtdışına çıktı.

Sultan yoldaş, Partinin sunmuş olduğu olanaklardan azami ölçüde yararlandı. Sürdürülen siyasi ve askeri eğitim çalışmalarına katıldı ve hızla kendisini yeni döneme hazırladı. Askeri konulara da büyük bir merakı vardı. Ki, bu çalışmalara da şevkle katıldı.

5 Haziran 1982'de İsrail siyonizminin Lübnan'a saldırısından sonra, Sultan yoldaş, bir grup arkadaşı ile birlikte Parti tarafından Güney Kürdistan'ın batı kesiminde (Suriye'de), sınır üzerinde görevlendirildi. Sultan yoldaş, zorluklara ve çeşitli engellemelere aldırmadan aktif olarak çalışmalara katıldı ve Partiye katkıda bulunabilmek için tüm gücünü sarfetti. Kitleler arasında propaganda faaliyetleri yanında çeşitli düzeylerde eğitim çalışmalarını da yürüttü. Bir yandan da kendi eğitimini aksatmadan sürdürdü.

Sultan yoldaş, her fırsatta ülke içindeki pratik faaliyetlere katılma istemini Partiye rapor etti. 15 Ağustos 1984'te devrimci direnişle başlatılan yeni sürecin çalışmalarına katılmak üzere Botan alanında (üç sınır boyunda) görev aldı. Çeşitli alanlarda Parti faaliyetlerine katıldı. Büyük bir fedakarlık ve azimle çalışmalara katılarak devrimci görevlerini yerine getirdi. Bir müddet Doğu Kürdistan'daki kitleler arasında da başarılı bir çalışma sergiledi. Bayan devrimcilerin çalışmalarının yadırgandığı bir ortamda o, içine girdiği çevrelere, Kürdistan devriminde kadınların çıkarlarını ve devrimde yer alma zorunluluklarını sabırla, itinayla, saatlerce anlatarak bu konudaki eğiticiliğiyle ustalığını gösterebildi.

Sultan yoldaş, üs alanlarındaki çalışmalara katılarak da devrimci mücadeleye katkılarda bulundu. Çalışkanlığı ve fedakarlığıyla gücünü aşan birçok görev yaptı.

Partimizin gerçekleşen 3. Kongresini coşkuyla karşıladı. Düzenlenen ankete, *"Partinin 3. Kongresi beni en çok sevindiren olay olmuştur"* cevabını vermişti. Kongreden sonra yanlış anlayışlarla mücadele ederek kişilik dönüşümünü sağlama doğrultusunda yoğun çaba sarfetti. En çok da içteki düşmanla mücadele etmeyi ön plana aldı. Bir raporunda Sultan yoldaş, *"Kendi kendisine karşı cesur bir savaşım yürütmeyen biri; niyet ve duyguda en çok öfke duyduğu, onlara karşı silahlı bir çatışmaya girmekten çekinmediği düşman güçlere karşı çizgi düzeyinde savaşması mümkün olamaz. Çünkü burada ilkten yenilgiye götürülmeyen bir düşman var ki, o da belki insanın büyük bağnazlıklarla sevdalandığı, kesip atmasına kıymadığı içindeki düşmandır. Asıl düşman budur"* diyordu. O, bu gerçekliğin bilinciyle kendini yeni döneme hazırladı.

Yine Sultan yoldaş, Botan ve Serhat Eyaletleri I. Konferansı'na sunduğu raporunda kendi durumuna ilişkin şunları belirtiyordu: *"Bu faaliyetlilik süresi içinde kendi durumumu kısaca izah etmeye çalışırsam; bu alanda son bir yıllık pratiğe damgasını vuran sağ tasfiyeci anlayışın yaşatmak istediği yüce devrim olayından uzaklaştırma mantığını, fiiliyatta Kasım ayından itibaren yerle bir eden yeni Parti müdahalesinin, her arkadaş açısından olduğu gibi, benim açımdan da epey etkileri olup, mücadeleye olan bağlılığımı derinleştirmiş, azim ve coşkumu arttırmıştır."*

Sultan yoldaş, ülke pratiğine artık kendisini hazırlamıştır. Raporunda, *"Partinin ilk günden en son güne kadar verdiği destek ve yardım sonucunda birçok zayıflığımdan arınıp güçlendiğimi, bu güçlülüğümü daha ileri boyutlara vardırıp, Partiye ve halka hizmet etmenin kutsal ve vazgeçilmez bir onur görevi olduğuna tümüyle inandığımı, bu inancımı söz ve kalemle değil, bizzat pratikle sergileme kararlılığında olduğumu önemle belirtmek isterim. Şu andaki yapımla halka, Partiye en çok hizmet edebileceğim ve yeteneklerimi konuşturup güçleneceğim yer, savaşımızın en çok geliştiği ülke pratiği olacaktır. Genel olarak ülkenin her alanında çalışmak istiyorum, ama en çok Botan'ı istiyorum."* Bu istemi Parti tarafından uygun görülen Sultan yoldaş 21 Mart Birliği içinde yerini aldı.

Sultan yoldaş, 25 Mayıs 1988 tarihinde Şemdinli'nin Benevok mevkinde düşmanla girdiği bir çarpışmada sekiz yoldaşıyla birlikte kahramanca direnerek şehit düştü. Gösterdiği kahramanca direnişle Kürt kadınının mertlik ve kahramanlığını parlak bir şekilde temsil etmeyi başaran Sultan yoldaş, Hanım YAVERKAYA, Çiçek SELCAN, Rahime KAHRAMAN vd. yoldaşların yolunu tutarak ölümsüzler kervanına katıldı.

Sultan yoldaş, daha küçük yaştan itibaren Parti ortamı içinde yetişme şansına kavuşmuştu. Bu açıdan açık yürekliydi. Her şeyinde açık davranırdı. İçine girdiği yapı ile hemen kaynaşabiliyor ve kendisini kabul ettiriyordu. Özellikle kitle çalışmalarında akıcı ve anlaşılır bir üslupla yaptığı propagandalarla kitlenin istem ve taleplerine cevap veriyor ve kitlelerle kaynaşabiliyordu.

Sultan yoldaşın en önemli bir özelliği de fedakarlığı ve çalışkanlığıydı. Birlikte kaldığı yoldaşlarının takdirini kazanmıştı. Hiçbir fedakarlıktan geri kalmayarak, her işe, her göreve koşmak istiyordu. Yaptığı tüm görevlerde azami çabasını sarfediyordu. Zorluklara ve acılara göğüs germesini biliyor ve bunları aşabiliyordu. Çünkü o mücadelenin en zorlu döneminde çekirdekten yetişmiş ve PKK gerçekliğinin üstün bir fedakarlık olduğunun yakın tanığı olmuştu ki, yaşamı bu üstün fedakarlık örnekleri ile geçmişti. Sultan yoldaş, Partiye büyük bir inanç ve kararlılıkla bağlıydı. Bu inanç ve kararlılığı hiç sarsılmadı. Zindan direnişçilerinin anısına bir tutku derecesinde bağlıydı. Bunun içindir ki daima intikam hırsı dolup taşıyordu. Nitekim Sultan yoldaş sergilediği son kahramanlığı ile de bunu kanıtladı. Kendi eğitimi üzerinde de durarak kendisini güçlendirmesini bildi. Ortaokuldan ayrılmış olmasına rağmen, proleter ideolojisiyle kendisini donattı. Pratik faaliyete kalemi ile katkıda bulundu. **Pêşmerge** dergisi için çeşitli yazıların yazılmasında ve düzenlenmesinde görev aldı. Yine **Pêşmerge** dergisinin yayın biriminde yer aldı ve bu görevini üstün başarıyla yerine getirdi.

Sultan yoldaş!

Silah arkadaşların olarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş ve Bağımsızlık Mücadelesinde devrimci yaşamınızı ve anınızı daima yaşatacağız. Yıllarca beslediğiniz devrimci intikam tutkunuz, bizim de tutkumuz olacaktır. Şahadetinizle bir kez daha Kürdistan kadınının devrimdeki çıkarlarını ve istemlerini diğer yoldaşlarınız gibi siz de kendi şahsınızda sembolleştirdiniz. Bu açıdan tüm insanlığa bir mesaj olan şahadetinizle biz geride kalan yoldaşlarınıza büyük ve ağır yükümlülükler yüklediniz. Sizlere ve tüm devrim şehitlerine söz veriyoruz ki, sizin bağlı kaldığınız yemininize biz de bağlı kalacak ve anınızı bağımsız ve özgür bir Kürdistan'da daima yaşatacağız.

ONLARIN MİRASIYDI

Benevok'ta,
serin bir bahar sabahında
selvi narinliğiyle uzandı mevzisinde
Salih'in çefiyesi vardı boynunda
güzelliğine asilik katan
Cuma'nın sevdalısıydı elindeki
düşmanı karşılayan
Yavuz'un direnciydi
yumruklarında sıkılı olan
Cevherin intikam tutkusu doluydu
incecik belindeki dört şarjörde.
Havva'nın yiğitliğiydi, soyluluğuydu
yüz ifadesinde okunan...
Ve Bedran'ın türküsüydü
namlusunun ucunda söylenen...
Onların mirasıydı
78'lerden süzülüp gelen....

"Benim Partiye çok bağlılığım vardır... Fedakarlığım ise o derece fazladır ve bunun gerçekten sınırı yoktur"

Mir Nezir ALAGÖZ (İsmet)
Çamurlu köyü-Aralık-Kars, 1970

"İki yıldır Parti saflarındayım. Hata ve yetmezliklerim olmuştur. Bundan böyle hata ve yetmezliklerime karşı Partinin ölçüleriyle ve 3. Kongrenin çizgisine göre kararlıca savaşacağım. Bu doğrultuda düşmana karşı kanımın son damlasına kadar bütün çabamı sarfederek, görev ve sorumluluklarıma sahip çıkarak mücadele edeceğimi başta Parti Önderliğine, tüm Partiye, zindan direnişçilerine, devrim şehitlerine, halka ve Botan-Serhat Eyaletleri I. Konferansı'na katılan tüm yoldaşlara söz veriyorum..."

Mir Nezir yoldaş, 1970 yılında Kars'ın Aralık ilçesine bağlı Çamurlu köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünya geldi. Aynı köyde ilkokula devam etti. Ancak bitirmeden dördüncü sınıftan ayrıldı. Diğer yaşıtları gibi daha küçük yaşlarda ağır işlerde çalışmaya başladı. Ailenin geçimine katkıda bulunmak amacıyla çobanlık yaptı.

İsmet yoldaş, ilk başlangıçta sömürgeci-faşist ordunun halka yönelik baskı ve terör uygulamalarına anlam veremese de, bu faşist zulüm cenderesinden kurtulmanın çarelerini sürekli düşündü. Kendi kendisine ve çevresine sorular sorarak gelişmeleri ve olayları öğrenmeye çalıştı. O çobanlık yapmasına rağmen, hep bir gün devrimcilerle karşılaşmanın hayaliyle büyüdü.

İsmet yoldaşın beklediği an 15 Ağustos 1984'te yeniden geliştirilen silahlı mücadele ve Kars-Ağrı alanlarına da sıçratılarak 1985 yılında geliştirilen eylemlilikle gerçekleşti. Böylelikle İsmet yoldaş da devrimcilerle görüşme olanağına kavuştu. Çeşitli görevleri yerine getirdi. Bir anda kafasındaki tüm çelişkiler çözülerek, ilişki geliştikçe sömürgecilere karşı kin ve öfkesi daha da bilendi. Artık kendisi de halkının kurtuluşu ve ülkesinin bağımsızlığı uğruna gerilla saflarına katılmak ister. Genç ve dinamiktir, ataktır, azimle doludur. Bu istemi uygun görülen İsmet yoldaş, 1986 Eylül'ünde ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına katıldı. O artık ulusal kurtuluşun genç, dinamik ve coşkulu bir savaşçısıdır. Bir raporunda Partiye katılışını şöyle dile getiriyordu:

"Faşist Türk sömürgeciliğinin Kürdistan üzerinde günümüze kadar uyguladığı baskı, zulüm, katliam politikası, buna karşı Partimizin geliştirdiği bağımsızlık mücadelesi, beni Kürdistan'ın kurtuluşu için mücadeleye çekti."

Mir Nezir yoldaş, 1986-87 kış dönemi hazırlık evresinde Partimizin eğitim üslerinden birisinde siyasi ve askeri eğitime katıldı. Bu eğitim sürecinde canlılığı ve ataklığıyla dikkat çekti. En çok askeri konulara ilgi duymasına rağmen, siyasal eğitimi üzerinde de durarak bilinç düzeyini ilerletti. Cesareti, fedakarlığı, atılganlığı ve algılama kabiliyetiyle sevilen ve sayılan bir militan konumuna geldi. 1987 atılımını gerçekleştirmek üzere ARGK birliği içinde yer alarak Serhat alanına gitti. Çalışmalara tüm gücünü katıyordu. Bunun için yeni olmasına rağmen, militan kişilik konumuna geldi. Birlik içinde manga komutan yardımcılığı görevi yanında, birliğin keşif ve sağlık hizmetleri görevlerini de üstlendi. Ve tüm bu görevlerini başarıyla yerine getirdi. 1987 atılımında gerçekleştirilen birçok eylemde ön saflarda yer aldı. Bir yandan ajanmilis ve çeteciliğe yönelik eylemlerde yer alırken, bir yandan da sömürgecilerin ülkemizdeki ekonomik sömürü ve talan kurumlarına yönelik sabotaj eylemlerinde yer aldı. Kendisinin deyimiyle, *"... Altı eylemde yer aldım, eylemlerde başarı derecem iyidir"* diyordu.

Mir Nezir yoldaş, 1987-88 kış döneminde içinde yer aldığı ARGK birliği ile birlikte eğitim amacıyla tekrar üs alanına döndü. Mahsum Korkmaz Akademisi Botan Şubesi'nde bir grup yoldaşıyla birlikte siyasi ve askeri eğitime katıldı. Şehit Bedran Eğitim Devresi'ni başarıyla bitirdi.

Mir Nezir yoldaş, hata ve eksikliklerini gidererek siyasi ve askeri açıdan kendisini güçlendirdi. Özellikle Botan ve Serhat Eyaletleri I. Konferansı'nın 1987 pratiğinin devrimci eleştirisi temelinde çıkarılan dersleri özümseme ve sağ tasfiyeci anlayışın mücadelemize verdiği zararı yakından görerek ve kavrayarak Partiyi koruma mücadelesinin militanlara yüklediği sorumluluk bilinciyle bir Parti militanı olma konusunda yoğun çaba sarfetti. Bu dönemde yazdığı bir raporunda, *"Benim gerçekten Partiye bağlılığım vardır. Fedakarlığım ise o derece fazladır ve bunun ise gerçekten sınırı yoktur. Ama mevcut duruma bakıyorum ki, bir devrimci sadece fedakarlıkla Partiye karşı kendi görevlerini yerine getiremez. Örneğin ben 1987 pratiğinde de aynı derecede Partiye bağlı ve fedakardım. Fakat bilinç düzeyinde çok zayıftım. Fakat bu yıl, yani 1988'de Botan ve Serhat Eyaletlerinin I. Konferansı'nda kendi eğitimime çok önem verdim. Kendi şahsımda çok yönlü gelişme sağladım"* diyordu.

Nitekim, Mir Nezir yoldaş, kendini bu dönemde bir Parti militanı olarak yeni döneme hazırladı. Devrimci görevleri gerçekleştirmek için alan farkı gözetmedi. Partiye verdiği raporunda, *"Savaşın en çok gelişeceği ve kızışacağı Botan eyaletinde, Şemdinli alanında faaliyet yürütmek istiyorum"* önerisinde bulundu. Parti tarafından önerisi kabul edilen Mir Nezir yoldaş, Şemdinli alanında faaliyet yürütmek üzere oluşturulan 21 Mart Gerilla Birliği'nde yerini aldı.

1988 baharı ile birlikte Şemdinli alanında faaliyet yürüten Mir Nezir yoldaş, 25 Mayıs 1988 tarihinde yoğun bir güçle çembere alınan birlik ile sömürgeciler arasında çıkan çatışmada sekiz yoldaşı ile birlikte kahramanca direnerek ölümsüzler kervanına katıldı.

Geleceğin güçlü komutanı Mir Nezir ALAGÖZ yoldaş, devrimci yaşamı boyunca hiçbir fedakarlık ve tehlikeden çekinmedi. Söylediği gibi fedakarlığı ve cesaretinde sınır yoktu. Bu fedakarlık ve cesaretiyle yoldaşları arasında kısa sürede sevilip-sayılan bir militan olmuştu. O adeta Kürdistan halkının özündeki fedakarlık ve cesaretin sembolüydü. O, salt fedakarlıkla da yetinmenin doğru olmadığının bilincindeydi. Bunun için Partiye olan sonsuz bağlılığı ve kararlılığıyla kendisini proletarya bilimi ile donatarak ve Parti içi yaşamda disiplinsizliğe, kuralsızlığa, uyuşukluğa müsaade etmeyerek, Parti üslubu ile mücadele ederek bir Parti militanı olmayı başardı.

Hazin akıyordu Basyan
Gostê yüzlerce defa daha karaydı
yakıcı öğlen sıcağını okşayan
serin Marmara meltemi değildi
İsmet'in kutsal kanının
dayanılmaz hararetiydi...

Mir Nezir yoldaşın en belirgin bir özelliği de canlı, atak ve dinamik oluşuydu. O adeta bir ateş parçasıydı. Eylemlerdeki ataklığı eylemlerin başarıyla sonuçlanmasına damgasını vurmuştu. Nitekim şehit düştüğü son çarpışmada muazzam güç dengesizliğine ve yağmur gibi yağan top gülleleri ve kurşun altında, komutanının ilk emriyle silahını kavradığı gibi stratejik bir tepeyi yalnız başına ele geçirmiş ve saatlerce düşmana karşı direnerek çatışmıştır.

Mir Nezir yoldaş bir raporunda bu durumunu şöyle dile getirmişti: *"Duyarsız değil, duyarlı ve titizim. Hantal ve hareketsiz değil, atak ve hareketliyim."* Gerçekten M. Nezir yoldaş atak ve hareketliydi. Devrimci bilinçle bütünleşen özdeki yurtseverlik, Kürt kahramanlığı ve cesaretiyle özdeşleşerek onu yenilmez kılmıştır.

Mir Nezir yoldaş!

Silah arkadaşların olarak, büyük bir fedakarlık, üstün bir cesaret ve kararlılıkla yürüttüğün devrimci mücadeleden ilham alacağız. O canlı, dinamik ve atak ruhun bizlere daima örnek olacaktır. Senin uğruna şehit düştüğün Kürdistan halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü davası bizim de davamız ve yolumuz olacaktır. Bağımsız ve özgür bir Kürdistan'la ancak sizin ve diğer direniş şehitlerimizin anısına sahip çıkabileceğimizin inancındayız. Bu bilinç ve inançla bağlı kaldığınız söze, bizler de bağlı kalacak ve bunu kendimiz için bir emir olarak kabul edeceğiz. Kürdistan bağımsızlık mücadelesinde anınızı daima yaşatacağız.

"Parti savaş derse savaşırım, öl derse ölürüm..."

Salah DERVİŞ (Darar)
Zaxo-Güney Kürdistan, 1970

"... Partimizin siyasi ve askeri hattı diğer partilerden çok farklıdır. Düzenli, disiplinli, ülkenin bağımsızlığını getirebilecek bir partidir. Diğer partiler gibi şahıslara dayanan, şahıslarca yönetilen bir parti değildir. Halka, davaya bağlı güçlü bir önderliğe sahiptir. Şu durumda Partinin yürüttüğü askeri ve siyasi mücadeleyi, devrimi garantileyen tek çizgi olarak görüyorum. Bu uğurda savaşmak istediğimi belirtiyorum."

Salah DERVİŞ yoldaş, Güney Kürdistan'ın Zaxo bölgesinde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Gerek maddi yaşam koşulları, gerekse de ailenin birçok ferdinin Güney Kürdistan'daki yurtsever hareket saflarında oluşu ona henüz küçük yaşlardan başlayan çileli bir gelecek vaaddetmektedir. Yükselen savaş koşulları nedeniyle Salah yoldaşın ailesi de Doğu Kürdistan'daki kitleler gibi göçmen bir yaşam sürdürdü. Zaxo'dan Hakkari'ye, orandan da Güney Kürdistan'a uzanan mültecilik yaşamı çocuk ruhunda derin izler bıraktı. Kuşkusuz ki Kürdistan gibi bir ülkede doğmak, onun istikbalini belirleyen temel nedenlerden biri durumundadır. Nitekim Doğu Kürdistan'da başladığı öğrenimini tamamlayamadan mültecilik yaşamına başlamak, onu yaşamında beklemediği anlarla karşı karşıya bıraktı. O çocukluk yıllarını yaşayamadan ailenin geçimine katkıda bulunmak amacıyla yaşının üstünde birçok ağır işte çalışmak zorunda kaldı.

Kendisini tümüyle Kürdistan davasına adayan bir aileye mensup olması ve içinde yaşadığı yaşam koşulları onun kişiliğini, yurtseverliğini oluşturan güçlü bir zemin durumundadırlar. Salah yoldaş sahip olduğu yurtseverlik nedeniyle mültecilik yaşamının özellikle Güney ve Doğu Kürdistan'da yaşanan biçimiyle yozlaştırıcı, özünden boşaltıcı ve günlük basit yaşam uğruna soylu amaçlardan döndürücü etkisini yaşamış, Kürdistan sorunu karşısında birer ticaret şebekesi konumunda yaşayan parti ve örgütlere ise, kesinlikle itibar etmemiştir. O, yaşamından edindiği derin önsezi ve duyarlılıkla Kürdistan somutundaki gelişmeleri yorumlayabilmiş ve kurtuluşunun ancak PKK'nin önderliğinde sürdürülen direniş mücadelesiyle mümkün olabileceğine derinden inandı. Mültecilik yaşamının taptaze yüreğinde tutku düzeyine getirdiği özgür vatan topraklarında yaşama arzusu onu gencecik yaşlarda, bağımsızlık uğruna savaşan PKK'nin saflarına itti. 1988 Nisan'ında Partinin aktif bir taraftarı olan ailesinin de teşvikiyle Parti saflarına gelerek silahlı direniş mücadelesindeki yerini aldı.

Salah yoldaş, gencecik yaşına rağmen bilinçli bir tercihin sahibiydi. Kararlı, ikircikziz, atak, girişken ve anlatılamayacak bir enerjiyle dopdoluydu. Yıllardır yüreğinde beslediği özlemlerine, tutkularına kavuşacağı ortama ulaşmıştı. "Düzenli, disiplinli, sistemli bir devrimci yaşam" olarak bahsettiği Parti yaşamının her anını, her dakikasını büyük bir ilgiyle izlemekte, yaşama erkenden ayak uydurabilmek için muazzam bir duyarlılıkla hareket etti. Farklı bir toplumsal yapıdan edinilen alışkanlıklara ve kişilikteki etkilenmelere rağmen, yoldaşlarıyla erkenden kaynaşabilme, saygı ve sevgi temelinde bir uyum sağlayabilme ve girişkenliğiyle kendini sevdirebilme Salah yoldaşın en belirgin özelliklerindendi.

Parti saflarına kavuştuğu, kütüklüğünü beline doladığı an, onun en mutlu anı oldu. Silahını adeta herkese göstermek, bu sevincini yoldaşlarıyla paylaşmak için durmak nedir bilmeyen bir hareketlilikle oradan oraya koşuşturdu. Artık onu zaptedebilmek, sıcak savaş alanında uzak tutmak olanaksız gibiydi. O, ülkeye gidiş talebini ve ülkede savaşmaya hazır olduğunu kısa süreli devrimci yaşamının her dakikasında dışa yansıttı. En son Parti Askeri Konseyi'ne sunduğu raporunda, vatan topraklan uğruna savaşmaya olan özlemini, *"Partinin bu konudaki kararı ön planda olmak koşuluyla Botan alanında savaşmak istiyorum"* sözleriyle dile getirdi.

Salah yoldaş, siyasi ve askeri eğitim yetersizliğini kendisi için bir engel olarak görmemekte, en iyi eğitim pratik mücadelenin ortamında gerçekleşebileceğine olan inancını, *"Partinin çizgisini ve taktiğini pratikte savaşarak öğrenmek istiyorum. Bu konuda Partiden herhangi bir talebim yoktur. Parti mücadelesinin başarıya ulaşması tek isteğimdir"* olarak ifade etti. Bu soylu amaçlar uğruna pratikte savaşmaya hak kazanmış biri olarak 21 Mart Gerilla Birliği'ne, Şemdinli'de savaşçı olarak katıldı. Ülke topraklarına doğru ilk adımını atarken, geride bıraktığı yoldaşlarına zafer işareti yaparak ilerleyen Salah yoldaş, ülke pratiğindeki kısa süreli devrimci yaşamında da zaferin garantisi olan engin bir saldırı ruhuyla savaştı. En son girdiği Şemdinli-Benevok muharebesinde yoldaşlarıyla omuz omuza yılların biriktirdiği bir intikam tutkusuyla son nefesine kadar direnerek çatışmaya devam etti. Aldığı ağır yaralara rağmen bir direngenlikle silahını son ana kadar çalıştırarak düşmanı mevzisine yanaştırmadı.

Sekiz yoldaşıyla birlikte kahramanca direnerek şehit düşen Salah yoldaşın anısı intikam ruhumuzu bileyecek, özgür vatan topraklarına olan özlemimizi daha da derinleştirecektir. O, yurduna olan sevgisi, Partisine olan sarsılmaz bağlılığı ve savaşmaya olan tutkusuyla yaşayanlar için bir ilham kaynağı olarak ebediyen yaşamaya devam edecektir.

---

yedisindeki ay karanlığında
batıya giden yolda
ümitlerinden bir parça
bırakarak gittiler
bir parça da
ay ışığından parlak bakışlarındaki
o mağrur ışıltıdan

gittiler
güneşi avuçlarında erittiler
güneşe giden yolu
yürekleriyle döşemeye
geride bekleyen hazin bir ulusu
güneşe taşımaya gittiler

bir parça dünya
koparacaklardı güneşten
lazer ışığı bakışlarıyla
dolu dizgin yağmurlu
gecenin karanlığında
korkundağı güneşin
sıcaklığını eriterek
zira
ehl-i sünnet'in iftar
sofrasını açacaklardı
yeni bir dünya kuracaklardı zira
en güzel dünyada en güzel yaşam
Benevok çiçekleri

Haziran '88
K.E.

Zeki Yoldaş Halkımızın İntikam Namlularında Haykıracaktır

Ali Ekber LAÇİN (Şerif, Zeki)
Bulmuş köyü-Çayırlı-Erzincan, 1955

Zeki yoldaş, Kürdistan yurtseverliğinin, Kürt gelenek ve göreneklerinin canlı tutulduğu bir çevreden gelmişti. Çocukluğu doğduğu köy olan Bulmuş'ta ailesinin yanında geçti. İlk öğrenimini aynı köyde tamamladı. Daha sonraki yaşamı, ailesinin geçimine katkıda bulunmakla geçen Zeki yoldaş, inşaat işçiliğinden oto tamirciliğine kadar birçok iş sahalarında çalıştı. Kaba kol gücü ve alınteri karşılığında edindiği asgari gelirle ailesinin geçimine katkıda bulunmak, onu yaşamında birçok zorlukla karşı karşıya bıraktı.

Yaşam kavgasından edindiği deneyim onda emek sömürüsüne karşı bir tepki ve kin geliştirdi. Bu dönemde gelişmekte olan Türkiye Devrimci Demokratik Hareketi ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yakın etkisini yaşadı. Fiili olarak mücadele saflarında yer almamasına rağmen, sahip olduğu yurtsever duygular nedeniyle mücadeleyi izleyerek katkı yapmaktan geri durmadı. Bu dönemlerde Türkiye ve Kürdistan çapında yaşanan ekonomik kriz nedeniyle yaşam şartları alabildiğine zorlaşmış, kitleler açlık ve sefaletle karşı karşıya gelmiştir. İşte bu süreçte Avrupa ve Ortadoğu ülkelerine başlayan işçi akını içerisinde Zeki yoldaş da yer aldı. 1985 yılında gittiği Libya'da yaptığı ilk iş, Kürdistanlı işçi çevrelerini bulmak ve yaşamını onlarınki ile birlikte örgütlemek oldu.

Kürdistan zemininde gelişen silahlı direniş mücadelesinin en çok yankısını bulduğu ve fiiliyatta Kürdistanlı kitleler arasında belli bir örgütlenmeye dönüştüğü dış alanlardan biri de Libya'dır. Zeki yoldaş da Libya'da, sahip olduğu yurtsever duyguları ve devrimci mücadeleye olan sempatisi nedeniyle bu gelişmeler içerisinde gecikmeden yerini aldı.

25.8.1985 tarihinde Kürdistanlı devrimcilerle ilişkiye geçti. Tereddütsüz olarak yaptığı ilk şey, mücadeleye katılma istemini iletmek oldu. O, PKK hareketinin gücünü, Kürdistan koşullarında olduğu gibi, yurtdışı alanlarında da görmüş, kurtuluşun ancak PKK'nin önderliğindeki silahlı direniş mücadelesiyle gerçekleşebileceğine olan güçlü inancıyla bilinçli bir tercih yaptı. Kendisini mücadeleye katmak ve kurtuluş savaşının bir neferi olabilmek arzusuyla çok kısa bir süre zarfında çalıştığı işyerini terkederek, profesyonel devrimciliğe doğru ilk adımlarını attı. Bu süreçte başta Kürdistanlı kitleler içerisinde propaganda faaliyetlerine katılmak üzere çeşitli görevlere koştu. Ancak Zeki yoldaş bu kadarıyla yetinmemekteydi. Ona göre devrimciliğin en kutsal yanı, uğruna yüzlerce şehit verilen ülke topraklan üzerinde elde silah savaşmaktı. Bu nedenle 1986 yılında Lübnan sahasına gitti. Mahsum Korkmaz Akademisi'nde siyasi ve askeri eğitimden geçmeyi kendisi açısından büyük bir şans olarak değerlendirdi. Partinin sunduğu olanaklardan yararlanarak kısa bir süre zarfında kadrolaşma sürecinden geçti. Zeki yoldaş, bu dönemde gerçekleştirilen Parti 3. Kongresini büyük bir coşkuyla karşıladı. Diyarbakır bölge faaliyetlerinin planlanmasıyla görevlendirilen komisyonda yer alarak yoldaşlarıyla birlikte canla-başla çalıştı. Grupların ülke faaliyetlerine taşırıldığı dönemde Zeki yoldaş, artık yeni dönem görevlerinin üzerine bilinçli ve kararlı yürüyebilecek bir militan durumundaydı. Ve 1987 yılının haziran ayında ülkemizin kalbi durumunda olan Botan'da savaşmak üzere bu alana gitti.

Botan alanına atfedilen rolün bilinciyle erkenden pratiğe yönelen Zeki yoldaş, teoride özümsediği gerçekleri pratikte yetkince uygulamanın azim ve çabası içinde oldu. Bu dönemde coşku ve güvenle gittiği Çukurca alanında faaliyetlere katkıda bulunarak, gerçekleşen bazı eylemlerde yer aldı. Bu alanda iken örnek fedakar tutumlar sergiledi. Ülke pratiğinin zorlu doğa koşullarıyla yeni karşılaşmasına rağmen, birlik içinde ağır fiziki görevler üstlenmekten çekinmedi. Yeni adımını atmış olduğu gerilla faaliyetlerinin zor koşullarını yenmek amacıyla sürekli direndi. 1987-88 kışında gerçekleştirilen Botan-Serhat Eyaletleri I. Konferansı'na ağır kış koşulları ve mevcut görevi nedeniyle gecikmeli olarak katılmasına rağmen, bu boşluğu doldurmaya ve gelişmelere ayak uydurmaya çalıştı. Konferansın işaret ettiği, ağırlıklı olarak taktik önderlikten kaynaklanan ve mücadelenin önünde ciddi tıkanıklıklar oluşturan anlayış ve yetmezliklerin bilincine ulaşan Zeki yoldaş, Konferans sonrası süreci, eksiklik ve yetmezliklerinden kurtulmanın ve bu temelde güçlenmenin zemini yapmaya yöneldi. Bu dönemde iç düşmanla bir hesaplaşma içinde oldu.

Kendisini yeni dönem görevlerine hazırlayan Zeki yoldaş, birçok yoldaşı gibi 1988 Bahar Atılımına Botan alanında katılmak arzusundaydı. Parti Askeri Konseyi'ne sunduğu raporunda bu kararını, *"Ülkenin hangi alanı olursa olsun benim için fark etmez. Ancak Botan'da mücadele etmek istiyorum"* diyerek dile getirmişti. Silahlı direniş mücadelemiz açısından Botan'ın genelde tüm ülkenin kaderini belirleme güç ve niteliğinde olduğundan, bu kararın kendi içinde bir değer ifade ettiği açıktı. Zeki yoldaş, bu talebinin Parti tarafından onay görmesini sevinçle karşıladı. Böylece kısa bir sürede Şemdinli alanında da faaliyet yürütme şansına ulaşmış oldu. Artık onun amacı, yetenekleriyle Parti mücadelesine güç katmak, ikirciksiz olarak hedefinin üzerine yürümek ve bu kutsal davaya kendisini katık etmektir. Dolayısıyla kararlı bir şekilde, içinde yer aldığı 21 Mart Gerilla Birliği ile beraber Şemdinli pratiğine hareket etti. Askeri konulardaki bilgi ve becerisi nedeniyle birliğinin roketatarcısı olma görevini üstlendi. Eylem hedeflerine yönelmenin yoğun hazırlıkları içinde olan 21 Mart Gerilla Birliği, 25 Mayıs 1988'de düşmanla Benevok'ta, Zeki yoldaşın da içinde olduğu o geniş muharebeye girdi. Zeki yoldaş bu muharebede sekiz yoldaşıyla birlikte, son ana kadar büyük bir kararlılıkla direnerek şehit düştü.

Zeki yoldaş, Benevok muharebesinde, direnişçi özelliği, kararlılığı ve savaşkanlığı nedeniyle büyük yararlılıklar gösterdi. Düşmanın yönelttiği yoğun saldırılara karşı yaptığı isabetli roket atışlarıyla faşist ordu güçlerine önemli kayıplar verdirdi. Düşman güçlerini kendi menziline giren tepede ilerlemesini engellemek ve yoldaşlarını arka taraftan yandan darbe vurma girişimlerinin önüne geçmek için yoğun çaba sarfetti. Bu konuda gözüpek ve fedakarca bir direnişi sonuna kadar sergiledi. Ve bu çabasında önemli ölçüde başarılı oldu. Yoldaşlarının mevzi değiştirmesine belli kolaylıklar sağladı, bir yandan da savaş tecrübesi yetersiz olan arkadaşlarının düşman kurşunlarına hedef olmamaları için onlara yardımcı oldu. Bunun için çalıştı. Zeki yoldaşın kararlılıkla savunduğu mevzi uzun süre direnecek ve acz içine düşen düşman güçleri çatışmanın sonlarına kadar ona bir şey yapmayacaklardı.

En acımasız sınav alanı olan Benevok çatışması, birçok olgu açısından olduğu gibi Zeki yoldaş açısından da kişilik özelliklerini daha iyi açığa çıkarmıştır. Zeki yoldaş son pratiğe yönelirken taşıdığı kararlı tutumunu, muharebedeki fedakarlığı ve güçlü direnişiyle pratikte ispatlamıştır. Yine bu direnişi, onun gerilik ve yetersizliklerini aşmak için iç düşmana karşı mücadelesinde başarı elde ettiğini aynı pratiğinde kanıtlamıştır. Bu muhabere pratiği onun fedakar ve direnişçi kişilik özelliklerini daha net gün yüzüne çıkarmıştır. O, ölümün üzerine yürüdüğü son anda olduğu gibi yaşamda da gözüpek, soğukkanlı ve çalışkan bir yoldaştı. Alçakgönüllü ve olgun bir karakterin sahibiydi. Birçok zaman yaşamdaki canlılığı ve yaptığı espriler ile yoldaşları arasında moral kaynağı olurdu. Bu nedenle yoldaşları tarafından sevilen bir devrimciydi. Yanlış gördüğü şeylere karşı eleştiricilik, o yanlışa karşı çıkma ve kendi doğru gördüğünü ifade etme onun diğer bir kişilik özelliğiydi. Düşmana olan sınıf ve ulusal kini, yurtsever duyguları Zeki yoldaşın düşünce ve kişiliğinde belirgin bir yer tutar. O, bu kin ve duygularını Benevok çarpışmasında bütün öfkesiyle, gönlünce düşman üzerine boşaltmıştır.

Kendisini sadece bir işle sınırlamayan Zeki yoldaş, silaha olan ilgisi nedeniyle silah onarım ve daha değişik teknik becerisiyle de tanınırdı. El attığı işi sebatla, sabırla başarmak isterdi. Görev ayırımı yapmaksızın Partinin kendisine verdiği her görevi sorumlulukla yerine getirmek için çalışırdı.

Şehitlerin arkasından çok söz söylemek, onları anlatmaya, kahramanlıklarını dile getirmeye yetmemektedir elbette. Fakat yalın olan gerçek şudur ki, onlar ölümün üzerine yürüdükleri ana kadar, yaşama karşı da soylu bir yaklaşım içinde oldular. Gencecik bedenlerini özgürlük uğruna siper etmesini bildikleri gibi, yaşamlarını da bir halkın davasına, Parti mücadelesine adamasını bildiler. Onların yaşamı dopdoluydu. Her an, her dakika zaferi kendi kişiliklerinde yaşadılar, yaşattılar.

Heyyy...
toprağının sevdasına
marazlanmış delalım
yırt yakanı!..
Yırt ki alçakların alnındaki
kara leke açığa çıksın
ağıtlarda mosmor olmuş göğsünde.

"Şemzînan'da faaliyet yürütmek ve orada komutan olmak istiyorum"

İhsan ÇIRKAN (Mazlum)
Gewre Mametka köyü-Iğdır, 1974

"... Düşmana karşı savaşmaya hazır olduğuma dair Partime son sözümü verirken, bazı eksikliklerimin olduğunu biliyorum. Arkadaşlarımın yardımıyla bu yönlü eksikliklerimi en kısa zamanda gidereceğime ve iyi bir militan olacağıma inanıyorum. Kendimi iyi bir militan olmaya hazırlarken, kanımın son damlasına kadar halkımın davası için savaşacağıma Parti Önderliğine, değerli şehitlere, zindan direnişçilerine, tüm halka ve siz yoldaşlara söz veriyorum..."

Kars-Iğdır ilçesine bağlı Gewre Mametka (Şeyhmirza) köyünde orta halli yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen İhsan yoldaş, Ağrı direnişinin köklü ve derin etkilerini yaşayan bir ortamda büyüdü. İlkokulu dördüncü sınıfa kadar okuyabildi. Ailesinin geçim kaynağı olan hayvancılıkla uğraşması, onu da yaşıtları gibi Ağrı dağının eteklerinde bir çoban olarak yaşama bağlamak istedi. Ancak İhsan yoldaş, yöre halkının yaşamı bu yönlü bir akış içindeyken, her ailenin çocuğuna gelecek olarak sunduğu yaşamı kabul etmez. Düşünceleri başka şeylerle meşguldür. Çobanlık yapma düşüncesinden uzak, kendisini onunla sınırlandırmayan bir tutkuyla Ağrı dağının bir volkanı gibi dolup taşmaktadır. Yaşı küçük olmasına rağmen, o yaşıtlarından farklı özelliklere sahip bir arayış içerisine girdi. Çobanlık yaparak aileye katkıda bulunma düşüncesinden çok, Ağrı dağında saklı olan sırları çözmeye çalıştı. Gece evlerine gelen gerillaların taşıdıkları silahları kafasına takarak, çobanlık değil elinde silahla Türk askerini vurma planlarını oluşturur. Çünkü Türk askerlerinin Ağrı direnişi sırasında halka yaptıkları zulüm ve işkenceleri dinleyerek büyümüş ve bu durum onda Türk askerine karşı kin ve intikam dugusunu geliştirmiştir. Evlerine gelen gerillalara, *"Bana da silah verin, size katılmak istiyorum"* diye sürekli dayatıcı oldu. Gerillaların alan üzerindeki faaliyetliliği ve düşmana yönelik eylemleri, yaşanan direniş olayları onu yakından etkiledi. Onun Türk askerine olan kinini bir kat daha arttırarak silaha olan tutkusunu, Partiye katılma duygularını sürekli kamçıladı. Yaşı küçük olduğundan dolayı Partiye katılma istemi sürekli ertelenmesine rağmen, İhsan yoldaş bu isteminden vazgeçmeyerek diretti. Aile içinde çok sevilen ve sevgiyle büyütülen İhsan yoldaş, anne-baba şefkatine sığınmayan özelliklere sahipti. Daha büyük tutkularla hareket etti. Yaşını aşan büyük şeylere ulaşmak istedi. Silah sevgisi onun için her şeyden önce geldi. Ağrı dağının yiğitlik ve kahramanlık destanlarını çok dinleyen İhsan yoldaş, silahın rolünü ve onunla bütünleşmenin hayalini yaşadı. Bir bütün olarak silahın rolünü ve önemini kavramasa da içinde yaşadığı ortam ve yaşanan gelişmeler onu yaşıtlarından farklı bir biçimde etkiledi. Olgulara yaklaşımdaki açıklığı, algılamadaki güçlülüğü, onda karmaşık da olsa her sorunu çözebilme ve ulaşabilme istemini doğurdu. Dar anlamda da olsa düşüncesinde ulaştığı gerçeklere varmak istedi. Gerillaların verdiği sözü büyük bir sabırsızlıkla bekledi. Bu bekleyişi ve hayali, bir gün *"Ağrı dağının dibinde, 1987'de Partiye katıldım"* diye, özgeçmiş raporunda belirlediği biçimiyle gerçekleşti.

Ağrı dağının eteklerindeki küçük çoban artık çok mutludur. Ağrı dağının doruklarında gerilla birliğine katılmanın, çok sevdiği silahlara yakın olmanın sevinç ve coşkusunu derinden yaşayarak yeni bir yaşama başladı. Onun için bir sır olan Ağrı dağını çözmek için birliğin üyelerine sürekli sorular sordu. Soru işaretlerine yer vermeden en kısa sürede her şeyi öğrenmek ve çözmek istedi. Ülke pratiğinde belli bir süre kaldıktan sonra eğitim için Parti kampına gönderildi. Eğitime büyük bir ilgi ve coşkuyla katıldı. Mahsum Korkmaz Akademisi Botan Şubesi Eğitim Taburu'nun başarılı öğrencileri arasında yerini aldı. Devrimci yaşam ve disipline en erkenden ayak uydurarak zeki, girişken, sempatik tutum ve davranışlarıyla arkadaşlarının sevgi ve saygısını kazandı. Askeri ve siyasi eğitimden en iyi bir biçimde yararlanma ve bundan sonuçlar çıkarmak için çabaladı. Bir halk olarak var olmanın, bağımsızlık ve özgürlüğe ulaşmanın silahlı mücadeleyle mümkün olacağının bilincine vardıkça daha çok öğrenmenin gerekliliğine inandı. Eğitime bu temelde yaklaştı. Yaşına göre çok sayıda kitap ve gazete okudu. Zamanını boş geçirmeden okumak ve öğrenmekle eğitimine büyük önem verdi. Bu onun en belirgin özelliğiydi. Aynı zamanda Botan-Serhat Eyaletleri I. Konferansı'nın bu dönemde gerçekleşmesi onu mücadele sorunları hakkında duyarlı kıldı. Sağ tasfiyeciliğin mücadelemize verdiği zarar ve tahribatların olumsuz sonuçlarının geniş kapsamlı irdelendiği, tasfiyeciliğin mahkum edilerek önemli sonuçların elde edildiği bir ortamı en canlı bir biçimde yaşadı. Sağ tasfiyeci anlayış sahiplerince mücadelemize verilen zararları kavradığı oranda, Parti çizgisinin gerekleri doğrultusunda hareket etmenin bilincine ulaştı.

Halk savaşımızın geldiği aşamada büyük komutanlara ihtiyaç duyulduğunu şu veya bu oranda kavrayan İhsan yoldaş, bir raporunda şu belirlemede bulunarak, *"Şemzinan'da faaliyet yürütmek ve orada komutan olmak istiyorum"* diyerek, kendisini ülke pratiğine hazırladı. Küçük yaşına göre sorunlara yaklaşımı ve derin kavramada fazla zorlanmayan bir zekaya sahip olan İhsan yoldaş, Şehit Mehmet Sevgat Eğitim Devresi'ni başarıyla tamamladı. Kürdistan toplumunun aşiret, aile, kan bağlarının geri, alıklaştırıcı düşüncelerinden fazla etkilenmeden erkenden Parti saflarına katılışı, onun gibi enerjik canlı bir kişilik için büyük bir şanstır. Genç ve taze düşünceleri, doğruları algılamadaki güçlülüğü, İhsan yoldaşın kısa sürede geleceğin güçlü bir militanı olacağı konusunda en ufak bir kuşku bırakmamıştır. Sürekli en iyisini

yapma, militanlığın gereklerini yerine getirme yönündeki çabası onda erkenden savaşın en sıcak cephesinde savaşma istemini geliştirdi.

Kış ayları boyunca sürdürülen yoğun hazırlıklar ve alan pratiklerine yönelme günleri yaklaştıkça bu istemi kendisini daha da dayattı. *"Eğitimi kendi açımdan yeterli görüyorum. Öğrendiklerimi pratiğe aktarırsam daha iyi gelişirim"* diyerek ülke pratiğine katılmak için Partiye öneri götürdü. Çok sevdiği ve istediği Şemdinli birliğine katılma ve orada mücadele yürütme istemi Parti tarafından kabul edilince, canlılığı ve atılganlığı bir kat daha arttı. Silahı omuzunda Şemdinli toprağına ayak basacağı günü sabırsızlıkla bekledi. Çok geçmeden pratiğin sıcaklığı içine atıldı. Kısa süreli de olsa İhsan yoldaş, Şemdinli'de yürütülen faaliyetler içinde yerini alarak, pratik yaşamda en uyumlu ve uygun tavrı göstererek birliğin güven ve sevgisini kazanmayı hakketti. Sık sık karşılaşılan düşman pusularında silahın önemini daha iyi kavrayarak sömürgeci Türk askerine ateş etmenin onuruna ulaştı. Gerillacılığı kavradığı oranda uygulama ve gerillanın yaşamındaki tatlı anları yaşama şansına sahip oldu. Ancak 25 Mayıs 1988 günü, Benevok'ta düşman büyük bir güç ve donanımla Şemdinli birliğini kuşatmaya aldı. Düşman büyük hazırlıklar yaparak birliğimizi sardığı an İhsan yoldaş da diğer yoldaşları gibi komutanın emir ve komutuna bağlı bir tarzda silahına sarılarak düşmanın yoğun ateş hattı altında iyi bir mevziye ulaşmaya çalıştı. Bir mevziden daha ileri bir mevziye geçmeye çalışırken, elini tetikten çekmedi. Düşmanın yoğun bir biçimde açtığı top atışlarına MG-3 tarayışlarına karşılık silahını çatıştırır. Mevzilendiği yeri sık sık değiştirerek ilerler. Silahını ateşleyerek düşmana karşılık verir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin en genç savaşçılarından olan İhsan yoldaşın şehit düşüş olayı topyekün savaşan bir halk gerçekliğini dile getirmektedir. Kürdistan'da yaşanan gerçeklerin dayatıcılığı ve yakıcılığı nedeniyle çocukluğunu yaşayamayan güçlü kişilikle erken olgunlaştı. Ve büyüyen bir kişilik olarak gelecek vaaddeden güçlü özellikleri üzerinde taşımaktadır. Küçük ve genç yaşıyla Kürdistan insanının cesaretini, atılganlığını, yiğitliğini temsil eden bir kişiliktir. O yaşıtları gibi dar aile çevresinin alışılagelmiş, kalıplaşmış yaşama sığmayan ve bununla yetinmeyen, daha ileriye atılan ve geleceği görebilen bir algılama ve kavrama gücüne sahipti. Devrimci yaşamın kısa kesiti içinde örnek tutum ve davranışlarıyla yoldaşlarının sevgi ve saygısını kazanabilen, yaşam içinde devrimci ruhun ve coşkunun en canlı örneğini sergileyen bir militandı. Kürdistan insanının silaha olan tutku ve sevgisini dile getiren ve silaha bu tarzda sarılan, yaşamak için düşmana karşı savaşmanın vazgeçilmezliğini emreden küçük bir komutandır.

Büyümüştün 14'ün baharında
Gencecik bir fidandın
Sana da ulaştı
O soylu yürekler

Yürüdün o yüreklerle
35 intikamı için
Uzun sonbahar geceleri
Kutsal topraklara doğru

Ve bir daha düştün toprağa
Mayıs'ın 25'inde
Sekiz yoldaşınla
Benevok sırtlarında

"Hepimiz imha olabiliriz, ama zafer bizimdir..."

Fehim ÖPENGİN (Ferik)
Yeniceli (Şêxan)-Şemdinli, 1968

"Parti saflarında iç ve dış düşmana karşı savaşacağıma, kendi hata ve yetmezliklerimi aşarak, Partinin militan ölçülerine kavuşmak için bütün gücümle çalışacağıma, bütün bunlarla birlikte sözüme bağlı kalarak kanımın son damlasına kadar savaşmakta en ufak bir tereddüt göstermeyeceğime, Parti Önderliğine, devrim şehitlerine, zindan direnişçilerine, halkıma ve Konferans'taki yoldaşlarına söz veriyorum."

Fehim ÖPENGİN yoldaş, Şemdinli'nin Şêxan köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesi tüm yöre halkı gibi geçimini ticaret ve hayvancılıkla sürdürmekte, aynı zamanda ailenin ihtiyaçlarına cevap verecek toprağa dayalı üretimle de uğraşmaktadır.

Fehim yoldaşın çocukluğu, küçük yaştan itibaren ailesinin geçimine katkıda bulunmakla geçti. Yaşının üstünde bir beceriyle yaşam kavgasında yerini alarak üstlendiği sorumlulukla ailesine büyük bir destek sundu. O, köy yerindeki birçok yaşıtı gibi okumaya fırsat bulamadı, çocukluk yıllarının en güzel anlarını ağır üretim işlerinde alınteri dökerek geçirdi. Dokuz-on yaşlarından itibaren atıldığı hayat kavgasında engin bir insan gibi yaşayarak, sosyal ve toplumsal sorunları görme, yorumlayabilme ve bu temelde bir çözüm arayışı içerisine girmişti. Onbeş yaşlarına gelen Fehim yoldaşa artık köyün kapalı, tekdüze yaşamı ve dar aile ilişkileri sıkıcı gelmeye başladı. Canlı, dinamik, enerji dolu yapısıyla kendisini dar bir çerçevede hapsedilmiş olarak kabul etti. Ona göre insanoğlunun yaşamı daha anlamlı, daha verimli ve canlı geçmeliydi. Sahip olduğu yurtsever duygular, küçücük yüreğinde düşmana karşı beslediği soylu kin ve dağda silahlı gezen pêşmergenin üzerinde bıraktığı etki onu ulusal kurtuluş mücadelesinin saflarına itti.

Kürdistan'ın her tarafında silahlı direniş eylemlerinin yükseldiği bir dönemde, Fehim yoldaş bir an önce mücadeledeki yerini almak için 1985'te köyünü terkederek Doğu Kürdistan'a geçti. Artık onun tek bir hedefi vardı: PKK'yi bulmak ve PKK saflarında savaşabilmek. Fehim yoldaş bu durumunu Parti Askeri Konseyi'ne sunduğu özgeçmişine ilişkin raporunda şöyle dile getiriyordu:

"Tek bir amacım vardı, Partiyle ilişkiye geçebilmek. Nihayet 12 Ağustos 1986'da Doğu Kürdistan'da bu amacıma ulaştım. PKK'yi, Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlüğü için savaştığından dolayı tercih ettim. Onun çizgisini, taktiğini doğru buldum ve katıldım."

Gencecik yaşının en verimli yıllarında mücadele saflarına katılmak, Fehim yoldaş için büyük bir avantaj oldu. O, Kürdistan'da iliklere kadar işlenen sömürgeci asimilasyon politikasının alıklaştırıcı, yozlaştırıcı etkisini fazla yaşamamış, ulusal kurtuluşçu kişiliğin şekillendiği Parti ortamına işlenmeye, yontulmaya değer bir cevher parçası kadar tertemiz olarak gelmiştir. Partinin eğitiminden geçtiği 1987 döneminde, Partinin eğitici, dönüşüme uğratıcı gücünü kendi kişiliğinde en somut biçimiyle kanıtlayan Fehim yoldaş, erkenden silahlı direniş mücadelesinin en ön saflarında savaşmaya hak kazandı. Ve 1987 yılında Şemdinli takımında görev üstlenmişti. O, silahlı direniş mücadelesinin ön saflarında yetkin bir savaşçı olarak büyük bir coşkuyla savaştı. Girdiği çok sayıda eylemde üstün başarılar sergileyerek gelecek vaaddeden bir savaşçı olmasını bildi.

Fehim yoldaş, sahip olduğu askeri yeteneklerini adım adım geliştirip yetkinleştirirken, okuma-yazma öğrenmeyi de ihmal etmeyerek, Partinin ideoloji ve politikasını öğrenmeye yönelik çabasını sürekli kılmıştır. Kısa bir süre zarfında katıldığı eylemleri, Partiye sunduğu —22.11.1987 tarihli— raporunda, kendi kaleminden aktaralım: *"Grana ve Gostê'de savaşçı çıkarmada başarılı olduk. Serê Silo'daki çatışmada sömürgeci ordu birliklerine büyük bir darbe vurduk. Grana ve Keletok köylerinde çete odaklarına yönelik baskın eylemleri gerçekleştirdik. Yine Keletok köylerinde çete odaklarına yönelik baskın eylemleri gerçekleştirdik. Yine Keletok köyü yakınlarında düşman güçlerine kurduğumuz pusu başarıyla sonuçlandı. Yüksekova-Şemdinli karayolu üzerinde sömürgecilere ait iki dozer ve iki ford yakarak başarıyla geri çekildik. Şapata'da düşman konvoyuna pusu kurduk, yola mayın döşedik. Eylemimiz başarıyla sonuçlandı. Katune vadisindeki ticaret yolunu kestik. Üç PTT aracını yaktık, bir teknisyeni ise, ölümle cezalandırdık."*

Fehim yoldaş pratik mücadele ortamında kaldığı süre zarfında karşılaştığı tüm zorluklara büyük bir direnççle göğüs germiş, fiziki olarak çok zayıf olmasına rağmen, her zaman en ağır göreve koşarak üstün bir azim ve kararlılıkla kendisini mücadeleye katmasını bilmiştir. 1987 kışında Botan-Serhat Eyaletleri I. Konferansı'na katılmak amacıyla, içinde yer aldığı takımıyla birlikte üs alanına döndüğünde o artık mücadelenin sorunlarını tartışacak, kendisini geleceğin görevlerine genç, dinamik ve gelecek vaaddeden bir komutan olarak hazırlayacak düzeyde yetkin bir savaşçı olmuştu. Konferans hazırlıklarına canla-başla katılan Fehim yoldaş, Konferans süreci boyunca da bu katılımını aksaksız bir biçimde sürdürerek, bu süreci kendisi için gelişip güçlenmenin bir kaldıracı haline getirdi. Konferans'ın geliştirici, yenileyici ve güçlendirici rolü tüm delege ve savaşçı yapısı üzerinde istenilen gelişmeyi ortaya çıkardığı gibi, Fehim ÖPENGİN yoldaşın şahsında da muazzam bir gelişme düzeyi ortaya çıkardı. Kendisini bir kadro adayı ve taktik önderliğin gereklerini yerine getirebilmenin vasıflarıyla donatma çabası içerisinde olan Fehim yoldaş, stratejik ve taktik önderlik konusundaki düşüncelerini, Botan ve Serhat Eyaletleri I. Konferansı'na sunduğu raporunda şöyle dile getiriyordu: *"Devrimimizin kaderi stratejik önderliğin elindedir. Bu, kendi somutunu, doğruluğunu tüm dünyaya ispatlamış olan çizgide bulmaktadır. Stratejik önderliğin gösterdiği olağanüstü çabalar sonucunda mücadelenin büyük gelişmeler gösterdiği her alanda Önderliğin sarfettiği bu çabaların karşılığı taktik planda tüm anlamıyla verilmemiştir. Mücadelenin gelişimini zaman zaman zorluklarla yüzyüze bırakan bu durum stratejik önderliğin beklediği gelişmeleri de yerinde karşılayamamıştır. Oysa taktik önderlik belirlenen çizgi doğrultusunda uygun bir planlamayla görevlerinin üzerine giderse büyük gelişmelere yol açacağı yerde tam tersi bir durumda sürekli mücadelenin önündeki tıkanıkların yaratıcısı olmuştur. Her arkadaşın bunu kendi şahsında aşması önemli sorunlarından biridir."*

Konferans sonrası Mahsum Korkmaz Akademisi Botan Şubesi'nde başlayan Mehmet Sevgat Eğitim Devresi'ni başarıyla tamamlayıp mezun olan Fehim yoldaş, yeni dönem pratiğinde yer almak amacıyla 21 Mart Birliği'ne katılarak Şemdinli alanına gitti. Bu süre zarfında düşmanla girilen sayısız çarpışma ve gerçekleştirilen eylemlerde Fehim yoldaş her zaman olduğu gibi en ön mevzilerdedir. En ağır silahı taşıyan, tetiğe en iyi basan yetkin savaşçılar arasındadır. O, birliğin başarısına başarı katan bir çarpışma yeteneğiyle savaştı. Bu başarısını afarofçu olarak katıldığı Musaka karakoluna yönelik baskın eyleminde düşmanı etkisiz hale getiren isabetli atışlarıyla bir kez daha kanıtladı. Fehim yoldaş, böylesi bir eylemlilik içerisinde en son girdiği 25.5.1988 tarihli Benevok muharebesinde sekiz yoldaşıyla birlikte kahramanca direnerek şehit düştü. Muazzam bir güç dengesizliği ortamında düşmanın yağmur gibi yağdırdığı binlerce top ateşi altında yaralı olmasına rağmen, afarof silahıyla çatışmaya devam ederek düşmana kayıplar verdirdi. Aldığı ölümcül yaralara rağmen soğukkanlılığını, cesaret ve azmini koruyarak son nefesine kadar tetiğe basan Fehim yoldaş, bir yandan da yanıbaşında çatışan yoldaşlarına cesaret ve moral vermeye çalışıyordu. Son nefesinde söylediği, **"Hepimiz imha olabiliriz, ama zafer bizimdir"** sözleri yaşayanlar için bir mesaj niteliği taşımaktadır.

Fehim yoldaşı kahramanlaştıran şey, kuşkusuz onun bağımsızlığa, zafere olan sarsılmaz inancıydı. İnancın eyleme dönüştüğünde ortaya çıkardığı muazzam gelişme, onun kişiliğinde dile gelen somut bir gerçekliktir. Mücadele saflarında kısa geçmişine, deney ve tecrübesizliğine rağmen, söylenen her sözün eyleme dönüşmesi gerektiğine inanan, bu amaçla pratikten kopmayan, eylemsiz yaşamayı kabullenmeyen yiğit bir savaşçıydı. Ondaki muazzam saldırı ruhu, düşmanın üzerine üstün bir cesaretle yürümesi ve savaşı sanatına göre yürütmedeki esnekliği yoldaşları tarafından takdir edilen, övülen, örnek alınan belirgin özellikleriydi. Onu silahtan, eylemden ayrı ele almak bir insanın havasız, susuz yaşayabileceğine inanmak gibi bir şey olur. Canlı, dinamik, enerji dolu yapısıyla girdiği her ortamda sevilen-sayılan bir yoldaştı. Günlük yaşamında disiplinlisizliğe asla müsaade etmez. Bunu çevresine, arkadaşlarına da aşılamaya çalışırdı. Onun, kendisinin bir parçası olarak sevdiği silahından uzaklaştığına, silahsız hareket ettiğine rastlanılmadı. Fehim yoldaşın en belirgin özelliği ise düşmana karşı acımasız olduğu kadar, yoldaşlarına karşı bir o kadar sevgi ve saygı dolu olmasıydı. O çok az sözün sahibi, fakat sayısız eylemde yer alan biriydi.

Şehitlerimizin geride bıraktıkları miras üzerinde her gün yeni mevziler kazanarak ilerleyen direniş mücadelemize yeni ve sarsılmaz bir mevzi daha kazandıran tüm Benevok kahramanları gibi Fehim yoldaşın anısı da ulusal kurtuluş mücadelemizin her anında yaşayacak ve son sözlerinde ilettiği mesajın gereklerine uygun olarak mücadelemiz mutlaka zaferle taçlandırılacaktır. Onlar **"Özgür bir vatan toprağı yaratma"** uğruna gencecik yaşlarını seve seve mücadele yolunda feda ederken; geri kalanlara büyük ve soylu bir görev yüklediler. Onların devrettiği bayrağı bir parça özgür vatan toprağında dalgalandırmak, anılarına sahip çıkmanın biricik şartıdır.

"Ulusal kurtuluş mücadelemizin bir savaşçısı olduğum için çok mutluyum"

Ömer ALAGÖZ (Rüstem)
Çamurlu köyü-Aralık-Kars, 1970

"Kısa bir süreyi de kapsasa, Parti saflarında yer almaktayım. Katılımım yeni olduğu için henüz içinden çıktığım aile, çevre ve düşmanın geliştirdiği olumsuz etkileri üzerimde taşımaktayım. Ancak Partimin vereceği eğitimle ve sunduğu olanaklarla bütün bu olumsuzlukları üzerimden atacağıma ve Partinin istediği yeni devrimci kişiliğe ulaşacağıma inanıyorum. Bunun için tüm gücümü ve çabamı harcayacağım. Partinin doğru devrimci çizgisini takip ederek Partinin vereceği her görevi üstleneceğim. Bir parça özgür vatan toprağı için sonuna kadar savaşacağıma ve bu yolda yürüyeceğime dair, başta Parti Önderliğine, devrim şehitlerine, zindan direnişçilerine, Konferans'ta bulunan tüm yoldaşların huzurunda söz veriyorum."

Mücadelemizin gelişip güçlendiği, yurtseverliğin güçlü olduğu alanların arasında yer alan Aralık ve çevresinde katılmaların yoğunlaştığı bir sırada Parti saflarına katılan Ömer yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Küçük yaşlarında maddi yaşam koşullarının acımasızlığı ile karşı karşıya gelen Ömer yoldaş, ailenin geçimine katkıda bulunma sorumluluğunu taşıyarak büyüdü. Ömer yoldaş özgeçmiş raporunda aile ve okul yaşamını şöyle dile getirir:

"Ailemin durumu ilk önce çok yoksuldu. Altı yaşına kadar böyle bir aile ortamı içinde yetiştim. Bu yaştan sonra çobanlık yaparak ailemin geçimine katkıda bulundum. Sekiz yaşına bastığım zaman ilkokula başladım. Türkçeyi iyi bilmediğim için okul yaşamında

fazla başarılı olmadım. Bunun için okumak bana çok zor geliyordu. Yazın çobanlık yapıyor, kışın ise okula gidiyordum. İlkokulu bu biçimde bitirdim. Fazla başarılı bir öğrenci olmadığım için bir mektup dahi yazmakta güçlük çekiyordum. İlkokulu bitirdikten sonra okula devam edemedim. Kendim için en iyi meslek olarak çobanlığı seçtim. Çobanlık yaparken çok rahattım. Çünkü bir yandan aileme yük olmadan bir yaşam sürdürüyordum, diğer yandan ise bir meslek sahibi olmuştum. Bu da beni rahatlatıyordu."

Kürdistan'daki maddi yaşam zorlukları daha küçük yaşta Ömer yoldaşın yaşamına damgasını vurdu. Ve aile sorunlarına ortak etti. Dar bir köy ve aile çevresi içinde yaşamın zorluklarına karşı boyun eğmeyen Ömer yoldaş, çobanlığın yanısıra, şehir merkezlerine de gidip bulduğu işlerde çalıştı. Maddi yaşam koşullarına karşı bir mücadele içinde olurken, bu yaşama kaynaklık eden nedenleri, yine Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ve sömürgeciliğin konu edilip gençlik tarafından tartışıldığı bir ortamda, gelişmeleri ilgi ile izledi. Parti hareketimizin daha ilk gelişmeye başladığı yıllarda etkisini duyurduğu ve yurtseverliğin güçlü olduğu bir ortamda gelişmeleri izleyen Ömer yoldaş, mücadelemizden haberdar olarak etkilendi. Köylerinde yakın akrabalarının tutuklanma olaylarını, Parti saflarına katılıp durumlarını çok iyi değerlendiren Ömer yoldaş, kişisel hiçbir çıkara yer vermeden köy gençliği arasında Partinin aktif bir sempatizanı olarak çalıştı. Köylerine giden gerillaları en sıcak duygularla karşıladı, verilen görevleri büyük bir sorumluluk duygusuyla yerine getirdi. Ancak kendisi verilen görevlerle yetinmedi. Daha aktif bir biçimde faaliyetler içinde yerini almak istedi. Özgeçmiş raporunda, Partiye Kars-Göle'de katıldığını belirterek, sevincini şöyle ifade etmişti: *"Artık ulusal kurtuluş mücadelesinin bir neferi olduğum için çok mutluyum."*

Ondan sonra ulusal kurtuluş mücadelesinin aktif bir savaşçısı olarak pratik faaliyetler içinde yerini aldı. Alanda gerçekleşen birçok eyleme katıldı. Göle'de üç orman bekçisinin silahsızlandırılması, Aralık'ta yol-elektrik yapımıyla uğraşan üçyüze yakın işçinin bulunduğu şantiye baskınında, sömürgecilere ait çok sayıda araç ve gerecin imha edilmesi eylemlerine katıldı. Çeşitli tarihlerde sömürgeci ordu birlikleriyle içine girilen çatışmalarda iyi bir savaşçı olduğunu gösterdi. Böylece pratikte karşılaşılan birçok zorluğu aşarak birliğin güvenini kazanan başarılı bir savaşçı konumuna ulaştı. Belli bir süre bu tarzda pratik faaliyetler içinde yerini aldı. Ve daha sonra eğitim için Parti okuluna gönderildi.

Eğitime alındığı ortam, Ömer yoldaşın yıllardır özlemini çektiği bir sıcaklıktadır. Okul yaşamının çok yönlülüğü ve öğrenilen gerçekler onu her gün biraz daha güçlü, kararlı bir halk savaşçısı olarak geliştirdi. Halk savaşımızın geldiği aşamada eğitime alınan her savaşçının ordu disiplinine ve yaşamına adapte olması ve savaşı gerilla sanatına göre yürütmesi amacıyla verilen eğitim çok yönlüdür. Her arkadaşı gibi, Ömer yoldaş da bu yönlü bir eğitime coşkuyla katıldı. Sömürgeci eğitim kurumundaki başarısızlığı burada sözkonusu değildir. Çünkü yabancı bir dille eğitim görmenin ezikliğini duymaz, eğitime karşı ilgisiz değildir. Tam tersine kurtuluşu dile getiren gerçeklerin aktarıldığı, yaşamda karşılaştığı zorlukların neden ve kaynaklarının kavratıldığı Parti okuluna kavuşmuştur.

Ordu kuralları temelinde sürdürülen ve yoldaşça sıcak ilişkilerin hakim olduğu bir ortamda Ömer yoldaş, yaşamının en güzel anlarını yaşadı. Eğitime canlı bir katılım gösterdi. Yıllarca küçük kardeşiyle dağlarda tek başına sürdürdüğü çobanlık yaşamının anlamsızlığını ve aldığı maaşla aile geçimine katkıda bulunmayla hiçbir şey kurtarılmayacağını bu süre içinde daha iyi anladı. Gerçek kurtuluşun hangi yolla mümkün olacağının bilincine ulaştı. Onun özlemi ve talebi olan daha iyi bir yaşamın, yalnız onunla sınırlı olmadığını, bütün bir halkın özlemi olduğunu ve bu nedenle milyonların kurtuluşu için savaşmanın gerekliliğine derinden inandı. Eğitime bu temelde yaklaşan Ömer yoldaş, Mahsum Korkmaz Akademisi Botan Şubesi'nin çalışkan bir öğrencisi olarak Şehit Mehmet Sevgat Eğitim Devresi boyunca öğrendiği doğruları pratiğe aktarmanın heyecanını ve sabırsızlığını içinde taşıdı. Ve ülke pratiğine yönelmenin sevinç ve coşkusu içinde sıcak savaş cephelerine ulaşmayı arzuladı. Düşmanla kıyasıya bir savaşın yürütüleceği günler yaklaştıkça her ARGK savaşçısı gibi Ömer yoldaş da sıcak savaş alanlarına yürümenin beklevişi içinde Partinin vereceği kararı bekledi.

Kış boyu yürütülen hazırlıklar ve varılan önemli karar ve sonuçlarla bahara girildi. Alan pratiğine yönelecek birlikler son hazırlığını yaparken, Bahar Atılımını en güçlü bir tarzda gerçekleştirmenin heyecanını yaşarlar. Düşmanı ülke topraklarından adım adım çıkarmanın yemini yenilenerek, harekete geçildiği bir sırada Ömer yoldaş da Şemdinli birliği içinde yer almanın sevinci ve gururuyla pratiğe yöneldi. Bahar Atılımını güçlü bir tarzda gerçekleştirmek, düşman hedeflerine tek tek yönelerek ortadan kaldırmak amacıyla, birlikle alan üzerindeki faaliyetlerini başlattı. Musaka karakolu baskını ile ilk eylem başarıyla gerçekleşti. Birlik daha büyük hedeflere yönelme hazırlıkları içindeyken, düşmanın ordu birlikleriyle Benevok'ta karşılaştı.

Ömer yoldaş, devrimci yaşamının kısa kesiti içinde sergilediği pratikle bir halk savaşçısı olarak kendisini kanıtladı. Yaşam kavgasının şekillendiği bir kişilik olarak devrimci yaşamın tatlı ve sıcak anlarını yoldaşlarıyla paylaşırken, mücadelenin zorluklarını güçlü bir biçimde karşıladı. Ordu disiplin ve yaşamına erkenden adapte olan bir yoldaş olarak savaşı kurallarına göre yürütmenin bilincine ulaşmak için büyük bir çaba gösterdi. Pratikte başarılı olmanın ancak mücadele sorunlarını kavramakla mümkün olacağının bilincine ulaştığı oranda, Parti yayınlarını okuyarak kendisini eğitmeye, eksikliklerini gidermeye çalıştı. Yoldaşlarıyla iyi geçinen, alçakgönüllü sade bir kişiliğe sahipti. Disiplinsizliği sevmeyen, kurallara uyan, uygulamada dayatıcı olan bir yaklaşımla eksikliklere, yetersizliklere karşı eleştirici bir konumda oldu. Yetmezliklere karşı mücadeleci olan Ömer yoldaş, devrimci yaşamı boyunca birçok olumlu özelliğiyle Partiye, halka yararlı olmanın soylu bir çabası içinde oldu. Ve ömrü yettiği oranda bunu başardı.

Ömer yoldaşın özlemini çektiği ve uğruna savaşarak şehit düştüğü "Bir parça özgür vatan toprağı" yaratarak yoldaşlığın gereklerini yerine getirmenin bilinciyle hareket ederek, şehitlerin taşıdığı direniş bayrağını daha yükseklerde tutacağız.

Büyük Halk Kahramanı Başkale Şehidimiz Kazım Yoldaş Mücadelemizde Yaşıyor

Mahmut BENEK (Kazım)
Hilal köyü-Uludere, 1940

Ebedi kahramanların safına katılan Mahmut BENEK (Kazım) yoldaş, 11 Haziran 1988'de Van'ın Başkale ilçesine bağlı A. Çaldıran köyünde bir grup yoldaşıyla birlikte düştüğü düşman pususunda şahadete erişir. 48 yaşında ve 7 çocuk babası olan Mahmut yoldaş, Uludere'nin Hilal köyünde dünyaya gelir. Uzun yıllar oldukça yoksul olan ailesinin sorunlarıyla uğraşır. Ondaki yurt sevgisi onu arayışlara iter. 1960 yıllarında Güney Kürdistan'a geçer. Mensubu olduğu Guyi aşireti, Güney Kürdistan'a kadar uzanır. Orada savaşa katılır. Yaklaşık 14 yıl bu savaşın içinde değişik görevlerde yer alır. Bu sürede büyük kahramanlıklar sergiler. Sorumlusu olduğu uçaksavar bataryasıyla bir düşman uçağını düşürür. Onun bu yetenekleri gören ilkel milliyetçilik daha başka görevler önüne koyar. Bu görevle gittiği Musul ve Bağdat'ta yakalanır. 1974 yenilgisinden sonra, tekrar köyüne dönmek zorunda kalır.

1984 Ağustos Atılımında, TC tarafından tutuklanır. Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığında çok ağır işkencelere maruz kalır. Delil yetersizliğinden dolayı serbest bırakılır. Evini alarak Van'a yerleşir. Burada da düşman onu rahat bırakmaz. 1987 baharında sömürgeci zulümden kaçarak Doğu Kürdistan'a yerleşir. Burada mücadelemizle yakınen tanışır. Gelişen savaştan etkilenerek, gerçek kurtuluşun hangi saflarda olacağını görür. Gerçek kurtuluşun hangi saflarda olduğunu gören Mahmut yoldaş, kararlıca Parti saflarına katılır. Parti saflarında gördüğü askeri ve siyasi eğitimden sonra düşüncelerini şöyle ifade ediyordu:

"14 yıl ihanetin içinde kaldım. Hiçbir fedakarlıktan çekinmedim. Tüm bunlara rağmen hiçbir insani değer görmedim. Hepsi de feodal ilişkiler ve feodal yaklaşımlardı. Ama ben tüm bunları halk için yaptığıma inanıyordum. Ne yazık ki bunun böyle olmadığını şimdi daha iyi anlıyorum." Evet Mahmut yoldaş, geçmiş yanılgılı yaşamını böyle değerlendiriyordu.

14 yıllık bu yaşam, Mahmut yoldaşta olumsuz yönde hayli izler bırakır. Fakat Parti saflarına gelişiyle birlikte bu olumsuzluklara yönelik yoğun bir çaba içerisindeydi. Bu çabasının merkezi, hızla kendisini eğitmek ve geçmişin olumsuzluklarıyla yoğun bir mücadele içinde olmaktı. Günlük yaşamında hiçbir dakikasını boş bırakmıyor, zamanı en mükemmel bir şekilde değerlendiriyordu. Gördüğü her arkadaşa mücadeleyle ilgili sorular yöneltiyor, kavrayıncaya kadar tekrarını istiyordu. Yaşına rağmen dinamik, atılgan, alçakgönüllülüğüyle tüm yoldaşlarının sevgisini kazanmıştı. Savaş konusundaki deneyim ve tecrübelerini yoldaşlarına aktarıyordu ve bu yeteneklerini kollektifleştiriyordu. Onun bu yaşamı tüm yoldaşları üzerinde derin etki bırakıyordu. Savaş cephesine gitmek için oldukça sabırsızdı, bu sabırsızlığını kamp komutanlığına iletiyordu. Ondaki bu savaşçı ruh, onu yenilmez kılıyordu. Onun bu istemi zamanı gelince yerine getirildi. Gitmeden önce yoldaşlarına şunu söylüyordu: *"Tek istemim, bir an önce uçaksavar bataryasının başına geçip düşmanın uçaklarını düşürmektir. O zaman dünyanın en mutlu insanı ben olurum."*

11 Haziran 1988'de şahadete ulaşan Mahmut yoldaş, ebedi kahramanların safına katılmakla kahramanlığını bir kez daha kanıtladı. Tarihe mal olan bu yoldaşımız, Kürt yiğitliği ve kahramanlığının bir sembolü idi. Mahmut yoldaşın şahsındaki bu gerçeklik, Partimizin yüceliği ve çözümleyici güç oluşunun bir kez daha ifadesidir. Her geçen gün yükselen kurtuluş savaşımız daha nice Mahmutlar yaratacak ve onun şahsındaki bu gerçeklik tüm toplumumuzu saracak ve yükselen bağımsızlık savaşımız daha da kökleşecektir. Ona bağlılığımız tüm Parti şehitlerine bağlılığın bütünlüğüdür.

Mahmut yoldaş!

Seni hiçbir zaman unutmayacağız; namlularımız bağımsızlık türküsünün sesini daha da yükselterek, siz tarih emekçilerini candan selamlayacağız. Varmek istediğiniz yere, ne pahasına olursa olsun varacağız. Hiçbir gücün, sizlerin yüceliğine gölge düşürmesine müsaade etmeyeceğiz. Bu durum ister içten, isterse dışardan gelsin bizim için fark etmeyecektir. Silahlarımız üzerine ettiğimiz yemin, ve her gün birlikte haykırdığımız **"Hazırız... ezeceğiz... fethedeceğiz!"**, **"Bi can bi xwin em te ra ne ey Serok!"** şiarlarına sonuna kadar bağlı olacağız. Seni kalbimize gömdük, tüm şehitlerimiz gibi... Sizler bizlerin onurusunuz, onuru hiçbir zaman çiğnetmeyeceğiz.

Selam sizlere tarihin emekçileri!

Silah arkadaşları

Adıyaman Direnişimizin Büyük Komutanı M. Emin TAŞTAN Yoldaşı Saygıyla Anıyoruz

Baştarafı 1. sayfada

ma yürüttü.

1978 yıllarında Adıyaman merkezinde, sosyal-şoven bir hareketin etkinliği vardı. M. Emin TAŞTAN (Zeki) yoldaş, bu gruba karşı bağımsızlık düşüncelerinin kararlı bir şekilde savunulmasının adı oldu. Öğrenci gençliği ulusal gerçeğine karşı yabancılaştıran bu eğilime karşı ulusal uyanış çabalarının en önünde yer aldı. Kısa bir sürede, ulusal kurtuluş mücadelemizin yaygınlaşmasında önemli katkılar sağladı.

Öğrenci gençliğin devrimci bilinç kazanmasında Zeki yoldaşın çabaları az olmadı. Zeki yoldaş, bir yandan sosyal-şovenizme ve her türlü etkilerine karşı mücadele ederken, diğer yandan ise gençliğe ulusal kurtuluş bilincinin götürülmesi çalışmalarını yürüttü. Adıyaman gençliği Zeki yoldaşın ulusal kurtuluş bilincini geliştirme çabalarına büyük sayıda saflara katılarak karşılık verdi. Onun bu dönemdeki mücadelesi ve çabaları, hala takdirle anılmaktadır. Onun adı, Adıyaman'a ulusal kurtuluş düşüncelerini yayma ile bütünleşmiştir. Nitekim bu gerçeklik, daha sonraki yıllarda da kendisini kanıtlayacaktı.

12 Eylül askeri-faşist darbesinin işbaşına gelmesi ile birlikte, yurtdışına çekilen kadrolar arasında Zeki yoldaş da vardı. Zeki yoldaş, beraberinde bir grup arkadaşı ile birlikte Lübnan-Filistin sahasına giderek, siyasi-askeri eğitime katılır.

PKK I. Konferansı'na delege olarak da katılan Zeki yoldaş, Partimizin askeri çizgisi üzerinde derinleşme ve yetkinleşmeye ağırlık verdi. Bu dönemde halk savaşı üzerine araştırmalar yaptı. Yaptığı bazı araştırmalarını yazılı hale getirip arkadaşlarına sundu. Konferans sonrası bu yönlü çalışmalarını daha da yoğunlaştırdı.

PKK II. Kongresi sonrasında ülkeye giren ilk gruplar arasında Zeki yoldaş da vardı. Zeki yoldaş, bir dönem Güney Kürdistan'da çalışmalara katıldı. Daha sonra Çukurca ve Şemdinli alanında faaliyetlere katıldı. 1985 yılı ile birlikte, beraberinde bir grup yoldaşı ile birlikte, Hakkari'den Adıyaman'a yürüyüşe geçti. Yol boyunca çeşitli eylemler yapan grup, ayrıca birimler ve halkla ilişki kurarak, yürüyüşünü sürdürdü.

Grup Çermik, Siverek çevresinde askeri operasyonla karşılaşır. Birçok kere düşmanla karşı karşıya gelen grup, birçok çarpışmayı başarı ile kazanmasını bildi. Grup daha sonra Adıyaman'a vardı.

Adıyaman alanında, devrimci hazırlıkları yoğun biçimde sürdüren grup 1986 Newroz'una büyük bir atılımla girdi. Peşpeşe patlak veren eylemlerle sömürgecilik ağır bir şekilde darbelendi. Bu atılımın hazırlayıcısı ve yürütücüsü Zeki ve Mustafa ÖMÜRCAN yoldaşlardı. Bu eylemler, Adıyaman halkı üzerinde derin bir etki bıraktı, ulusal kurtuluşa olan bağlılığı ve inancı daha da güçlendirdi.

Günümüze kadar bölgede devrimci çalışmaların başında bulunan Zeki yoldaş, birçok gencin ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına alınmasında önemli bir rol oynadı. Düşmanın birçok oyun ve komplosunu boşa çıkardı. Mayıs 1987'de Mustafa ÖMÜRCAN yoldaşın grubu ile, erken gelen şahadet nedeniyle birleşmedi. Böylece, Partinin III. Kongre belgelerinin ellerine ulaşma süreci daha da gecikti. Buna rağmen, o bir Parti militanı olarak çalışmasını, Partiye olan bağlılığı ve çizgiyi uygulamadaki kararlılığı ile sürdürdü. Yine birçok öncü gelişmenin altına imzasını attı.

Ağustos ayının 12'sinde faşist düşman birliği ile meydana gelen bir çarpışmada 2 yoldaşı ile birlikte şehit düştü.

Adıyaman halkı, Partimizin bu değerli komutanı ve önderini unutmayacak, onun anısının bir gereği olarak da zafere yürüyüşünü sürdürecektir.

DÜN XANİ'DE GÖMÜLEN DİRENİŞ ATEŞİ XANİ DİRENİŞİYLE YENİDEN KIVILCIM ALDI

Halkımızın üzerinde her yönüyle bir karabasan gibi çöken, çağını doldurmuş, ömrünü tüketmiş bir sömürgeciliği, insani hiçbir kural ve sınır tanımaksızın sonuna kadar uygulamaktan sakınmayan azgın Türk sömürgeciliğine karşı, binyılların tarihsel hesaplaşmasına girişen ve onunla kıran kırana bir savaşta ulusal bağımsızlık kavgasını başlatan partimiz PKK'nin tarihi, baştan başa şehitlerin kanıyla yazılmış; ama yazımı henüz bitmemiş bir tarihtir... Diğer bir anlatımla, Parti tarihimizde tartışmasız bir yerin sahibi ve her biri kendi şahsında bir destan yaratmış olan direniş şehitlerimiz; tüm Parti ve halk tarihimizi kuşatan, onun ruhu ve coşkulu yüreği olan; gerçek anlamda devrimci değerlere ulaşmamızı sağlayan, her koşul ve şart altında bu değerleri nasıl korumamız ve sağlamlaştırmamız gerektiği konusunda bizleri uyaran bir özelliğe sahiptir. Çünkü, PKK'nin tarihinde şehitlerin anısına bağlılık ve onlara verilen söz; kavganın ateşinin daha da harlandırılmasının ve yükseltilmesinin temel harcı ve gerekçesi olmuştur. PKK öncülüğünde dönülmez bir yolda savaşarak ilerleyen halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi; gerçek anlamda şehitlere bağlılığın ve onların anılarını yaşatmanın, onlara verilen sözün yerine getirilmesinin somut tanıklığını yapmaktadır.

Şehitlere verilen sözün ve onlara bağlılığın ne anlama geldiğini; Parti Genel Sekreterimiz Abdullah ÖCALAN yoldaş şöyle vurgulamaktadır:

"Onların uğrunda savaştıkları Parti ve bu Partinin çizgisi, bu çizginin taktik uygulaması var. Onlar gönüllü gittiler. Ve son nefeslerinde direniş sloganlarını haykırdılar. O halde bu ne demektir? Bu, çizgi, taktik ile onlara layık olmak, onların ardılları olarak bu çizgiyi uygulamak demektir. Çünkü, onlar zaferi böyle yarattılar ve onların ardılları da zafer yaratmak istiyorlarsa böyle yapacaklardır... Bu yol için bu kadar kan döküldükten sonra, bu yoldan dönülmez. Bugün, gerek halkı, gerek bizi bu savaştan uzaklaştıracak çok az güç ya da çok az neden var. Bu doğrultuda çalışmayı emredecek her şey var. Direniş şehitleri, tarihimizin bu döneminde en büyük halkalardandır. Onlar, halkımızın direniş tarihinin ve döneminin şanlı olarak kapatılmasında rol oynayan gerçek değerler ve hazinelerdir. Biz, onların anısına verdiğimiz sözü, gerilla ordusunu kurmak biçiminde özetledik... Hiçbir gerekçeyi, bu anıların gereklerini yerine getirmemek için mazeret olarak kabul etmiyoruz. Şehitlerin kıymetini bilmeyen, onların yaşamlarının gereklerini yerine getirmeyenler ancak soysuzlar olur. Eksik uygulayan ya da uygulamayanlar ancak kötü mirasyediciler olurlar. Fakat biz de çok iyi and içtik ki, onların anılarına böyle bir mirasyedici gibi bakanları kötü harcayacağız. Damla damla dökülen kanı kesinlikle harcatmayacağız, çarçur etmeye imkan bırakmayacağız... Bugün onlar kutsaldır... Bu Partinin değerleridir. Sadece bizim için değil, yarın tüm halk kitlemizin kendini yeniden yaratacağı bir anlama sahiptirler.. Kuracağımız bütün devrimci örgütler onların adıyla, onların adını anarak oluşuyor. Onların canlı anısı etrafında gelişiyor ve bu da şehitlerimizin, halk savaşımızın yöneticileri, komutanları olduklarını kanıtlamış oluyor. Onlar, Parti çizgisini en iyi uygulayarak zaferi yarattılar. Onların ardılları da halk savaşımızı mutlaka zafere ulaştıracaklardır." (Parti III. Kongre konuşmalarından)

Hiç şüphesiz ki, PKK şehitlerinin mücadeleleri ve anılarıyla bizzat yazdıkları bir tarihin anlamını, bütün boyutlarıyla derinliğine kavrayabilmek; yaşanan sıcak gün açısından mümkün görünmemektedir. İnsanlığın geçmiş tarihinden de bilinmektedir ki, özellikle devrimlerin pratikte yazıldığı anların esas ürünleri yarınlarda görülmektedir. Bu anlamda, devrimlerin gerçekleştikleri süreçler ve bu süreçlerin harcı olanların anlamı ve tarihi eylemlerinin öneminin tüm boyutlarıyla kavranılması gelecekte gerçekleşecektir derken; yorumu gelecek kuşaklara bırakılmış bir gerçeklikten sözetmediğimiz açıktır.

Bugün, bu tarihin yazıcıları durumunda olan direnişin ve kavganın önderleri şehitlerin, yöneldikleri hedefin ve hayatlarını katık eyledikleri tarihi eylemliliğin bilincinde olmanın, onların nasıl bir geçmişi yıkıp nasıl bir geleceği kurma çabasında olduklarını bilmek ve bu tarihin her anını özenle işlemek gibi bir görevimizin ve tarihi sorumluluğumuzun olduğu da su götürmez bir gerçektir.

Fakat, öte yandan kaynağını tümüyle bilimden alan Kürt halkının ulusal kurtuluş kavgası gibi tarihi bir eylemin, yalnızca Kürdistan halkı açısından değil, tüm dünya insanlığı açısından da hangi kayıplar ve uğruna neler feda edilerek kazanıldığını; ürün ve meyve vermiş bu yaşamın adı olarak en iyi, gelecek kuşaklar yaşayacağından, bu tarihi eylemin sahiplerinin nasıl bir onura sahip olduklarını da yine en gerçekçi temelde onlar görüp teslim edeceklerdir. Yani, gelecek kuşaklar, kendilerine armağan olarak sunulan yaşamın, nasıl kanla mayalandığını, karanlık izbeliklerden, ateş çemberlerinden nasıl sökülüp alındığını, çekilen acıların, gösterilen kahramanlıkların, ihaneti hançerleyen direnişlerin nasıl kanla sulanıp, canla harmanlandığını okuyup öğrenerek, o yaşama sahip çıkacaklardır.

İşte PKK'nin başlatmış olduğu yeniden diriliş ve var oluş kavgası; kan ve emekle nakış nakış işlenen bu yaşamın inşasına geçildiğinin adıdır. Komutası altındaki Kürt halkına yalnızca kurtuluşun ve budanmış umutların nasıl yeniden yeşertileceğinin yolunu göstermekle kalmayan PKK, aynı zamanda özgürlüğün bedelsiz kazanılamayacağını da mücadele pratiğiyle göstererek bunu halkın bilincine kazımıştır. Bugün, Kürdistan'ın baştan başa DİRENİŞ ve KAVGA kesilmiş, savaşa durmuş olmasının anlamı da burada saklıdır.

Bilinir ki, devrimlerin gelişmesi düz bir hat izlemez. Kimi zaman zor anlar yaşar, kimi zaman da geri çekilme anları olur. Ve böylesi anlarda pusuya yatmış avcı misali, olanca karanlığıyla ihanet, arkadan hançerlemek için boy gösterir. Düşman daha bir azgınlaşır. Ölüm ise günlük bir kaza, sıradan bir iş gibidir devrimde. Yani, öylesine anlık, öylesine yalın ve tabi...

Devrimin her aşamasında türkü tadındaki bir yaşamın coşkusuyla, vatana duyulan özlemin yüreği yakan ateşinin coşkusuyla, gözleri güneşte bedenleri toprağı kucaklayan şehitlerin, şehadetlerinin anlamları da bir başkadır. Parti ve mücadele tarihimiz bunun yakıcı örnekleriyle doludur. Parti hareketimizin ete-kemiğe bürünme aşamasında hain ellerce katledilen yüce enternasyonalist Haki KARER'in anısına bağlılık temelinde verilen ve gereği yerine getirilen söz; PKK'nin ilanıyla tomurcuklanmıştır. Yine, faşist cuntanın, bir karabasan gibi ulusal kurtuluş mücadelemizi, halkımızı ve onun öncüsü PKK'yi ezip yutmak istediği bir dönemde; sömürgeci zindanların dehlizlerinde mayalanıp, mihenk taşına vurularak tutuşturulan direnişin onur gülleri Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin şahadetlerinin anlamı; Partiyi yaşatma, ayakta tutma hareketi olarak tomurcuğun çiçeklenmesidir... Hiç ummadığı ve beklemediği, ortalıkta rahat rahat soluklandığı anda faşist rejimin ensesinde patlayan şanlı 15 Ağustos direnişinin mimarı ve ölümsüz komutanı Agit'in şahadeti ise, artık kurtuluşunu eline almış olan halkımızın ordulaşma hareketidir. Haki'yle tomurcuklanıp, Mazlum, Hayri ve Kemallerle çiçeklenen Partiyi yaşatma ve ayağa kaldırma hareketi; Agit'in şahadetiyle açılan sayfada ordulaşma hareketi olarak meyveye durmuştur.

Evet, bugün Agit'in takipçileri ve onun öğrencileri olan sayısız şehidimizin şahadetlerinin anlamı, her şeyiyle güçten ve takattan düşürülmüş halkımızı; azgın düşmanın amansız ve kuralsız özel savaşına karşı çıkarma ve ulusal kurtuluş için ayağa kaldırma, savaştırma hareketi olmasıdır. Her biri kendi şahsında görkemli direniş destanları yaratarak, tekrar tekrar hiç durmamacasına tarihi sorgulayan şehitlerimiz, halkımızın unutulmaz ve yüce halk önderleridirler. Partimizin, kısa savaş tarihi, halk önderi komutanların şahadetleriyle örülmüştür.

İşte, savaş cephesinden ulaşan haberlerden öğreniyoruz ki; Agit'in açtığı yoğun kuşatma altındaki savaş alanlarından birinde şahadetlik şerbetini tadarak şehitler ordusuna katılan Kürt halkının 9 yiğit evladı daha sonuna kadar kavga, son damla kana kadar savaş ve tepeden tırnağa DİRENİŞ ve selam sana ey kutsal yaşam sloganlarıyla, halkı ayağa kaldırmanın tarihi sorumluluk ve bilinciyle, bir kez daha ölümde yaşamı arayıp bulmanın görkemli destanını yazarak, ellerinden asla düşürmedikleri mücadele bayrağını ve silahlarını; kendileriyle aynı kavganın sıcaklığında yol alan silah arkadaşlarına devretmişlerdir.

Dün, amansız bir katliam ve soykırım hareketiyle Hani'de gömülen isyan ateşi; bugün, bu 9 halk kahramanı ve önderinin; Veli TEYHANİ (Kemal), Haydar UZUNYOL (Ozan, Mesut), Ahmet DOĞAN (Sedat), Sayım CAV (Ziya, Arif), Ömer AKKAYA (Zaza Hasan), Hüseyin ÇİFTÇİ (Necdet, Zeki, Beşir), Hıdır Ali MERSİN (Delil, Ayhan), Giyasettin ÇIKARAY (Kazım, İhtiyar) ve Faruk YILDIZ (Yaşar) tarihi eylemlilikleriyle yeniden kıvılcım almıştır.

Kürdistan halkının alaca karanlığına bir güneş gibi doğan ve; "Ey halkım! Beni yaratan sensin. Ben, köleliği ve ihaneti lanetleyen halkım. Ben tarihin amansız sorgucusu, ben tepeden tırnağa DİRENİŞ, hücrelerime kadar dolu İSYANIM. Gelmek dilersen benimle, ayağa kalkıp yürümelisin. Çünkü ben, yaşamın ve de ÖZGÜRLÜĞÜN adıyım. Yaşam ve özgürlük ancak ölümde yaratılır. Korkma ve yürü!" diye seslenen PKK'nin bu kutsal çağrısının yanıtsız kalmadığının kanıtı; hem de en soylu kanıtlarını sunan direniş şehitlerimizin son nefeslerinde attıkları; SAVAŞ. Sömürgeciliğe karşı savaş, köleliğe karşı savaş, savaş ihanete karşı şiarları, Hani'deki savaş alanında da yankılandı. Bir değil, dokuz kere yankılandı. Ölümdeki yaşama sevdalı, kartal bakışlı, çatal yürekli dokuz gencecik fidanın dilinden söylenen diriliş türküsü.

Varılmak istenen menzile varana değin, daha binlerce kez söylenecek bu türkü, yüreklerdeki vatansızlık ağrısı dinene kadar söylenecek... Hani'de tarihi yeniden uyandıran halkın bu eşsiz kahramanları her zaman aramızda, kavganın sıcağında yaşayacaklar. Yoğun ateş altındaki savaş cephesinde savaşa bizzat kumanda edecekler... Ve onların geride kalan biz silah arkadaşları; kendilerine verilmiş sözün kutsallığına helal getirmeden, silahlarını öksüz bırakmadan savaşı kan ve canla harlandırmaya ve zafere ulaştırmaya kararlı olduğumuza yemin eder, and içerken susmayan silahlarımızla anılarınız önünde saygıyla eğiliriz.

Sayim CAV

Haydar UZUNYOL

Faruk YILDIZ

Hüseyin ÇİFTÇİ

Ömer AKKAYA

Ahmet DOĞAN

Hıdır Ali MERSİN

Gıyasettin ÇAKIRAY

Şemdinli

Bir Parça Sıcak Vatan

Uzun bir hazırlık sürecini geride bırakmış, kabarık ve her yönüyle donanımlı bir güçle ülke pratiğine yönelmenin sevinç, heyecan ve coşkusunu yaşıyorduk. Partimizin gerçekleştirdiği tarihi III. Kongre kararlarını hayata geçirmek amacıyla bir an önce ülke mücadelesindeki yerini almanın sabırsızlığı içersinde olan tüm arkadaşların yüz ifadelerinde bu sevinç ve coşkuyu görmemek mümkün değildi. Çünkü bu seferki gidiş tümüyle farklı olacak, düşmana yıllardır hakkettiği mücadele yöntemleriyle cevap vererek, ülkemizi fethetmenin ilk adımlarını atmış olacaktık. Buna olan inanç, azim ve kararlılıkla faaliyet alanımıza ulaşmak amacıyla yolculuğumuzu başlattık.

Serin bir bahar gecesinde yaptığımız güzel bir yolculuk sonrasında Güney Kürdistan'ı geride bırakarak ilk konaklama noktamız olan H... çayının civarına ulaşmıştık. Bu noktadan itibaren yapacağımız ikinci bir yolculuk için tekrar geceyi beklemek durumunda olduğumuzdan dolayı dinlenmek ve tüm faaliyetlerimizi detaylarıyla planlayacağımız son toplantımızı yapmak amacıyla H... çayının kıyısında konakladık. Vadinin serin havası ve dipdiri olan yemeklik otlar, iştahımızı da kabarttığından, zaman geçirmeden kahvaltımızı hazırlamaya giriştik. Nöbetçilerimiz vadinin en stratejik noktalarında yerlerini alırken, kahvaltı faslı tamamlanmış ve tüm arkadaşlar istirahat için yerlerine çekilmişlerdi. Bulunduğumuz vadi Haziran ayının ortalarına kadar kuzey yamaçlarında karı koruyacak derecede soğuk olduğundan sabah saatleri oldukça serin geçer. Bu açıdan öğlen güneşinin sıcak ve dik ışınları altında ancak uykumuzu alabildik.

Akşama doğru günün esas ve önemli görevi olan toplantımızı gerçekleştirdik. Kürdistan'da ilk defa yürürlüğe konulacak olan Askerlik Yasası hakkında pratik bir deneyim ve tecrübeye sahip olmadığımız halde, Parti belirlemeleri ışığında alan özgülüne nasıl uyarlayacağımıza dair kesin sonuçlara vararak bu doğrultuda gereken planlamayı yaptık.

Daha önce temizlediğimiz silahlarımızın bir kez daha kontrolünü yapıp, sırt çantalarımızı da takınca her şeyimizle hazır sayılırdık. Yalnız konaklama yerini terk etmeden önce yapmamız gereken son bir işlem vardı, o da gerillanın bir kuralı olan mola noktalarının kamuflaj edilmesiydi.

Eylemimizin ilk alanı G... köyü oldu. Köyün yakınlarında, çıkardığımız keşif kolunun getirdiği bilgiye , yerlerimizi aldık, köye yaklaşıp köyü kordon altına alarak giriş yaptık. Geçmişte sıkça uğradığımız bu köyde, yeni bir durum olan Askerlik yasasını halka kavratmak amacıyla toplantılar düzenledik. Yine mücadelemiz ve düşmanın durumu hakkında değerlendirmeler yaptık. Mücadelemiz ve düşmanın durumu hakkında yapılan genel sohbet ve değerlendirmelerden sonra söz Askerlik Yasasına gelince kitlenin ilgi, merak ve heyecan içerisinde kaldığını farkettik. Çünkü bu yasayı ilk kez duyan köy halkı haklı olarak bu konuda bir açıklama beklentisi içindeydi. Gereken açıklamanın yapılması, halkta epey bir rahatlama sağlayınca Askerlik Yasası başarıyla uygulandı.

Gecenin zifiri karanlığında bu sefer de D... köyüne doğru yola çıktık. Yol güzergahımızın yer yer sarp kayalıklardan geçmesi, yolculuğumuzu epey zorlaştırıyordu. Ciddi bir engelle karşılaşmadan ilk adımı atmış ve asker çıkarmış olmanın verdiği rahatlıkla o gece sabaha kadar yol aldık. Yine de oldukça uzak sayılan D... köyünün ancak yakınlarına ulaşabilmiştik. Uygun bir noktayı tespit ederek dinlenmeyi kararlaştırdık. Konumlandığımız noktanın üç veya dört km. uzağında cahşların zomları bulunmaktaydı. Alandaki hedeflerimiz arasında bulunan bu ihanet odağına yönelmek, çeteleri etkisizleştirerek silahlarına el koymak amacıyla öğleden sonra iki grup biçiminde harekete geçtik. Mazlum (Vahap ÇOLAK) yoldaşın komutasındaki birinci grubumuz hemen hemen hedefine ulaşmak üzereydi. Birlik genel komutanının içerisinde bulunduğu ikinci grubumuz ise henüz dağın çıplak vadi kısmından inerek yerini alma çabası içerisindeydi. Çıplak vadiyi bitirip ağaçlık noktaya yetişmemize ramak kala, bizleri farkederek zomun etrafında mevzilenen çete ve askerlerin kurşun yağmuruna tutulduk. Aniden karşılaştığımız bu durum karşısında panik yaratmamaya çalışarak, takriben 10-15 dakika sonra adeta yerde sürünerek, kısmen kayalık olan ormanlığa yetiştik. Mevzilendiğimiz nokta çatışma açısından elverişli sayılırdı. Ancak ikinci grubumuzu gözden kaybetmiştik. Çatışma her iki tarafta da aralıksız devam ediyordu. Kısa bir zaman içerisinde etrafı yalçın kayalar ve uçurumlarla kaplı olan vadi, tam bir savaş alanına dönüştü. Kulakları çınlatan kurşun sesleri vadide derin yankılar yaratarak göğe ulaşıyordu. Çatışma giderek kızışmaya başlamıştı, ancak biz halen savunma pozisyonundaydık. Mazlum yoldaşın grubuyla tüm bağlantımız kesilmiş, onlardan epey uzak düşmüştük. Buna bir de pozisyon değiştirememenin verdiği sıkıntı da eklenince saatler adeta durmuş gibi geliyordu bize. Bu arada insiyatifi ele geçirdiğini anlayan düşman, stratejik konumlanma noktasının verdiği avantajla üzerimize yürümeye ve giderek çemberi daraltmaya başlamıştı. Büyük bir rahatlılıkla sonuna kadar direnen ve bu durumda bile düşmana darbe vurmaya çalışan grubumuz, geri çekilmenin gerektiğini anladığı noktada üstün bir manevrayla çemberi yarıp ana birliğe doğru geri çekilmeye başladı. Düşman askeri ve azgın çeteler tarafından oluşturulan ikinci ve üçüncü çemberleri yarmak ve ana birliğe ulaşmak ise büyük bir cesaret ve fedakarlık gerektiriyordu. Çünkü bunun olanakları yok denecek kadar azdı.

Saat 13.00 sularında tepemizde dolaşmaya başlayan helikopterler işimizi daha da zorlaştırdı. Masmavi gökyüzünde leş kargaları gibi dolaşan ve avını bir an önce kıstırmanın acelesi içerisinde olan helikopterlerin indirme yapmaya çalışmaları üç grubumuzun da güvenliğini tehlikeye düşürüyordu. Gerçi Mazlum yoldaşın komutasındaki grubumuz, ana grup tarafından savunuluyordu. Fakat mesafenin uzak olmasından doğan kopukluk bu savunmanın etkisini asgariye indiriyordu.

Zaman ilerledikçe düşmanın bize darbe vurma ihtimali de giderek artıyordu. Düşmanın bu hevesini kursağında bırakmak için yapılacak tek şey vardı; o da her türlü riski göze alarak indirmeyi olanaksız hale getirecek stratejik tepeleri orta otomatik silahlarla tutmak ve düşman saldırısını geri püskürtmek ve bu şekilde gruplarımızın güvenliğini sağlamaktı. Zaman geçirmeden dört arkadaş; Kahraman (Recep TEKİN) yoldaşın komutasında, gruptan ayrılarak belirlenen tepeye yöneldik. Ağır otomatik silahlarımızın etki derecesine göre Kahraman yoldaşın direktifiyle savunma pozisyonuna geçtik. Mevzilenmemizin üzerinden az bir zaman geçmeden helikopterler yaklaşık bir kilometre aşağımızda indirme yapma girişiminde bulundular. Birinci helikopter kapısını açarak indirme yapmaya başladığı an namluları havaya diktik ve savunma grubu olarak onları ateş yağmuruna tuttuk. Helikopterden atlayan ilk asker atışlarımızın yakın isabetiyle henüz havadayken biçildi. Peşpeşe inen askerler yerdeki cesetle karşılaşınca tersi istikametimize doğru kaçarak kayalıklarda mevzilendiler. Onları sığındıkları deliklerde tek tek gebertmek için sabırsızlanıyorduk. Şansları yaver gitmişti, çünkü tutmuş olduğumuz stratejik noktayı, onları imha etmek için terk etmemiz halinde tüm gruplarımızın güvenliğini tehlikeye düşürmüş olacaktık. Buna rağmen, son bir umutla Kahraman yoldaşa, «Düşman askerlerini imha etmenin mutlaka bir yolunu bulmalıyız» dedik.

Gergin yüz hatları, geniş omuzları ve atletik yapısıyla her an avının üzerine atlamaya hazır bir şahini anımsatan Kahraman yoldaş, aynı sabırsızlığı yaşamasına rağmen, böyle bir girişimin yarardan çok zarar getireceğinin derin bilinciyle:

«Görevimiz savunmadır, bize verilen görev-emir ise, bunun yerine getirilmesidir. Savaşta emre itaatsizlik her zaman için düşmana hizmet eder. Duygularımıza kapılıp arkadaşlarımızın hayatını tehlikeye sokamayız. Her şeyden önce buna hakkımız yoktur» dedi.

Mücadele ve savaş pratiği henüz birkaç yılı bile bulmamış ve gerçekten de kahraman olan bu genç komutanın inanç, kararlılık, azim ve iradeyle dolu kişiliğine saygı duymamak ve emirlerine itaat etmemek mümkün değildi. Savaşta en ufak bir hata ve yine savaşta gösterilecek duygusal bir yaklaşım, en büyük tehlike ve yenilgilere sebebiyet olabilmektedir elbette. Bugüne kadar birçok yiğit yoldaşımızı kaybetmemize neden olan savaşı kurallarıyla yürütmemiş olmayı gözönüne alarak Kahraman yoldaşa hak verdik. Yani düşmanı yenmek için onu bir sefere mahsus da olsa affetmek gerekiyordu. Ve belki de bize acı gelen nedenleriyle birlikte bildiğimiz ve kabullenmek durumunda olduğumuz bu gerçeklikti.

Oldukça hareketli geçen bir günün bitiminde akşam güneşinin cılız ve titrek ışınlarının henüz terketmediği X... tepesinde diğer gruplarımızla birleştik. Kayıp vermeden tekrar bir araya gelmiş olmanın verdiği sevinçle çatışmanın yorgunluğunu hissetmiyorduk bile. Yalnız tüm arkadaşların şikayetçi oldukları ortak bir nokta vardı: Günboyu kavurucu sıcağın altında kalmanın yarattığı susuzluk. Erzağımızın giderek tükenmeye başlaması ise başka bir sorun olarak çıkmıştı karşımıza. Biraz istirahat edip yemek yedikten sonra, yönümüzü değiştirerek T... köyüne doğru yol almaya başladık. Sarp dağların eteğinde, buz tutmuş karların üzerinde kasatura ve küçük el bombalarıyla yol açarak o gece sabaha kadar yürüdük. Dağların doruklarında yalçın bir kayanın eteğinde konumlandığımızda yorgunluktan ayakta duracak halimiz kalmamıştı. İlk köyden aldığımız bir askerin çatışma esnasında kaçmış olması, yorgun olan grubumuzun moralini yakından olumsuz yönde etkilemişti.

Konakladığımız yer açık ve çıplak olduğundan, hareket etme olanaklarımız çok sınırlıydı. Dağların zirvelerinde olduğumuz için hareket etmemiz ciddi bir tehlike yaratmasa da, düşmanın havadan yapacağı ani baskınlara karşı tedbirimizi almak zorundaydık. Aynı günün akşamı F... köyüne doğru yola çıkmadan önce yemeğimizi yedik ve son hazırlıklarımızı tamamladık. Alandaki en güzel yolculuğumuz, ay ışığında bulunduğumuz dağın zirvesinden derin ve ormanlık vadiye inerken oldu. Karların buzlandığı derin vadilerde dünya kayak şampiyonlarını geride bırakan bir tempoyla kayarak, dört saatte alınabilecek yolu yarım saatte katetmemiz oldukça zevkliydi. Sırt çantalarımız ve silahlarımızla birlikte vadinin zirvesinden düzlük alana kadar başlattığımız kayak yarışı sonucunda, kendimizi adeta uzay boşluğundan geçmiş gibi hissediyorduk. Uçsuz bucaksız gibi görünen bu derin vadide, arkadaşların yıldırım hızıyla kayışları, aşağıda seyredildiğinde, düşmana karşı duyulan kin ve öfkenin yüreklere sığmayacak derecede kabarmış olduğu sezilebiliyordu. Bu kin ve öfke, natlarıyla göğü yararak avının üzerine süzülen birer şahin misali adeta uçarak gelen arkadaşların

Kahraman ve Cemil yoldaşlar Şemdinli'de...

dillerinde slogana dönüşmüş sesler, vadi boyunca yankılanarak yeri göğü inletmeye başlamıştı. yolumuzun önemli bir kesimini bu şekilde geride bırakmış olmamıza rağmen, F... köyüne yetişmek için daha uzun bir müddet yol almamız gerekiyordu. Bu yolculuğumuz boyunca en az üç-dört kez daha mola vermek zorunda kaldık.

Erzağımızın giderek tükenmeye başlaması ve yarımşar ekmekle idare etmek zorunda olmamız da yürüyüş tempomuzu düşürüyordu. Gerçi tümüyle erzaksız sayılmazdık, fakat giderek hızlanan operasyonlar karşısında bu yönlü önlemler almak, yani erzağımızı idareli kullanmak gerekiyordu.

Köye yaklaşmıştık. Köy halkı günün son işlerini de bitirmiş olmanın rahatlığıyla evlerine çekilmiş; karanlığa gömülen tek tek evlerin dışında yanan lambaların ışıkları tüm pencelereden sızmaya başlamıştı. Gece sohbetleri için henüz gidiş gelişlerin başlamadığı saatlerde köy derin bir sessizliğe bürünmüştü.

Köyün etrafında oluşturduğumuz çemberi iyice daraltarak önceden tespitli olan evlere yaklaştık. Yapılan görevlendirmeye göre üç kola ayrıldık ve işlerimizi bitirdikten sonra esas görevimiz olan Askerlik Yasasını uygulamak için tekrar gücümüzü birleştirdik. Toplantıyı gerçekleştirip yasayı köy halkına açıklayarak askerleri al-

mamız takriben 2-3 saati bulmuştu. Düşman karakolunun köye yakın olması işlerimizi aceleye getirmemize neden olan bir durumdu. Köydeki hareketliliği farkederse, her an harekete geçebileceğinden, önceden belirlenen askerlerden birini alarak köyden uzaklaştık.

Tanyeri ağarmaya başlamıştı. Üssümüze doğru geri çekiliyorduk. Noktamıza ulaşmamız için en az 8 saat daha yürümemiz gerekecekti. Ama buna zamanımız yok denecek kadar azdı. Güneş yükselmiş, gü-nün ilk ışınları dağların doruklarından derin vadilere doğru kaymaya başlamıştı. Saat 08.00 civarında etrafı çıplak bir ana yola çıktık. Düşmanın halen kokumuzu almamış olması hayret vericiydi. Çünkü geniş bir operasyonla hareket sahamız tam bir ablukaya alınmıştı ve karakoldan da fazla uzak sayılmazdık.

Düşmanın bu durumda bizi farketmesi, büyük kayıplar vermemize neden olabilirdi. Çünkü bazı arkadaşlar yorgunluktan adeta sendeleyerek yürüyorlardı. Anayolun güney yamacındaki ormanda, taşlık ve kayalık bir vadide mola verdik. Geçici olarak konakladığımız bu ormanda kahvaltımızı yapacak, 1-2 saatlik dinlenmeden sonra esas konaklama noktamıza geçecektik. Bulunduğumuz alanın coğrafyası yumuşak, ormanı ise oldukça seyrekti. Yolculuk için elverişli bir araziydi. Fakat yolumuzun geri kalan kısmı, dik yamaçlı olduğundan gecenin yorgunluğuyla epey zorlandığımızdan ter içerisinde kaldık. Esas konaklanma noktamızda mangalar halinde mevzilendik. Ağır (orta) otomatik silahımızla üç mangamızı da koruyabilecek şekilde balık sırtına benzer ağaç ve taşlarla kaplı doğal mevzide nöbet için yerimi aldım.

Aradan fazla zaman geçmemişti ki, Kahraman yoldaşın elinde portatif G-3 silahıyla bulunduğumuz mevziye doğru tırmandığını farkettim. Uzun boyu, heybetli yapısı ve ihtilal fışkıran derin yüz ifadesiyle insanda anlatılması zor bir güven yaratan bu yoldaşın o derin sevgisiyle arada bir durup gökyüzüne bakmasından düşmanın kokusunu almış olduğunu farkettim. Nitekim yanıma ulaşır-ulaşmaz masmavi gökyüzünde birer karasineği anımsatan helikopterler uğultularıyla birlikte görünmeye başlamışlardı.

Öğle yemeği için uyanan arkadaşlar, savunmaya uygun bir şekilde ikişer, üçer dağılarak mevzilenmeye ve bu arada da öğle yemeklerini yemeye başlamışlardı. Nöbet değişimi için gelen 2 arkadaş, neredeyse kendilerini farkedemeyeceğimiz bir gizlilikle mevziye ulaşmışlardı. Kahraman yoldaş, nedense mevziyi terketmek istemiyordu. Düşmanın varlığını hissettiğinde, büründüğü kin ve öfke dolu ruh halini anladığımdan yemek saati olduğunu ve arkadaşların aşağıda bizleri beklediğini hatırlattım ona. Mevziden çıkıp ana gruba doğru yokuş aşağı inmeye başladık.

Gruba ulaşmaya 5-10 dakika kalmıştı ki, helikopter seslerinin yakından duyulmaya başlaması üzerine uzun saçaklı serin ve gölgelik bir palamut ağacının dibinde oturduk. Bu gür ağacın serinliği, öğle sıcağında öylesine güzel bir his yaratıyordu ki insanda, son tütününden sarıp derin nefeslerle içtiğim sigaranın tadı bile değişmişti adeta. Kahraman yoldaş, dizlerine dayamış olduğu silahını iki eliyle kavramış vaziyette konuşmaya ve her zaman olduğu gibi, o yumuşak dinlendirici ses tonuyla duygularını dile getirmeye başlamıştı.

Bir yandan helikopterleri işaret ederken, diğer yandan da:

«Görüyorsun değil mi? Boşuna 'Su uyur, ama düşman uyumaz' dememişler. Sabahtandır tepemizden eksilmediler. Kimbilir kaç can alma umuduyla yola çıkmışlar. Bırakalım insanlarımızın canını almayı, düşman o kadar kinli ki, dağlarımızı, ormanlarımızı bile yakıp-yıkmak, ortadan kaldırmak istiyor. Düşmanın elini attığı yer, ciğerimizin ta kendisidir. Ciğerlerimizi yarmak isteyen bu düşmanı ortadan kaldırmak bir insanın ciğerlerini beslemek için teneffüs ettiği hava kadar zorunlu bir görev haline gelmiştir» diyordu.

> **"... Kahraman yoldaş, birliğin en önünde yürüyordu. X... merkezine giden karayolunun önünde tüm birlik durduruldu. Geçişler tek tek yapılacaktı. Yolu hızla geçen her arkadaş, geçecek olan diğer arkadaşları savunabilmek için tam karşıdaki tepelerde mevzileniyorlardı..."**

Kahraman yoldaş, «Koskoca bir halkı küçücük yüreğine sığdırmış bir insan» olarak yüreğinin derinliklerinden süzülüp gelen bu sözcükleri, sadece konuşmakla yetinmiyordu elbette. Yaşamının her anında, her dakikasında özgür bir vatana olan tutkusunu eyleme dönüştürüyor, bunları bizzat pratikte yerine getiriyordu. Sohbete dalmış, yemek saatinin gelip geçmekte olduğunu farketmemiştik bile. Hızlı adımlarla arkadaşların yanına vardığımızda komutan arkadaş, saat 14.00'ten sonra faaliyetleri değerlendirme toplantısının yapılacağını, bu nedenle yemeğimizi bir an önce yememiz gerektiği hususunda bizi uyardı.

Saat 14.00'te faaliyetleri değerlendirerek, yeni kararlara varacağımız toplantımızı gerçekleştirmek amacıyla uygun bir noktada bir araya geldik. Toplantımızın gündem maddelerine göre değerlendirmeler yapıldıktan sonra, tasarı düzeyinde olan yeni bir eylem planı, komutanımız tarafından tüm gruba sunuldu. Eylem hedefimiz orman kesimiyle uğraşan sömürgecilere ait şantiyelere baskın düzenlemekti. Eylemin amaçları ve yaratacağı sonuçlar ortaya konularak gerçekleştirilmesi karar altına alındı. Eylem planımıza göre, devlete ait malzemelerin bir kısmı kamulaştırılacak, işçilere yönelik propaganda yapılacak, gönüllüleri çıkaracak, varsa düşman yanlıları cezalandırılacak, afiş ve pullama yapılarak geri çekilecektir.

Eylem sahasına girdiğimizde, eylemi planladığımız biçimiyle gerçekleştiremeyeceğimizi anladık. Ortamdan ve bizlerden kaynaklanan bazı yetersizlik ve olumsuzluklardan dolayı, eylemin sonuçlarını yakından etkileyecek ani kararlara varıldı. Buna göre yapılması gereken ilk iş, şantiyedeki işçilerin hepsini bir araya toplamaktı. Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden bir araya gelmiş ve oldukça ağır çalışma koşulları altında adeta kamburları çıkmış olan bu işçiler, dağ başında ilk defa böyle bir silahlı güçle karşılaşmış olmalarına rağmen, bizleri kırk yıllık dost gibi karşıladılar. Üstleri başları perişan olan ve bizleri görür görmez ağır çalışma koşullarından ve kendilerine uygulanan sömürüden yakınmaya başlayan işçilerin manzarası, bizlerde duygusal bir yaklaşımın gelişmesine neden oldu. Fazla zaman kaybetmeden kamyonlarla gelen diğer işçileri de indirerek, yaş durumuna uygun ayrışmaya tabi tuttuk. Askerlik Yasasını kendilerine açıklayarak kalabalık bir kesimini birlikte götüreceğimizi söyledik. Kendileri tarafından da anlaşılmıştı. Yani yasayı uygulamamızda fazla zorluk çıkarmadılar. Böylece iki silahlı arkadaşın arasına 5-6 kişiyi yerleştirerek eylem alanından uzaklaştık. Yüklerimiz oldukça ağır ve sabaha kadar yol almamız gerekiyor.

Sabaha doğru savunmaya elverişli bir noktaya konumlandık. 4-5 noktaya nöbetçi çıkararak kahvaltımızı yaptık. Çeşitli günlük işlerle uğraşan arkadaşların dışında birliğin tümü dinlenmeye çekildi.

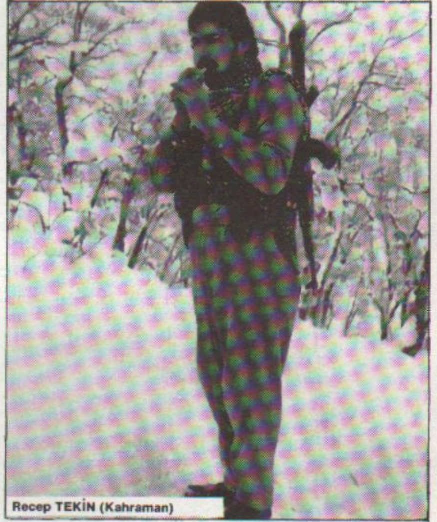
Öğleye doğru nöbetçi arkadaşların verdiği işaret üzerine hüküm süren sessizlik, yerini hareketliliğe bıraktı. Çünkü verilen işaret, düşman askerlerinin bulunduğumuz noktaya doğru ilerlediklerı anlamına geliyordu. Zaman kaybı aleyhimize işliyordu. Komutanımızın direktifiyle hemen harekete geçtik. Bir grup arkadaş, orta otomatik afarof silahıyla yol güzergahı üzerinde stratejik bir noktaya yerleştik. Birliğimiz, savunma noktasının hemen arkasındaki geniş alanı tutmuştu. Bu vaziyette yaklaşık 3 saat beklememize rağmen, düşman üzerimize gelmeye cesaret edememiş, yavaş yavaş dağın eteklerine doğru çekilmeye başlamıştı.

Karanlığın basmasına çok az bir zaman kala toplanma noktasında bir araya geldik. Bu durumda alan değiştirmemiz zorunluydu. Çünkü noktamız düşman tarafından keşfedilmişti. Ulaşmak istediğimiz noktaya varmak için epey uzun bir yol almamız gerekiyordu.

Yüklerimiz oldukça ağır. Buna aşırı derecedeki susuzluk da eklenince, yolun henüz yarısında yorgunluktan bitkin düştüğümüzü farkettik. Öyle ki su içmezsek adım atacak halimiz yok. Alanın coğrafik yapısını çok iyi bilen Kahraman yoldaş, sırtındaki ağır yüke rağmen, komutandan izin isteyerek, birliğin susuzluğunu giderebilecek kadar kar getirebileceğini söyledi. Karın bulunduğu yerle yol güzergahımız arasında epey mesafe bulunmasından dolayı, komutanımız buna ilk etapta müsaade etmek istemediyse de, birliğin bu durumda daha fazla yol alamayacağını hesaplayarak Kahraman yoldaşın bir grup arkadaşla birlikte gitmesine izin verdi.

Birlik dar patika bir yoldan dağın zirvesine doğru tırmanmaya başlamıştı. Bu vaziyette yaklaşık 2 saat yol aldıktan sonra, kar getirmek için giden arkadaşları beklemek amacıyla mola verdik. Nitekim çok geçmeden ellerinde kar dolu torbalarla döndüler. Böylece su sorunumuzu da gidermiş olduk. Karları yiyince, büyük bir enerji almışçasına dinç bir vaziyette tekrar yola koyulduk. Yol hattımız, belli bir noktadan sonra giderek çetinleşti. Sarp kayalıklar, yokuş yukarı öylesine dikleşti ki, çakıl taşları üzerinden kayıp uçuruma yuvarlanmamak için, neredeyse kayalıklarda sürünmeye başlamıştık. Yorucu yolculuktan sonra, yalçın kayalıkların arkasındaki dümdüz yaylalara çıkınca derin bir nefes aldık. O anda herkesin bakışlarından okunan tek bir şey vardı: Bu güzel yaylada bir sigara molası vermek.

Sık ormanlıkta, dolambaçlı patika yollardan geçerek, zifiri karanlıkta yol almaya devam eden birliğimiz, oldukça yorgun düşmüştü. Yolcuğumuzun bu anına kadar herhangi bir düşman tehlikesiyle karşılaşmamıştık. Yüklerimizin ağırlığı, açlık ve yorgunluk üst üste binince, 5 arkadaşımızın geride kaldığını ve uykuya dalmış olduklarını farketmemiştik. Bir şeyler atıştırmak amacıyla verdiğimiz mola esnasında gece olması nedeniyle gruptan kopmaların olabileceğini düşündük ve sayım yaptık. Ancak bu sayım esnasında beş arkadaşımızı geride bırakmış olduğumuzu anladık. Gece öylesine karanlık ki göz gözü görmüyor. Bu sık ormanda, geldiğimiz yönü tekrar tespit ederek geri dönebilecek tek arkadaş vardı, o da Kahraman yoldaştı. Yanına üç arkadaş daha alarak karanlıkta gözden kaybolan Kahraman yoldaş iki saat içerisinde bu görevini yerine getirerek, uykuda kalan beş arkadaşı bulup getirmişti. Bu beklenmedik olay üzerine yolumuza daha fazla devam edemeyeceğimizi anlayarak, bulunduğumuz ormanlıkta sabahı beklemeye karar verdik.

Recep TEKİN (Kahraman)

Korkunç uğultular çıkararak tepemizde dönen helikopterler, 2 gündür stratejik noktalara ve önemli geçit yerlerine aralıksız bir biçimde inip kalkıyorlardı. Birliğimizi dar bir alana sıkıştırmak isteyen düşman, kullanabileceğimiz yol ve noktaların hemen hemen tümünü tutmuştu. Rastgele hareket etmemiz durumunda, düşman pusularına düşmemiz ve çatışmalarda büyük kayıplar vermemiz an meselesiydi. Düşmanın, bulunduğumuz alana doğru çemberi giderek daraltması karşısında harekete geçmemiz zorunluydu. Direkt imhaya yönelik ve üstün bir güçle düzenlenen bu operasyonda, düşmanla karşı karşıya gelmemeye büyük özen gösteriyorduk. Operasyon alanını değiştirmede kullanabileceğimiz tek bir yol vardı. Bunun için tüm gözler yine Kahraman yoldaşa çevrilmişti. Çünkü birliği sağlam bir şekilde yerine ulaştırabilecek tek kişi Kahraman yoldaştı diyebiliriz. Komutanımız kendisine yaklaşarak:

«Ne dersin Kahraman arkadaş, bu itler bizi kıstırmaya kararlı, geçemezsek, yol güzergahımızı değiştirelim» dedi.

Kahraman yoldaş kendisinden emin bir tavırla:

«Geçeceğimizden eminim. Fakat güzergah değiştirsek bile, düşman tüm noktalara 2 gündür indirme yapıyor. Aynı yığınak karadan da yapılmaktadır. Zaman kaybetmeden yapacağımız tek şey var: Birliğimizin aynı yol hatı üzerinden alanı terketmesidir» karşılığını verdi.

Büyük riskler göze alınarak, başlayacağımız bu yolculuk için parola ve randevu yerleri belirlendi.

Kahraman yoldaş, birliğin en önünde yürüyordu. X... merkezine giden karayolunun önünde tüm birlik durduruldu. Geçişler tek tek yapılacaktı. Yolu hızla geçen her arkadaş, geçecek olan diğer arkadaşları savunabilmek için tam karşıdaki tepelerde mevzileniyorlardı. Herhangi bir tehlikeyle karşılaşmadan yolu geçmeyi başarabilmiştik. Gece karanlığında takip ettiğimiz yolun belli bir noktaya kadar dağ silsilelerini takip ettiğini ve sık bir ormanlıkta kaybolduğunu farkettik. Noktamıza ulaşamayacağımızı anlamıştık. Yer yer yemyeşil çayırlıklarla birbirinden ayrılan Serê Silo kayalıklarına doğru yönümüzü değiştirmeden önce, ormanda kısa bir mola verdik. Sabaha doğru yamacındaki orman ve çayırlara adeta meydan okuyan dimdik ve sarp kayalıklara varmıştık. Bu kayalıkların yüksekliği ve sivrilikleri elle yontulmuşlar gibi bir izlenim yaratıyordu insanda. Karşı karşıya yükselen 4 büyük kayanın bir oda görünümüne büründürdüğü kısmen düzlük bir noktada konumlandık. Bulunduğumuz kayalıklar, güneye doğru meşhur Serê Silo yaylalarıyla birleşiyordu. Uzaktan görünen bu çekici yaylanın tertemiz havasını hissetmek, sabahın bu serin saatlerinde bize közde demlenmiş bir çay içmeyi hatırlattı.

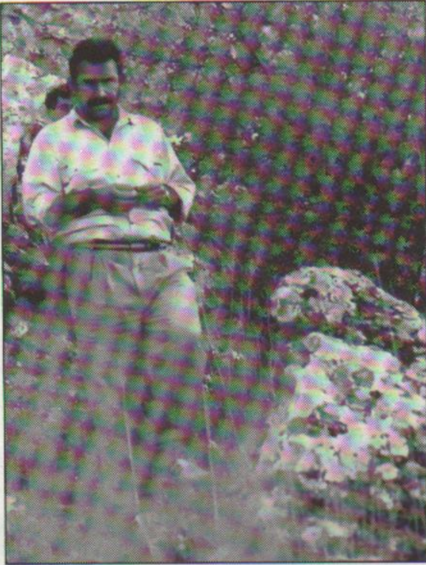
İki arkadaş çay ve kahvaltıyı hazırlamakla uğraşırken, geri kalanlarımız da çok kısa bir süre içerisinde silahlarımızı açıp temizledik. Bu arada meydana gelen ufak bir olay grupta kahkahaların yükselmesine yol açtı. Şantiyeden aldığımız B...'li işçi —askerlerimizden biri—, dağların doğal güzelliklerini ilk defa görmüş olmalı ki, çıktığı sivri kayalıklardan birisinin tepesinde ilginç bir pozisyonla ille de fotoğraf çektirmek istiyordu. Bu haliyle tam bir turiste benzeyen acemi askerimizi, ancak resimini çekerek kayadan indirebildik.

DEVAM EDECEK

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi:

KÜRDİSTAN'DA YENİ SİYASAL GELİŞMELER VE İTTİFAK SORUNU

Baştarafı 1. sayfada

sında olan Güney Kürdistan'daki hareket her bakımdan daha da hazırlıksız bir durumdadır. Bunlar, bırakalım yeni gelişmeleri karşılamak, dayandıkları güçlerin bir strateji, taktik değişikliği karşısında darmadağın olmaktan kendilerini kurtaramıyorlar. Sağlıklı bir geri çekilmeyi bile başaramıyorlar. Bazı intiharvari eylemlerle direnmeye çalışmakla birlikte, bu durumda bile yoğun bir teslimiyeti yaşamaktalar. Geri çekilme bile denilmeyecek bir tarzda çekilip, kitleler üzerinde büyük bir moral bozukluğu ve yıkıma yol açmaktalar. Böylece de kendilerini dağılmaya, çürümeye terkedip, bazı çıkar çevrelerinin ailesel, aşiretsel çıkarlarını korumayı temel almaktalar.

Geçmişte sıkça yaşanan bu durumların bir benzeri bugünde yaşanıyor. Güney Kürdistan'daki hareket baştan itibaren ister ilerici bir güce dayansın, isterse de gerici bir güce dayansın; bunların dışa bel bağlama, dıştan destek alarak hareket etme durumları olduğundan dayandıkları güçlerde meydana gelebilecek herhangi bir değişiklik, bunları da etkilemektedir. Bu güçlerin olumsuz bir yapıya sürüklenmeleri, bunların bütün yapılarının da işlemez hale gelmesini birlikte getirmektedir. Eğer dayandıkları güçler, tarihte sıkça görüldüğü gibi, bunlara yürü ya kulum derse, tekrar harekete geçmektedirler. Bu durumun her tekrar edilişi daha sonrasına da kötü bir miras bırakmaktadır. Bunlar, aynı zamanda halkın moral yapısı ve inancında da gittikçe boşluklar yaratmakta ve böylece kısır bir döngüye yol açmaktalar. Eğer, bu durum aşılmazsa Ulusal çapta olumsuzluğun derinleşmesini birlikte getirecektir. Özellikle de Kuzey-Batı Kürdistan açısından bu sonucun daha da derinleşmesi olacaktır. Zaten vahşi bir sömürgecilik altında, Ulusal kimlikten uzaklaştırılmanın binbir türlü oyunu ile karşı karşıya olan bu parçadaki halkımız arasında böylesi bir olumsuzluğun derinleşmesi, bütün ulusal çapta umutsuzluğun, inançsızlığın gelişmesine yol açacak ve özgüce dayalı bir çabaya ve hareket geliştirmeye gerek olmadığı biçiminde bir yaklaşımı doğuracak; yine bu durumun mazur görülmesi açısından da çeşitli bahanelere sarılmaya götürecektir.

Hareketimiz daha ilk ortaya çıktığı dönemde, bu durumun olumsuzluğunu görmüş ve bunun sağlıklı bir eleştirisini yaparak, gerekli sonuçları çıkarmıştır. Bu eleştirilerimizde, özgüce dayanmayıp, tamamen dış güçlere (ki bunların dayandıkları güç sömürgecilerdir) dayanmanın; bu dış güçler arasındaki çelişkiden yararlanmak istemenin ve umudunu bu ülkelerdeki alt-üst oluşlara bağlamanın; bütün bu durumlara dayanarak da hareket düzenlemeye çalışmanın sağlıklı bir yöntem olmayacağını açık olarak vurguladık. Dış desteğin değerlendirilebilineceğini, bunun stratejik bir yaklaşım düzeyine çıkarılmaması gerektiğini, bunları ancak taktikler düzeyinde kullanılabilecek gelişmeler olduğunu, bundan daha fazla rol atfetmemek gerektiğini ısrarla vurguluyorduk.

Esas olarak özgüce dayanıp, özgücün konuşturulduğu oranda dış yedekleri kullanmak; bunda gerek sömürgeci egemen sınıflar arasındaki çelişkileri kullanmada, gerek halk ile egemen sınıflar arasındaki çelişkileri değerlendirmede atılacak adımlarla birlikte uluslararası alanda da sağlıklı dostlara dayanmak kaçınılmaz bir durumdur. Bazı devletlerin, bölgesel çıkarlarına hemen alet olmak yerine, güç de olsa, fazla tehlike arzetmeyen, dolayısıyla da özgüce dayanma ilkesini ihlal etmeyecek, dostluklar geliştirmek gerektiğini belirtmek gerekir.

Biz daha ilk yıllarımızda bu değerlendirmeleri yaparak, bunları sağlam bir ideolojik temele kavuşturduk. Bu, giderek siyasi bir doğrultu haline gelerek, Parti çizgimiz biçiminde somutluk kazandı. Yine, sancılı ve ağır olarak da gelişse, bugün etkimiz altında ortaya çıkan gelişmeler olsun ya da dışımızdaki olguların yol açtığı gelişmeler olsun bunları en derli-toplu biçimde karşılayacak bir hareket durumundayız. Bırakalım hareketimizin beklenmedik bir gelişmeden olumsuz etkilenmesi, tam tersine bunu da olumlu yanda kullanarak, hareketi bunda güçlendirerek çıkarabilecek özelliklere sahiptir. Bugün İran-Irak arasında yapılan ateşkese, yarın bir başka gelişmeye hareketimizin yaklaşımı böyledir. Çağdaş devrimleri gerçekleştiren ve bu devrimleri yapmada iddialı olan güçlerin bir özelliğini bu şekilde hareketimizde temsil etme durumunda oluyor. Bu özellik, gerek sert karşı-devrim yıllarında örgütü ayakta tutabilecek katılıkta olmak; gerekse de devrimci gelişme döneminde gerekli esnekliği göstermek ve devrimi zafere götürecek kadar bir muhtevaya sahip olmak demektir. Her başarılı devrim hareketi için gerekli olan bu özelliklerin bizde de özümsendiğini belirtmek mümkündür. Bu ise, çok önemli bir özelliktir.

Partimiz şahsında, Kürdistan tarihinde bir halk hareketi için gerekli olan özelliğe ilk defa ulaşılmıştır. Ulusal direniş ortamında sürekli bir gelişmeyi temsil ettiğimiz gibi, bu gelişmeyi tehdit edecek, dışımızdaki dayatmaların yöneltildiği bir dönemde, bunun Ulusal bir yıkıma dönüştürülmemesi için gerekli esnekliği gösterebilen bir dönemde hemen ortaya çıkmayabilir. Ama, ulusal hareketler gibi uzun vadeli ve zikzaklı gelişen hareketlerde, böylesi bir özelliğin korunması son derece büyük bir öneme haizdir. Günümüzde, hareketimiz belki de gelişmeleri anında istediği gibi yakalamayabiliyor. Ama ideolojik-politik hattı önümüzdeki dönemde ilerleme doğrultusunda, sonuç alınabileceğini daha şimdiden göstermektedir. Hatta bu gelişmelerden yakından etkilenen halk yığınları, PKK'nin çizgisi tek doğru çizgidir diyerek, altında toplanılması gereken bayrak, PKK'nin bayrağıdır belirlemelerini yoğunca yapmaktalar. Yine bu kesimler PKK bütün parçalarda benzer örgütlenmelere gitmelidir, önerisini de yaygınca yapmaktalar.

Tam da bu noktada, yaşanan durum daha da ilginçtir. İlkel-milliyetçiliği bile doğru dürüst tutturamayan, ağır iç hastalıklardan kendisini kurtaramayan, zor dönemleri ustaca atlatmak şurda kalsın, vahim bir yenilgiye uğramayı bile önlemekten aciz olan bu güçler, daha da tehlikeli bir biçimde dış güçlere alet olmaktalar. Bunlar, ülkedeki olası gelişmeleri bile pazarlamaktan çekinmeyen ve halk arasında söylendiği gibi "denize düşen yılana sarılır" misali düşmana bile sarılmaktan çekinmeyen durumlara girmekten kaçınmamaktalar. Ve tabii bu tutumları ile birlikte görevleri daha da ağırlaştırmaktalar.

Kürdistan'ın özellikle de son yıllarda ayrı bir hareketlenme dönemine gidiğini biliyoruz. Bu dönem, ana hatları ile üç temel parçada da yeni bir hareketlenmenin geliştiği bir dönemdir. Güney Kürdistan'da 1975 yenilgisinden sonra hem sınıf temeli biraz değişiklik arzeden ve hem de bazı yeni güçlerin ortaya çıkmasına imkan veren bir gelişmedir. Bu gelişmelerin içerisinde en dikkate değer olanı da Kuzey-Batı Kürdistan'da, en büyük parçada ortaya çıkan gelişmelerdir. Bu en büyük parça, sosyal gelişmenin diğer parçalara nazaran ileri olduğu, modern sınıfların ortaya çıktığı bir alandır. İşte, bu parçada ise, sınıf ve tabakaların tahlili ile başlayarak ulusal kurtuluş hareketini bu objektif koşullara dayandırarak; ideolojik olarak da çağımızın en ileri teorisini bir kalkış noktası olarak kullanan ve ulusal bir harekete yönelmek isteyen gelişmeler sözkonusudur. Bu gelişmeler içerisinde ilkel-milliyetçiliğin rolü çok sönüktür. Kendisini çok sınırlı bir yenilenmeye uğratmıştır. Yine, KDP'nin o bildiğimiz, kof biçimi aşmayan sahtece yenilenmeleri sözkonusudur. Aynı dönemde başını, özümsemiş aydınların çektiği kısmen gençlik, şehir küçük-burjuvazisi ve zenginleşen köylülükten güç alan, baştan beri de reformist-uzlaşmacı bir karakterde ortaya çıkan bir küçük-burjuva hareketin geliştiğini de görüyoruz.

Bu küçük-burjuva oluşumların da esas itibarıyla başını çeken ÖY dediğimiz ve bugün kendisine sosyalist parti adını yakıştıran gelişmedir. Bunun yanısıra, ilkel-milliyetçiliğin orta sınıflar ve feodal çevrelerin kendilerini çok cılız bir biçimde ifade etmek istedikleri DD-KO, DDKD gibi oluşumlar da vardır. Bütün bu küçük-burjuva ve ilkel-milliyetçi, feodal çevreler, sömürgecilere karşı mücadeleden çok, radikal bir çıkışı engellemek için, daha başından beri böylesi bir çıkışa karşı mücadeleyi önlerine temel görev olarak aldılar.

Bunlara karşın ve bu güçlerin tamamen dışında gelişen sınıf temeli olarak yoksul kesimleri esas alan bu kesimlerin çıkarlarını dile getirecek olan aydın-gençlik kesimlerinin uygun bir düzenleme içerisine alan, bunları öncü olarak düzenleyen bir gelişme de vardır. Bu hareket, başından itibaren burjuva milliyetçiliği ile kendi arasında bir sınır çizen, bu yönüyle de meseleye son derece köktenci yaklaşan, bütün tecrübesizliklerine rağmen ideolojik netliğe önem veren ve böylece yeni güçlerden birisi olarak ortaya çıkan bir gelişmedir. Hareketimizin şahsında ifadesini bulan bu gelişme, diğerlerinden apayrı olan bir durumdur.

Güney Kürdistan'da ayrıca eski klasik, ilkel-milliyetçi oluşumu kısmen aşabilen, küçük-burjuva temeli daha ağırlık kazanan, biraz kendisini çağdaşlaştırmak isteyen, çağdaş akımlar gibi ortaya çıkmaya çalışan, kendisine sosyalist vb. adlar da yakıştıran ama bunda da fazla iddialı olmayan, bu anlamda da belli bir ilkelliği yaşayan, eski klasik aşiretçi-feodal yapıya göre kısmi bir yenilenmeyi yaratmaya çabalayan KYB denilen oluşum da vardır. Bu da öyle fazla iddialı değildir, baştan beri burjuva milliyetçi öğeler yargıları ile yüklü olan bir durumu yaşamaktadır. Bunların sosyalizm iddiası ve bunlar içerisindeki sosyalist öğeler sınırlıdır. Bunların yanısıra, benzer daha küçük gruplaşmalar da vardır. Bunlar da küçük-burjuva aydın karakterde olan daha az soluklu ve dışa daha bağlı karakterde olan gelişmelerdir ki, bunların durumu öyle fazla önem arzetmiyor.

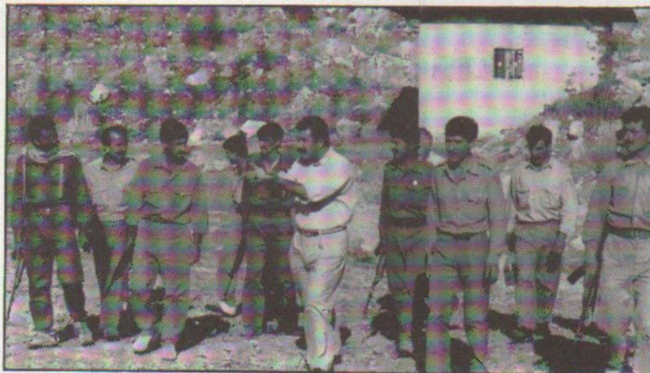
Doğu Kürdistan'da gelişen KOMALA olayında da benzer bir gelişme sözkonusudur. Bunlar da eski klasik, ilkel-milliyetçi karakterde olan KDP'den ayrı olarak gelişmek istemişlerse de, yine sınıf temellerinin zayıflığı nedeniyle öyle güçlü bir çıkış gerçekleştirme ve hareket düzenleme kabiliyetinde değiller. İşte, bu yeni güçlerin eski ile gerek sıkı ilişki ve gerekse de çelişki içerisinde gelişmeleri '80'lere doğru geldiğimizde hız kazanır. İran'da gerçekleşen devrimin de bu gelişmeler üzerinde yarattığı etki eklenince, bu gelişmeler birden bire hız kazanır.

İran devrimi, İran'daki halk hareketlerine büyük bir kalkış imkanı verir. Hemen ardında Irak'la içerisine girilen savaşta taktik açıdan da olsa Kürt hareketleri ile yardımlaşmak durumunda kalır. Bu etkiler sağlıklı olmasa da bir büyümeye yol açar. Bu ise, önemli bir durumdur. Özellikle günümüze kadar gelecek olan süreci yakından etkiler. Birbirleriyle savaş içerisinde olan İran ve Irak yönetimleri, karşılıklı olarak Kürt hareketlerinden yararlanmaya çalışırlar. Bu parçalardaki hareketler ise, tamamen bu yönetimlerin bir yedeği olarak devreye girerler. Bu durumda sağlıklı olmayan bir büyüme de ortaya çıkar. Yine, İran ile Irak arasında süren savaş, bu hareketlerin gelişme durumunu da bu güçlerin ne yapacaklarına dair bir programları bile yoktur. Ve savaş çarklarının işlemesi bunları öyle etkilemektedir ki, bunlar savaşan kuvvetlerin bir taktik parçası olmaktan kendilerini kurtaramazlar. İçlerinde çok iyi niyetli öğeler de bulunsa, hatta bunlar bağımsızlık istediklerini de belirtseler, böylesi bir yaklaşım onları bu duruma getirmektedir. Yani güçlerin savaşın bir taktik halkası haline gelmeleri ister istemez içlerindeki iyi niyetli öğeleri de, bu duruma boyun eğmek zorunda bırakmaktadır.

12 Eylül faşist Türk cuntasının '80'lerden sonra Kuzey Kürdistan'da bizim geliştirdiğimiz mücadeleye karşı büyük bir saldırısı sözkonusudur. Bu karşı-devrimci saldırılar karşısında hareketi tasfiye ettirmemek için bizim içerisine girdiğimiz yönelimler vardır. Hareketimizi yaşatmak için yurt dışına çıkış bu yıllardan itibaren yoğunlaşarak gelişir. Bu gelişmeleri daha önceleri de çeşitli biçimlerde değerlendirmiştik. Bunun üzerinde bu nedenle fazlasıyla durmak istemiyoruz.

Burada önemli olan ve dikkatle değerlendirilmesi gereken, tecrübesiz olmasına rağmen, radikal bir hareketin ideolojik-politik çizgisinden ve stratejik yaklaşımlarından hiç taviz vermeden bunu geliştirmek için yurt dışında da yaşama olanaklarını kendisine açmasıdır. Bağımsızlık bayrağı altında, mücadeleyi yurt dışında da besleyecek kaynaklara ulaşması, burada da yeni mevziler kazanması ve hareketi sürekli bir şekilde beslemesi sözkonusudur. Ki, böylesi bir gelişim, tarihimizde ilk defa gerçekleşen ve başarıyı da kesin bir şekilde güvence altına almış olan bir yönelimdir. Bütün bunları da herhangi bir gücün denetimi altına girmeden başarma sözkonusudur. Yine, tarihimizde ilk defa uluslararası siyasal ortamı, Kürdistan bağımsızlık mücadelesi doğrultusunda kullanma gibi büyük bir görevin de başarılması sözkonusudur.

Burada dikkat çekilmesi gereken diğer bir husus ise şudur: Uluslararası alanda, Kürdistan gerçeğini meşru olarak kabul etmeye hazır olmadığı halde bunu dayatma ve sonuç alma durumu başarılmıştır. Dışımızdaki güçlerin bütün

boyun eğmeci, işbirlikçi özelliklerine rağmen, bu sonuca ulaşılmıştır. Bilindiği gibi bu güçlerin boyun eğmeci ilişki arayış ve denemeleri son derece yoğundur. İşte biz bunun karşısında da başarıyı temsil etmekteyiz.

Bu güçler, sözkonusu özellikleri ile bırakalım bağımsızlığı temsil etmek, objektif gerçeğin bile önemli oranda inkarına yol açmaktalar. Böylesi bir olumsuz ortamı kırmak için çok yoğun bir çaba sarfetmek gerektiği açıktır. Bunun yanısıra, hakim ulus klasik komünist partilerinin önderlik ettiği ve sosyal-şoven tezler ile sosyalist sistemi de etkiledikleri, sosyalist sistemin içindeki oportünist yaklaşımların da bunları besledikleri bir olumsuz yapılanmadan da bahsetmek gerekir. Bu olumsuz ortamın, diğer ortamla birleşmesi de gözönüne getirildiğinde Kürdistan gerçeğini tüm devrimci yönleri ile temsil etmesinin zorlaşacağı anlaşılır bir durumdur. İşte böylesi zorluklar ortamında ve adeta bütün güçlerin bir kurt gibi kesildikleri bir ortamda, bunlarla ters orantılı olarak, çok az bir tecrübe, politik duyarlılığın fazlası ile gelişmediği ve artık el yordamı ile yürümekten başka bir olanağın olmadığı koşullarda mücadele etmemizin zorunluluğu ortaya çıktı.

Böylesi bir ortamda yürümek için sadece kendimizi zorlamakla değil, en sınırlı olanakları bile defalarca yoklayan bir çabamız vardır. Yine boyun eğmek için her şeyi olan ama direnmek için çok az şeye sahip olunan; teslimiyete, boyun eğmeye çekmek için dıştan zorlayıcı birçok ögenin bulunduğu bir ortamda ve umudu kesmemek, kişiliği ayakta tutmak için olanakların az olduğu koşullarda gerçekten bağımsızlık çizgisini yaşatmak sanıldığından daha büyük bir öneme haizdir. Bu anlaşılmalı, bağımsızlık çizgisinin üzerinde özenle durmayı gerektirir.

Bu çerçevede, uluslararası deneyimimizi 1980'lerden sonra oturtmaya çalıştık. Bilindiği gibi, biz hareketin yeniden organize edilmesinden, ulusal kurtuluş mücadelesi tarihinde anlamı çok büyük olan bir atılıma ulaşıncaya kadar bu deneyimimizi epey yetkinleştirdik. Bu atılımımız, bilindiği gibi 15 Ağustos Atılımıdır. Bu atılımımızın dört yılını geride bıraktık. Bu dönem gerçekten halk savaşımızın bütün belirtilerini ortaya çıkaran, bağımsızlık düşüncesine sonuna kadar bağlı kalınan, temel güç olarak emekçilerin alındığı, özgüce dayanılan, sınırlı olanaklarla basitten karmaşığa doğru gelişen ve bu temelde giderek yetkinleşen bir hareket haline gelme dönemidir. Hareketimiz, sadece öncü düzeyinde değil, kitle temelinde de giderek derinleşen ve yeni yaşam dediğimiz çığırı açan bir gelişmeyi de bu dönemde yaşadı.

Bu büyük atılım döneminde Parti çizgimiz inanılmayanı başarıyor. Belirttiğimiz, gerek ilkel-milliyetçi gerek küçük-burjuva reformist, gerekse de sosyal-şoven güçlerin bütün olumsuzluğuna rağmen, Hareketimiz bu dönemde gelişmesini sürdürdü. Her türlü tasfiyeciliğe, işbirlikçiliğe karşı, bağımsız ve sosyalist gelişmesini sürdürdü. Böylece partimiz PKK şahsında hem bağımsızlık çizgisi ve hem de Marksizm-Leninizmin, sosyalizmin temsili gerçekleşti. Bu yıllarda PKK'nin bağımsızlıkçı ulusal kurtuluş çizgisi, ilkel-milliyetçi ve reformist küçük-burjuva milliyetçiliğine karşı zafer kazanırken, sosyalizmi temsil eden özelliğiyle de hakim ulusun sosyal-şoven ve giderek tasfiyeci bir karakter kazanan çizgisine karşı da başarı kazandı. Bu gelişmeler, günümüze doğru geldiğimizde, Partimizi gerek ulusal kurtuluş görevleri karşısında, gerekse de demokrasi ve sosyalizm doğrultusundaki görevlerinde yetkin olmaya doğru götüren gelişmelerdir. Böylelikle Partimiz diğerleri ile arasında büyük mesafe açarken, bunların Partimize karşı eleştirilerini gittikçe duyulmayan cılız sesler durumuna düşürdü. Bunu ezici bir halk temeline de kavuşturarak gerçekleştirdi.

Bugün PKK öncülüğünün kendisine olan güveni son derece arttı. bu güveni ise, ideolojik-politik çizgisinden aldığı ve bunu küçümsenmeyecek oranda kitleselleştirdiği açık olan bir durumdur. Büyük bir tecrübeyi de yaşayan Hareketimiz, halk yığınları arasında olsun, uluslararası alanda olsun dikkate değer, hatırı sayılır bir konuma da ulaştı. Dolayısıyla da Hareketimizin birçok gelişmeyi, özümseyebilecek yapıda olduğu söylenebilir. Diğer güçler bırakalım yeni gelişmeleri özümsemek, bunlardan sonuç çıkarmak, kendi eski yapılarını bile sürdürememekteler. Bunlar defalarca parçalanmaktan da kendilerini kurtaramamaktalar. Her birlik oluşturduklarında bile, daha da parçalanmaktan kendilerini kurtaramamaktalar. Bu parçalamaların ise, umutsuzluğu, dağılmayı daha da derinleştirdiği diğer bir gerçektir.

Günümüzde Kürdistan'da devrimci ittifakların gelişme olasılığı nedir? Bu ittifaklar nasıl geliştirilmelidir? vb. daha birçok soruya işte bu gerçekler çerçevesinde cevap verebiliriz.

Daha başta da belirttiğimiz gibi, bizim temel gücümüz işçi-yoksul köylülük ve devrimci aydın-gençlik blokudur. Biz ilk önce bu kesimlere yöneldik. Bunlara yönelik propaganda çalışmalarımızı, örgütleme faaliyetlerimizi yoğunlaştırdık. Bu sınıflara dayanmamızın doğruluğu bugün kanıtlanmakla kalmıyor, gerçekten Hareketimizi besleyen gelişmelerin nedeni de bu oluyor. PKK işte böylesi bir halk temeline dayandığı için, gerek içten ve gerekse dıştan gelen her türlü saldırı karşısında güçlendi ve gelişti. Düşmanın yoğun imha saldırıları ile her türlü tasfiyeci, provokatif çabalara ve ortayolcu, küçük-burjuva ögelere karşın; yine çizgisinden vaz geçirme denemelerine başarı ile karşı koyduğu için Hareketimiz gelişmesini sürdürüyor. Kısaca, önemli alt-üst oluş döneminde, karşı-devrim yıllarında sağlam bir emekçi sınıf gerçeğine dayandığımız için varlığımızı tehdit eden her türlü tasfiyeci girişim karşısında taviz vermeyen bir çalışma ile bugüne kadar gelmesini başardık. Dışımızdaki güçlerin ise, böylesi bir gelişme karşısında mülteciliğin çürütücü etkilerini iliklerine kadar yaşadıkları, her türlü birliklerin inançtan yoksun ve çok az çaba sahibi bir konumda oldukları görülmektedir. Bunlar bugün o kadar daralmışlar ki bir ahbap-çavuşlar grubu olmaktan bile öte bir duruma düşmüşlerdir.

Bu güçlerin durumunu biraz daha somutlaştırırsak, bunların yaşadıkları gerçeklik daha iyi görülecektir. Bugün bu hareketler yaşadıkları bunalımı hafifletmek için yeni manevralar geliştiriyorlar. Bu manevralar hangi iç ve dış ortamda geliştiriliyor? Kimler güç vermek ve yönlendirmek istiyor? Bu çabalar ile ne tür sonuçlara ulaşmaya çalışıyorlar? Yine, bizim Hareketimizle bunların ilişkisi, çelişkisi ne olacaktır? İşte, bütün bu sorulara açıklık getirmek önem taşıyor.

Kürdistan'da yaşanan gerçeklik, ulusal uyanma ve bilinçlenmenin eski ile kıyaslanmayacak bir şekilde giderek hareketlenmesidir. Kısaca, Kürdistan eski Kürdistan değil. Her ağanın, her paşanın bildiği gibi yaşadığı bir ülke olmaktan çıktı. Gelişen mücadelemiz, bütün sınıf ve tabakaları derinden etkilemekte, hepsini bir tartışma içine itmektedir. Bütün kesimler sınıfsal ve ulusal konumlarını bilince çıkarmaya çalışmakta, direnme ve teslimiyet sözcükleri daha sık kullanılmaktadır. Her kesim kendi çıkarlarına en uygun olan ne ise onu dinlemekte ve ona göre tavır almaktadır. Kısaca, ileri ulusal bilim uyanışı, örgütlenişi, yeni bir yaklaşım ve yeni bir ruh ile geliştirmektedir. Direnmek isteyenler daha derli toplu yaklaşıp ve kendini tam vererek direnebilineceğini kavradığı gibi, ihaneti sürdürmek isteyen de bunu eskisi gibi başaramayacağını, ölümü göze alarak bunu yapmak zorunda olduğunu görüyor. Bu durumun ortaya çıkışı ise, ulusal mücadeleye veya karşı-devrime katılmanın daha bilinçli gerçekleşmesi demektir. Bu etkisini yaşamın her alanında göstermektedir. Her kesimi yeni durum değerlendirmelerine götürmektedir. Bunlar eskiden inanmak bile istemedikleri, hayallerinde bile geçirmedikleri gerçeklerin sökün ettiğini görerek, hainde buna göre hazırlık yapıyor, yurtseverse devrime daha bir bilinçle katılıyor. Eğer yurtseverse, hazırlıksız yakalanmışsa bu konuda tavırsız kalınamayacağını bilerek, buna göre davranmaktadır. İstisnasız bütün kesimler mevcut ortama ilgi duyuyor ve ilgileniyorlar.

Gelişen bu ilgi ise siyasallaşmaya götürüyor. Sömürgeciliğin azgın saldırılarına, bastırma çabalarına rağmen, tüm halkın böylesi bir gelişme içerisinde yaşadığını görmekteyiz. Bu herhangi başka bir dönemden çok, bugün ortaya çıkan bir durumdur. Bu ortamın yeni olması nedeniyle de güçleri yeni tavır almaya götürüyor. Bu yeni tavra yönelme dar aile çıkarlarından, en geniş siyasi kesimlere kadar sözkonusu olmaktadır.

Bazıları, özellikle de dışımızda olan güçler hazırlıksız yakalandık diyorlar. Evet, bunlar gerçekten hazırlıksız yakalandılar. Biz de her şeye çok hazırlıklı başlamalıyız ve ben bunun mümkün olduğuna inanıyorum. Ama emeğe bağlı olarak gelişmeyi yaşayanların yaptıkları hazırlıkların küçümsenmeyecek boyutlarda bir avantajımız olduğunu unutmamak gerekir. Şimdi, hazırlıksız yakalanmak, derin bir sınıfsal anlamı ihtiva eder. Eğer sınıflar ve tabakalar derinliğine bir ulusal inkarı ve toplumsal dumura uğramayı yaşıyorlarsa, onlar hiçbir zaman hazırlıklı hareket edemezler. Onlar hep bastırılır ve gelecek gelişmeler karşısında hazırlıksız yakalanırlar. Hazırlıksız yakalanmayarak, ileri bir yaşama göz diken bunun için de enerji ile dolu olan ve tüm acemiliğine rağmen, yeni yaşama her alanda ulaşmaya çalışan sınıflar ve onların öncülerine has olan bir özelliktir. Bunlar hazırlık yapmayı diğerlerinden daha fazla becerirler. Diğer güçlerin onca tecrübelerine rağmen, maddi gerçeklikleri onların böylesi bir yaklaşım içerisine girmelerine engel olur. İşte bu türden bir sınıf yapısına dayanan güçlerin bizi bugün acelecilik, maceracılık ve zamanı gelmemiş bir hareketi başlatmakla suçlamalarının altında yatan gerçeklik budur.

Burada iki farklı dünyanın gerçekliği ortaya çıkmaktadır. Birisi yüzyılların uykusunu, bilinçsizliğini, kişiliksizliğini ve ihanetini yaşayıp, bunu meşru kabul ederken, diğeri kendilerine biçilen dünyayı bir zindan olarak görüp, bu zindanda yaşanılmayacağını kavrayarak, bunu yıkmak için her şeylerini ortaya koymaları sözkonusudur. İşte, yeni bir dünya kazanmak için günlük olarak yapılması gereken bir yığın iş vardır. Bunların yaptıkları bırakalım acele etmek, geç bile kalınmış bir adımı atmaktır. PKK olayı işte bu temelde yaratıldı ve kanıtlandı.

Günümüz Kürdistan'ında bütün bu güçler, süren yoğun çatışmalar ortamında varlıklarını sürdürmek için yeni çareler bulmaya çalışacaklar. Bütün güçler, çeşitli güçleri çeşitli biçimlerde etkileyen ağır sömürgeci krizi aşmak için arayışlara girecek ve sonuç almaya çalışacaklardır. Bu nedenle, günümüzde güçler çeşitli yönelimler içerisine hızla giriyorlar. Parlamentodan tutalım da en işbirlikçi bağımlı bir parti olmaya kadar çeşitli yönelimler içerisinde olacaklardır. Radikal bir ulusal kurtuluşçu gelişmeyi göğüsleyebilecekler çıkabileceği gibi, bir ajan yapılanmayı geliştirebilecekler de çıkacaktır. Çünkü, günümüz Kürdistan'ında yaşam durmayı affetmiyor. Kısaca, duran kaybediyor. Bundan dolayı daha fazla sonuç almak için bütün beceri ve hünerlerini ortaya koyacaklardır. Bunun için de yeni dengeler kurmaya çalışacaklardır. Yeni uzlaşma ve ittifaklara yöneleceklerdir. Böylesi bir gelişme karşısında ise, sınıf temeli güçlü, çabaları yoğun ve öncüleri sağlam olanlar kazanacaktır.

Kürdistan'da meydana gelen bu gelişmelerle müdahalede en iddialı siyasi çizgi ve bu çizginin örgütü olan Partimiz, ülke halkının ufkunda büyük bir umut kaynağı haline de gelmiştir. Özellikle de emekçi sınıfların giderek, nitelik olarak da genişlemesi, yine sömürgeciliğin dayanılmaz zorlamaları bu örgütlenmenin temellerini daha da açmaktadır. Bu durum ise, bizi sürekli ilerlemeye götürmektedir. İlkel-milliyetçi çizgi en bunalımlı dönemlerinden birisini yaşamaktadır. I-KDP'nin durumunda bu durum daha da belirginlik kazanmıştır. I-KDP'nin sınıf temellerinin giderek daralması ve en sonunda da dış bir güce bağlı bir temelde hareketi geliştirmeye çalışma çabalarının son ateşkes ile birlikte daha da daralması, halk kitlelerinden tecritini hızla geliştirecektir. Bunlar, eski klasik yapıları ile yeni bir politika yaratma bunu cesaretle hayata geçirme gücünde de değiller. Yine, bunun gerekli kıldığı örgütlenmeyi, eylemi geliştirmekten de uzak bulunmaktalar. Bu ise, mevcut bunalımlarını daha da ağırlaştırmaktadır.

I-KDP'nin içte eski temellerinin giderek daralması, dışta ise eski dayanaklarını bulamaz bir konuma düşmesi, onları bir ikilemle karşı karşıya bırakmaktadır. Bunlar, ya radikal bir gelişmeye yönelecekler, doğru-devrimci çizgi altında ilerici güçlerle, ittifağa girecekler, ya da daha da olumsuzlaşarak tutunabileceği kadar sömürgeci rejimlere dayanıp, ajanlık yapacaklar, böylece eriyip gidecekler. Bunlar, buna yönelemeseler de tasfiye olan diğer hareketler gibi, şu veya bu güce sığınarak mültecileşirler. Bunların yeni bir çizgi yaratma ve bunun altında yeniden toparlanmaları pek mümkün görünmüyor. Kaldı ki, 1975 yenilgisi, ardından bunlar yeni bir strateji ve taktikle de bunu yapmak istediler. Bu ad altında bunların yaptıklarının eskinin daha kötü bir şekilde hortlatılmasından başka bir şey yapmadıkları açığa çıktı. Daha da daralan bir yapı, kargaşa içerisinde çürüme gelişti.

Bundan sonra böylesi bir deneye tekrardan girişmek, karikatürün karikatürünü ortaya çıkarmak olur ki, bundan da yenilenme şurda kalsın tüm bir dağılma durumu ortaya çıkar.

Küçük-burjuva reformist grupların bu dönemdeki akibetleri ne olacak? Bunlar da ağır bir krizi yaşamaktalar. Bunlar bütün umudunu proletarya önderliğindeki çıkışın tutmamasına bağlamışlardı. 1975'te ilkel-milliyetçiliğin yenilgisi ile birlikte bu kesimler bayağı umutlandılar. İlkel-milliyetçi klasik çizgisi ile birlikte önderlik etme şansının kalmadığını gören bu kesimler artık çıkış olanağının kendi ellerine geçtiğini söylüyorlardı. Bu noktada, tarihin kendilerine "yürü ya kulum" dediği hayallerini görüyorlardı. Tam da bu hayale kendilerini iyiden iyiye kaptırdıkları bir ortamda, PKK'nin çıkışı gerçekleşti ve adeta bunların

önüne Kaf Dağı gibi dikildi. İşte, bundan dolayı da bunların büyük huzursuzluğu, mücadelemize karşı saldırı ve provokasyonları gelişti. Bunlar tam da "sıra bize geldi" dedikleri bir anda bizim, proletarya adına çıkışımız ve bunlara proletarya adına dur dememiz vardır. İşte, bunlarla çatışmamızın özü de budur.

Bu ara tabakanın gerek feodal-aşiretçi ortaçağ kalıntıları ile ilişkisi ve gerekse de sömürgeciliğin bunlara en ufak bir çıkış imkanı bile tanımaması, ulusal kimlikten tümden kopmayı tam bir Türk gibi davranmayı dayatması karşısında da gelişme şansları yoktu. Çünkü sömürgeciler, bunlara reformist anlamda bile olsa bir çıkış yapma imkanı tanımıyordu. İşte bir yandan bizim toplumsal özgürlüğe sahip çıkan doğuşumuz, diğer yandan sömürgecilerin, bunların reformist bir çıkışına bile imkan tanımaması, bunlar açısından büyük bir talihsizlik oluyor. Eğer, bizim çıkışımız gerçekleşmemiş, sömürgecilikte biraz yumuşatılmış olsaydı, bunlar yaşama şansı bulabileceklerdi. Demek ki bunlar öyle "uşağın en hassı böyle olur" dedirtircesine bir hazırlık içerisine giriyorlar. Tamamıyla sahte bir temelde, biraz Kürtçe konuşma, biraz Kürt kültürünü kullanmak ve modern kıyafetler giymek için böylesi bir yönelim içerisine giriyorlar. Bunu da, hakim ulusun egemenliğinin devam ettiği koşullar altında gerçekleştirmek istiyorlar.

Bu ortamı Türkiye'de bulamadıklarında, bu sefer emperyalist metropollerde bunu geliştirmeye başladılar. Bunun için de bu çevrelerin siyasi doğrulutusuna girdiler. Bu da bunları daha da tanınmaz bir duruma getirmektedir. Bunlar da dağılmaktan kurtulamıyorlar. Ortaya yeni sözcüler çıkarmak şurda kalsın, eski sözcülerini bile yetkinleştirmekten uzak bir durumu yaşıyorlar. Bunlar şimdi eskiden yürüttükleri gazete, bildiri vb. faaliyetleri bile yürütemeyecek bir durumdalar. Peki, bunlar için bir çıkış yolu olabilir mi? Bunlar için de çıkış, ağırlıklı olarak olumsuz yönde, derin bir tasfiyecilik temelinde eriyip gitmedir. İçlerinde bazı olumlu ögeler varsa, bunlar devrimci-yurtsever hareket içerisine katılacaklardır. Eski yapıda ısrar edenler inançsız, iddiasız da olsalar bazı birliklere yöneleceklerdir. Bunlar, ilerde ortaya çıkabilecek bir fırsatı değerlendirebilmek için biraz daha hazırlanıyorlar. Öyle ya yarın biri çıkıp da onlara "yürü ya kulum" diyebilir. Ya da PKK darbe yer ve bunun altından kalkamazsa, mirası da bunlara kalır. Özellikle de daha çok buna göz dikmişlerdir. Yine, dış bir kaynağa dayanmayı temel almaktalar. Ki, bu dış dayanak neresi olacaktır? Bu, emperyalizmdir. Büyük bir yakarma ile "biz de bir ulusuz, bize de dil-kültür hakları" demekteler. İşte bunların bu yalvarmalarına biraz da olsa ilgi gösterebilirler. Bunlar da bu ilgiyi bir kliğe dönüştürüp, varlıklarını biraz daha devam ettirebilirler. Bunları bugün ayakta tutan durumun kendisi de budur.

Bu konuları biraz daha somutlaştırmak gerekir. KDP pratiğinde ilkel milliyetçi çizgi Irak'ın saldırıları karşısında umutsuz çatışmaları yaşıyor. Yine bu güç, yağmurdan kaçarken doluya tutulma meselesi gibi, Irak'ın saldırılarından kaçarken, Türkiye'ye sığınıyorlar. Irak rejimi sahte de olsa bir otonomiyi yürütmeye çalışıyor; Türkiye ise kapkara bir faşizmin imha politikasını dayatıyor. İşte bu güçlerin Türkiye'den ilişki arayacak kadar düşmeleri, aslında bunların siyasi olarak da bitişlerinin bir ifadesidir.

Bu politika ise, bazı kişi ve aileleri kurtarmaktan başka sonuç vermez.

I-KDP'nin bu politikaya yatması öyle kendiliğinden gelişen bir olay değildir. Daha I-KDP'nin ortaya çıkışında var olan bir özelliğin son aşamada büründüğü biçimdir. Bu, I-KDP'nin felsefe, yaşam tarzı ve örgüt anlayışlarının bir sonucudur. Eğer Irak rejimi karşısında biraz ilerlerse, "Bütün Kürdistan'da önder biziz" derler. Bu konuda diğer sömürgeci güçlere her türlü tavizi vermekten ve her türlü ilişkiye girmekten de çekinmezler. Bu güçlerin gelişmeleri, sömürgeci güçlere dayanmakla mümkün olduğu için, daraldıklarında da yine bu güçlere sığınacaklardır. I-KDP'nin Türk egemenliği altındaki Kürdistan'da ulusal kurtuluş doğrultusundaki çabaların karşısında olması, işte böylesi günlerde onlara aileyi kurtarma olanağı verdiği ve bir sığıntı durumu yarattığı içindir. Yani "bana dokunmasın, böyle istihbarat temelinde bazı ilişkilerle karşılıklı olarak birbirimizden yararlanırsak, bu benim için en ideal bir durumdur" diyorlar. Bunların özde Türk devletine karşı durmayı değil de, uzlaşmayı temel aldıkları bilinen bir durumdur. Bunu da pratikte istihbarat örgütleri düzeyinde gizli-kapalı olarak yürütmekteler. Neden böyle gizleme gereği de duyuyorlar? Çünkü halk bunların durumunu anlamamalıdır. Halk bunların böyle kirli işlerini bilirse, onları teşhir ve tecrit edecektir. Bunun için de böylesine çok tehlikeli ilişkileri sürdürüyorlar.

Bu tehlikeli ilişkileri kime karşıdır? Yurtsever kişi ve gruplara karşı sinsi oyun ve komplolar tezgahlayarak, yaşamaya çalışıyorlar. Bu durum ise, son yılların en fazla olumsuzluk yaratan bir yaklaşımdır. Bu halkın çok az gördüğü bu yeni gelişmeleri biz yoğun bir pratik ortamda iyice açığa çıkarttık. Hatta, KDP içindeki dürüst yurtsever ögelerin bile farketmediği, birkaç çapulcu ağanın, özel gizli ilişkilerle geliştirdikleri bir komplodur bu. Kürdistan hakının ulusal çıkarlarına karşı geliştirilen bu komplocu ilişkiler bugün daha da açığa çıkmıştır.

Bunların emperyalizmin en ileri ögelerine dayanarak, bu dönemde yaşadıkları krizden kurtulmaları mümkün müdür? Ulusal imha politikasını en fazla uygulayan güce, ilkesiz yaklaşmak, ne kadar yaşatabilir? Yani tam da bu noktada yılana sarılmaları, onları kurtarabilir mi? Yılanın nasıl soktuğu biliniyor. Hele bu TC ise, bunun imhacı, katliamcı politikası çok açıktır.

Güney Kürdistan'ın diğer etkili olmak isteyen güçlerinden KYB'nin ve önderinin durumu ve faaliyetleri üzerinde de durmak istiyoruz. Yakın bir dönemde, YNK ile önderlik düzeyinde görüşüldüğü biliniyor. Hatta bunlarla devrimci içerikli bir bildiriyi müşterek olarak yayınladığımız da biliniyor. Açıklamanın içeriği anti-emperyalist, anti-sömürgeci, devrimci silahlı mücadeleye sonuna kadar bağlılık, ortak askeri eylemler düzenlemekten tutalım da uluslararası alanda ortak hareket etmeye kadar son derece olumlu bir programı öngörüyordu.

Daha bildirinin mürekebi bile kurumadan sözkonusu hareketin (YNK) önderinin Amerika'nın yolunu tutması sözkonusudur. Amerika'daki gezisi basında da sözkonusu edildi. Yine, basında direkt PKK'ye ilişkin sorular da soruldu. Ve tavrı öğrenilmeye çalışıldı. Görülen odur ki, eski doğrultusunu şaşmadan sürdürmek isteyen bir hareket ve önderliktir.

Biz bu hareketin çıkışını bazı yönleri ile olumlu değerlendirdik. Özellikle de 1960'lı yılların ortalarından itibaren ilkel-milliyetçiliğin ağır feodal-aşiretçi yapısına yöneldiği için, biz de hareketi olumlu gördük. Eğer ısrarla işlenirse ve benzeri hatalı konumlara girmezse, ilerici bir çıkıştır dedik. Ama bu hareketin Kürdistan'ın çok küçük bir parçasına dayanması, ayrılıklar arzeden bir sosyal-kültürel yapıda olması, sıkışması, bir yandan ilkel-milliyetçiliğin diğer taraftan rejimin buna dayatmada bulunması ve İran'ın o dönemdeki olumsuzluğu bu hareketi ilkesiz bir temelde davranmaya zorluyor. Belli bir politika saptayıp ona göre davranmak yerine, günlük pratik çıkarı neyi gerektiriyorsa onu yapmaya yöneliyor. Belki de, bu ilkesizliği en yaygın bir şekilde yaşayan bir önderliktir. Taktikte ise, beklenmedik tutumlara girmede, herkesi hayal kırıklığına uğratacak kadar, zikzaklı bir pratik sergiliyorlar. Bu yönü ile de bu güç bir hayli politik deney ve tecrübe kazanıyor.

Bu hareketi, darboğazını aşmak için de yeni ittifaklara yönelerek, gruplaşmalar oluşturuyor. Bazılarına destek oluyor. Çok güvenilmez de olsalar, kişisel düzeyden tutalım da emperyalizme kadar çeşitli gruplarla ilişki içerisine giriyor. Emperyalizmle de ulusal kurtuluş ilkesini sık sık gözardı ederek, ilişki içerisine girmeye çalışıyor. Bu tutumu ile de nasıl olursa olsun da ilişki olsun mantığını sürdürmektedir. Bu yönü ile de ilkel-milliyetçi KDP'nin çizgisini aşamadığını da göstermektedir. Her ne kadar olumluluk arzeden bazı yönleri olsa da, eski çizginin içerisine, I-KDP'yi bile aratmayacak bir şekilde düşmekten kendisini kurtaramamıştır. İlkel-milliyetçliğin temsilcileri İran Şahlığı ve daha sonra ABD yolculuğu ile küçük-burjuva temsilciliğinin Tahran ilişkisi ve ardından Londra, Washington gezisi birbirine benzerlik arzetmektedir. Bu ise, bu hareketin ilkesizliğini, sözlerle, bildirilerle söylediklerinin biribirine uymadığını göstermektedir. Tabii ki bu da büyük bir çelişkidir. Bu durum aynı zamanda onun zavallılığını da ortaya koyuyor. Güney Kürdistan'da bu tip kişilikler, gerek içte ve gerekse de dışta bağımsız bir çizgi izlemekten uzak olan bir durumdalar. Bunlar stratejik düzeyde çalışma yürütmek şurda kalsın, taktik düzeyde bile kendilerini ayakta tutabilecek güçte değildirler. Bunun için de, bir gün İran'a öteki gün Türkiye'ye bir başka gün Avrupa'ya başka bir gün ise sosyalist ülkelere sığındığını görüyoruz. Ulusal kurtuluş ilkesini gözardı eden kabile aşiret ve dar örgüt çıkarları neyi elveriyorsa ona yönelenler bu tür tutumlar içerisine girer.

Ulusal kurtuluş ilkesi, gerektiğinde büyük sabır, dayanıklılık ister. Yine büyük çıkarlar da vaadetse ulusal kurtuluş ilkesinin ihlalini birlikte getirecek yönelimlere girmeyi engeller. İlkeye bağlı olan çalışmalara büyük önem vermek gerekir. Bu ilkeye bağlı olarak da çalışanlar, bir gelişmeye yaklaşırken, büyük çıkar getiriyor mu, getirmiyor mu gibi bir saplantıya düşmeden, ulusal kurtuluş ilkesine uygun olup olmadığına bakarlar. Eğer bu uzun vadede ulusun üzerinde oynanan tahlikeli amaçlara hizmet edemeyecekse, buna da ardına kadar kapalı olurlar. Ulusal mücadeleye önderlik iddiası ile ortaya çıkanlar bunu böyle görmek, böyle değerlendirmek, böyle yaşamak ve böyle savaşmak durumundadırlar.

Biz baştan beri, gerek ilkel-milliyetçilere, gerekse de küçük-burjuva milliyetçilerine gerekse de yeni çıkış yapmak isteyenlere onlara da yaşam imkanı tanıyan birlikler geliştirmek temelinde yaklaştık. Bu konuda bütün iyi niyetimizi ortaya koyduk. Ama, bunların tamamen günlük çıkara dayalı, ilkesiz politikalarından vazgeçmediklerini gördükçe, biz de kendi politikamızda ısrarlı davranarak, politikamıza helal getirmedik.

İlkel-milliyetçiliğin temsilcileri son bazı çırpınışlarla, durumlarını kurtarmaya çalışıyorlar. Henüz tam netleşmemiş de olsa, mevcut parti konumlarının tümden tasfiye olmaması için belli bir noktada direnmek istedikleri görülüyor. Tabii böyle bir direnmeye girişirken de, dışarıda yine son derece tavizkar davranıyor. Türkiye'ye, İran'a ve Avrupa'ya dayanmaya çalışıyor. Bunlar eski gelişme düzeyini yaratmak şurda kalsın, kendi aşiret bölgesinde tutunmak istiyor; bunu bile ne kadar başaracağı belli değil. Bu bölgede bile, tam tasfiye olmadan tutunması da olumludur. Bunu ne kadar başarıp başarmayacağını ise zaman gösterecektir. Yine, başta biz olmak üzere diğer yurtsever güçlerle bir ilişki içerisine girmek isteyebilir. Eğer böylesi bir yönelim içerisine girerse, tabii ki, bu konuyu dikkatli olarak değerlendirmek gerekir. Bunların, mevcut konumlarını gözönüne getirmek ve buna göre ilişkiye yönelmek gerekir. Bunların Türkiye ile olan ve tarihi eskiye dayanan ilişki, uzlaşma ve teslim olma durumlarına kesin karşı durulmalıdır. Ayrıca, emperyalizmle de olan ve hiçbir sınır tanımayan "bize acıyın, bize bir şeyler verin" biçimindeki politikalarını da gözden geçirmelidirler. Her gücün serbestçe çalıştığı ve bunun kabul edildiği bir ilkeye de bağlı olmalıdırlar. Bu temelde, eskiden beri de ittifak ilkelerimiz olan bu esaslarda yeniden ilişkiler geliştirilebilir.

Eğer bu güçler kendilerine güvenmiş olsalardı '80 sonrasında böylesi bir ittifak geliştirilebilirdi. Biz, bunlarla birlikte bir protokol imzalamıştık. Bunun ilkelerine uyulsaydı, yani, her iki parçada da karşılıklı olarak serbestçe çalışma koşulu yerine getirilse ve emperyalizme, sömürgeciliğe karşı ilkeli davranılsaydı, bugün çok daha olumlu bir noktada olacağımız açık olan bir durumdu. Hatta bu dönemde daha da geniş birliklerle savaş yürütmemiz mümkündü. Yine, sonu hüsranla bitecek olan şu veya bu güce sığınmalarına da gerek kalmayacaktı.

Bütün bunlar Partimizin görüşleriydi. Doğru olan bu görüşlerimizin uygulanması için bu güçler üzerine düşeni yapmadılar. Bundan dolayı da zorlanmaktan ve giderek daha da tasfiyeyi getiren bir durumu yaşamaktan kendilerini kurtaramadılar. Biz istediğimiz gelişmeleri tam olarak yaratamamış da olsak, çizgimizin sağlamlığı nedeniyle, kendi örgüt tecrübemizi de geliştirerek, daha güçlü bir konuma ulaşmayı başardık.

İran-KDP ise en hareketsiz dönemini yaşıyor. İran devriminin gelişmeye açık olduğu süreçte daha fazla sonuç alınabilirdi. İ-KDP'nin de geleneksel çizgisi, çalışma tarzı, yürüttükleri hareketlilik, onların durumunu daha da ağırlaştırdı. Yeni bir hareket düzenlemeleri, savaş ortamında bile mümkün olmadı. Şimdi böyle bir şeyi geliştirmeleri daha da zor olan bir durumdur. Yeni gruplaşmaların gücü de oldukça zayıftır. KOMALA olsun, diğerleri olsun onlar da yeni bir çıkış yapacak güçte değiller.

Küçük-burjuva milliyetçiliğinin politik arayışları aslında bütün bu yaşanılan krize çare bulmak içindir. Halepçe katliamından önce öyle geniş alanlar üzerinde denetim kurmaya yöneldi. Hatta şehirleri bile düşürmeye çalıştılar. Şehirleri düşüremedikleri gibi, birkaç denemenin böyle katliamla sonçlanması, kitle nezdindeki itibarına da büyük bir darbe oldu. Bu durumda önemli oranda kadro ve silah gücü kaybettiler. Hareketi böylesi bir temelde geliştirmek de son derece olanaksızlaştı. Son olarak gerçekleşen İran-Irak ateşkesi, bunların eski tarzda beslenme olanaklarını da zorlaştırdı. Irak rejimi ile bir uzlaşmaya girmeleri de oldukça imkansızlaştı. Böylesi bir dönem onları yeni arayışlara götürdü. Bizimle içerisine girdiği ilişki de bu çerçevede değerlendirilmelidir.

İlk yapmak istediği Türkiye'yi bizimle olan ilişkisini öne sürüp ürkütmek oldu. Yine açık olarak dile getirdi. "Irak ile ilişkinizi sınırlandırmaz ve hatta bizimle de ilişkiye geçmezseniz, biz de PKK ile ilişki geliştireceğiz" biçiminde ifade edilecek açıklamalarda bulundu. Aslında bu, ilkeli olmayan bir yaklaşımdır. Yine, ilkesiz bir ittifak anlayışıdır. Yani, "Sen düşmanımla ilişki kurarsan, ben de senin düşmanınla ilişki kuracağım" anlayışının kendisidir. Bu aynı zamanda, "Sen düşmanımla ilişkiyi bırakırsan ben de senin düşmanınla ilişkiyi keserim" anlamına da gelmektedir. Bu yaklaşımın anlamı nedir? Bu, ilkesiz bir yaklaşımdır. Lafta ulusal kurtuluş temelinde bir ilişkiye yöneldiğini söylemekle birlikte bu, esasında günlük olarak bunalımdan, sıkışıklıktan kurtulmak için Türkiye'yi etkilemede ağırlık verilen bir ilişki oluyor. Tabii ki, böylesi bir ilişkinin fazla değer kaydetmeyeceği açık olan bir durumdur. Bunun yanısıra, bizimle ilişkisini öne çıkararak, Avrupa ve ABD'de bir arayışa girdi. ABD ile içerisine girilen ilişki ise, şu mantığa dayanıyor: "PKK, NATO içerisinde bulunan Türkiye'yi zorluyor. Eğer siz Türkiye ve Irak'a baskı yapıp, bize yaşam olanakları vermezseniz, biz de PKK'nin yürüttüğü devrime omuz veririz. Bu da başınıza büyük belalara yol açar. Zaten Kürdistan 40 milyon nüfusa sahip bir ülke olacaktır. Böylesi bir Kürdistan yeni bir Vietnam olur." Böylece ABD'yi tehdit ediyor. Eğer ABD, buna karşı biraz ılımlı davranırsa, tabii ki böylesi bir durumda da bizimle olan ilişkilerini, gerekirse durduracak. İşte, burada da büyük bir ilkesizlik sözkonusudur. Bu durumu açıkça görüyoruz. Emperyalizmden alacağı küçük tavizler karşılığında yüce ulusal kurtuluş ilkelerini rahatlıkla dondurabileceğini ortaya koyan pragmatik bir önderlik olarak ortaya çıkıyor. Bizim böylesi bir tutuma karşı olacağımız açık olan bir durumdur. Böylesi tutumlara tenezzül etmeyeceğimiz, bunları mazur görmeyeceğimiz ve tavır alacağımız, çizgimizin bir gereği olarak açık olan bir durumdur.

Son olarak Kuzey-Batı Kürdistan'da arz-ı endam eden ve adına 8'li grup da denilen gelişmeyi de değerlendirmek gerekir. Bunlar eskiden beri yüzlerine aşina olduğumuz, hep pişmiş aşa su katan, birbirlerine bile güvenmeyen, bir hareket düzenleme kabiliyeti bile olmayan sahte dostluk pozlarına giren çevrelerdir. Bunlar o kadar ölü bir durumu yaşıyorlar ki, dostlar pazarda görsün misali ortaya çıkmaktalar. Bunların ortaya çıkışı da etkimizin son derece geliştiği, NATO ve tabii ki ABD'nin Kürdistan için yeni bir şeyler düşündüğü, yine sosyalist devletlerin yeni yaklaşımlarının ortaya çıktığı bir döneme rastlıyor. Bunların öyle bir araya gelişleri içten bir ulusal kurtuluş ihtiyacından kaynaklanmıyor. Sis-

temlerde belli bir Kürdistan arayışı var. İşte, bu arayışlara bir seçenek olmak için alelacele, "Biz de varız, beğenirseniz alın" dercesine pazara çıkarmaktalar kendilerini. Bunlar, böylesi bir sahte politikacılığı aşmayan oluşumlardır.

Biz bunları doğru mücadele içerisine çekmek için yaklaşmak isterdik, fakat bunlar o kadar sorumsuzdurlar ki, tarihin en büyük kahramanlık hareketlerinden birini geliştiren Partimize karşı olmadık biçimlerde saldırmaktalar. Bunlar yıllardır dillerine doladıkları "PKK şiddet uyguluyor. En son da kadın ve çocukları vurdu, dolayısıyla da tehlikeli bir örgüt" gibi sözcüklerle mücadelemize saldırdılar. Bunlar daha da ileri giderek işte "böylesi bir örgütle biraraya gelemeyiz" diyerek kendilerini pir û pak örgüt gibi göstermeye çalışıyorlar. Sözümona, PKK eğer bunlara özeleştiri verirse belki de biraraya gelebileceklerini söylüyorlar. Bunlar insanlık değerlerinin çok çok gerisinde, tamamen emperyalizmin beslemesinde yetişen, halkla asla bağları olmayan ögelerdir. Yine, bunlara devrimci örgüt, devrimci yöntemlerle savaşma tehlikeli bir iş gibi gelir. Bunlardan vebadan kaçar gibi uzaklaşırlar. Ama hep ikbal günlerini beklerler, burda bir yer kapmak isterler. Bu özellikleriyle de Kürdistan'ın o en tortu, lümpen, feodal kabadayı kesimlerinden farkları yoktur. Tam bir ucube tip olarak ortaya çıkmaktalar. Bir emperyalist dışişleri bakanı insan hakları konusunda bir açıklama mı yaptı, Avrupa Konseyi ve Parlamentosu ya da bir sosyalist ülke onlara biraz ilgi mi gösterdi, sönük balonları birden bire şişen misali adeta kendilerini kanatlanmış kuş sanmaya başlıyorlar. Bir balon gibi şişmeyi ise politik yönde bir başarı olarak görüyorlar. Halbuki ufak bir iğne batırsan; havada ise yere düşecek, yerde ise cılızlaşıp, ölüden farksız bir hale gelecektir.

Bunlar, ikidebir pişirilip önümüze konuluyorlar. Emperyalizmin ilgisi de sözkonusudur. Bu nerden gelmektedir. Bizzat bizim geliştirdiğimiz mücadele, emperyalistler açısından gelişmelerin hiç de lehlerine olmadığını göstermektedir. Bir başka bölgedeki mücadelelerden daha çok başına gayile getirecek merkezi bir bölgede, bizim önderliğimizde bir mücadele gelişiyor. Emperyalizm bu konuda araştırıcıdır, 50 yıl sonrasını şimdiden planlar ve buna göre meselelere ilgi gösterir. Bu ilgi için de bazı çevreleri misyon sahibi kılarak, görevlere koşturur. Kısaca ajanlaştırır. Tabii diğer taraftan diğeri de büyük bir devlet beni çağırdı diye koşar. Aslında hazırlanmış bir plan vardır ve bunda bir çiviye ihtiyaç vardır. İşte, ona bu rolü gördürmek istiyorlar. Emperyalizmin bu güçlere ilgisi de bu çerçevededir. Bunların emperyalizmin ilgi alanındaki arayışları nedir? Bir ulusal kurtuluş hareketini mi temsil ediyorlar? Hayır! Bunların kendileri bugün darmadağınık bir hale gelerek bir tasfiye sürecini yaşıyorlar. Kürdistan halkının temel ittifak ihtiyaçlarına zıt cevap veriyorlar.

Bunlara tüm iyi niyetli yaklaşımlarımıza rağmen, bırakalım ittifak geliştirmek, olumsuzlukları zirveye çıkarmaktan başka bir şey yapmamaktalar. Kürdistan bunların yol açtığı olumsuzluklar nedeni ile en kritik bir dönemi ve etkili oldukları alanda (Güney Kürdistan) ise tehlikeli bir durumu yaşıyorlar. Böylesi bir durumda emperyalizm yardıma mı koştu, bu onların daha da devrimci olmaktan çıkarmaya yöneliktir. Bunları yurtsever-devrimci bir ulusal kurtuluş hareketine karşı çıkarmaya çalışır. Yurtsever-devrimci bir ulusal kurtuluş hareketini emperyalizmin jandarması, önderi bir gücün desteklediği görülmüş müdür? ABD emperyalizmi, 12 Eylül faşist rejiminin başa getirilmesinin mimarıdır. Bu rejim vasıtası ile tarihin ender kaydettiği bir baskı ve işkence rejimini oturttu. Yoğun işkence, ölümlerin yanısıra, ekonomik alanda muazzam bir yoksullaşma gerçekleşti, toplumsal yapı önemli oranda tahrip edildi. Yine, bu rejim Kürdistan halkını tarihten kaldırmak için her şeyini ortaya koydu. ABD, bütün bunlar yapılırken en ufak bir endişe duymadı. Bilakis "terörizm, ayrılıkçılar eziliyor" diye her gün alkış tuttu. ABD Dışişleri Bakanlığı yayınlarında özellikle '84 atılımından sonra her yıl Kürtlere ilişkin olarak daha fazla sayfa ayrılmaya başlandı. Her geçen yıl bu sayfa adeti artmaktadır. Bütün bunlar, ABD'nin iyi niyetli olduğunu değil, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı durumunu ortaya koyar. Yine, ABD'nin "Kürt meselesine evet, PKK'ye hayır" dediği de biliniyor.

ABD, bugün uyanmış halk kitlelerinin ulusal kurtuluşa yönelmelerini engellemek için bilinen o CIA'ye yöntemlerini geliştirerek, ilkesiz güçleri yanına çağırıyor. Buna da insan hakları adına Kürtlere dil-kültür özerkliği istiyorum yakıştırmasını yapıyor. Faşist Türk temsilcileri de bu yaklaşım karşısında "Rahatsız olduk!" diye söyleniyorlar. Halbuki ikisi de elbirliği ile bunu yapıyorlar. ABD bugün TC'ye nazaran mücadelemizi daha ılımlı yöntemlerle tasfiye etmeye çalışıyor. Bu konuda TC'ye o bilinen klasik yöntemini aşması için de baskıda bulunuyor. Kürdistan meselesine ABD'nin özellikle de '84'ten sonra ağırlık vermesi, ilgilenmesinin nedeni anlaşılıyor. Yoksa ABD daha önceleri de Kürdistan'ın var olduğunu biliyordu. Şimdi böyle bir yapıdan nasıl halkımızın lehine gelişme beklenecektir? ABD ile kurulan ilişki ne kadar halkımızın yararına olacaktır?

Biz, bu küçük-burjuva önderliğin böylesi bir ilkesizliği yaşayacağına ihtimal vermek istemedik. Bunların böylesi bir yaklaşım içerisine girmelerini engelleyebileceğimizi düşündük. Yine de yaklaşımımız bu temeldedir. Bu ilişkinin sonuç vermeyeceği yakın bir dönemde ortaya çıkacaktır. ABD, faşist Türk yönetiminin taktik hatalarını eleştiriyor, yoksa onun imha politikasına kesinlikle karşı durmuyor.

Avrupa'nın konumu da bundan farklı değildir. Sözümona Avrupa eskiden beri Kürt sorunu ile ilgileniyor. Uşaklıkta iyice gelişenler Avrupa'nın yaklaşımlarını daha fazla lehlerine buluyorlar. ABD ile değil Avrupa ile bu işin daha iyi götürüleceğine inanıyorlar. Bunun için de İsveç'in uzun bir süreden beri bir platform olarak seçildiği biliniyor. İsveç'in kendisi de bir emperyalist platformdur. ABD'nin ezme, imha etme biçimindeki karşı-devrimci politikası yetmediği noktada Batı Avrupa, AET'nin yetmediği noktada ise, İsveç, İsviçre devreye girer. Bu da aralarındaki işbölümünün bir sonucudur.

Partimiz yürüttüğü mücadele ile, bunların bütün sahteliğini ortaya çıkardı. Bunların farklı bir Kürdistan politikası yoktur. Kürdistan politikasını uygulamak için bunlar farklı temas noktalarıdır.

Buna benzer bir yaklaşımı sosyalist sistemde de görmek mümkündür. Eğer büyük sosyalist ülke, direkt Kürdistan politikasına bulaşırsa, Türkiye ile ilişkileri bozulacağı endişesi ile uzak durmaktadır. Bunun yerine en küçük bir sosyalist ülkeyi devreye koymaktadır. Eğer bu da yetmezse başka bir güçle bu politikayı yürütmek isterler. Bunun adına da ince diplomasi diyorlar. Bunun böyle diplomasi başarısı olmadığı açık bir durumdur. Leninizmin en belirgin ilkesinden biri ulusal kurtuluş hareketlerinin desteklenmesidir. Bu hareket hakkı ise, anti-emperyalist anti-sömürgeci bir karakterde ise nerede ne zaman olursa olsun desteklenmesi gerekir. Dev gibi bir sosyalist sistem, yanıbaşındaki Türkiye ile ufak ticari-ekonomik ilişkileri bozulmasın diye, takındıkları tutum ortadadır. Bunun öyle pek de onurlu bir politika olmadığını uygun bir anlatımla ortaya koyduk. Bu konuda görüşlerimizi belirtmeye hala da devam edeceğiz. Bu politikanın ne sosyalizmin ve ne de halkımızın çıkarına olduğunu sürekli söyleyeceğiz. Bu politika değiştirilmediği müddetçe de eleştirmekten ve teşhir etmekten geri kalmayacağız.

ABD, AET ve İsveç'in Kürdistan politikaları bir uyum içerisindedir. Bunlar, Kürdistan'daki devrimci bir gelişmeyi tasfiye etmenin değişik temal noktalarıdırlar. Aralarındaki işbölümü temelinde çalışıyorlar.

İsveç, bugün işbirlikçilere ve reformistlere sözümona çeşitli imkan ve olanaklar açmış durumda. Doğru-dürüst adam yerine bile konulmayan bu çevreler, İsveç'te, bulamayacakları bir yaşantı içerisine giriyorlar. Bunlar bu noktada da tam bir bitiş içine giriyorlar. Artık, buna kırk tane Kürdistan versen bile bunlar gelmezler. Emperyalizmin de bunların bittiğini bilir. Bazı çalışmalar yürütmek için orada bulunulabilir. ama soysuzlaşmaya yönelmez. Binlerce kadroyu tüketen bir kıyım makinasına insan uğramaktan çok çekinir. 10 yıldır, buralarda yaşıyorlar. Ülke adına tek bir örgüt, bir değer aktarımı gerçekleştirmediler. Tam tersine her aşiretten, kabileden birisini alıyor, onları da oraya bağlıyorlar. Adeta dipsiz bir kuyu gibi habire adam yutuyorlar.

Sözümona PKK'nin başına da bunu getirmek istiyorlar. Avrupa'nın o eskimiş demokrasi fahişeliği ortamında, genç-yeni ögelerimizle de oynayarak, baştan çıkarabileceklerini sanıyorlar. Tabii bu konuda da bazı mesafeler almıyor değiller. Eğer biri yüreğinde vatanını beş kuruşa satacak kadar vatan özlemini atmışsa bu adam basit bir şeyle bile düşürülebilir. Bunun için biz her zaman devrimcilerin yüreği büyük olmalı deriz. Basit bir yaşam düşüncesi içerisinde kendisini rahatlıkla koyverecek birisi olmamalıdır. Avrupa'nın çıkarları gerektiğinde 40 tane Kürdistan'ı da çiğneyebileceğini görmek gerekir. Bunlar, 50 yıl sonrasını planadıkları gibi, güncel olanı da iyi ayarlarlar. Bu çıkarlar temelinde de meseleye yaklaşırlar. Bu temelde de Türkiye'yi biraz sıkıştırıyorlar. "İnsan hakları, Kürtler vardır, dilleri yasaktır" demeye başladılar. Sanki Türk egemenliğinin gelişmesine kendileri yol açmamış gibi, Kürdistan yeni akıllarına geliyor. Türk egemen sınıflarının en büyük koruyucusu sanki İngiliz ve ABD emperyalistleri değilmiş gibi. Geçmişte en büyük hamileri oldukları Ermeniler bile katledildiğinde kulaklarını tıkayan yine bunlardır. Emperyalizmin bir kuruşluk çıkar uğruna neler yaptığı çok iyi bilinmektedir. Dolayısıyla hamhayalci olmamak gerekir.

Bunlar kendi çıkarları için, İnsan Hakları Örgütünü, Af Örgütünü, Avrupa Parlamentosunu vb. gibi kuruluşları devreye sokarlar. Bunlarla öyle bir mekanizma kurarlar ki, kendi çıkarlarını yürütmeye çalışırlar. Bunlarla ilişki kurulmaz demiyoruz. Gerektiğinde bunlarla da ilişki kurulur. Ama burdan, bunlara teslim olma anlamı çıkarılmaz. Avrupa'da da kalınır. Burdaki kalış, dişediş bir mücadele ile olur. Bir dağ, bir zindan direnişi kadar orada da direnmek gerekir.

Emperyalizmin Kürdistan'a olan ilgisinin anlamının ne olduğunu vurguladık. Emperyalizmin oltasına takılanlardan kurtarılması gerekenleri, biz kurtarmak için elimizden geleni yapacağız. Vatan ve özgürlük mücadelesini izah ettik. Bunu ısrarlı ve yakın bir takipçisi olacağız. Bu konuda da sonuna kadar açığız. Öyle basit intikamcılık peşinde koşmadık, bundan sonra da koşmayacağız. Dürüstçe savaşmak ve mücadele etmek isteyenleri doğru yola çekmek için elimizden geleni yapacağız.

Emperyalizmin bu ilgi alanından yarın yeni bazı birlikler daha ortaya çıkabilir. Nitekim bunun son bir örneği de ortaya çıktı. Biz bunların gerçekleri görmesi için elimizden geleni yapacağız. Eğer bunlar, bu ilgi alanında olmadıklarını iddia ediyorlarsa, kendilerine yeşil ışık yakılmadığını söylüyorlarsa, kanıtlamalarını isteyeceğiz. Bu bir özgürlük savaşımıdır, gelin kendinizi ölçün diyeceğiz. İşte vatan, işte özgürlük savaşımı. Bunlar gelsinler düşmanlarımıza bir fiske vursunlar, biz her türlü yardımı yapmaya hazırız. Yol göstericilikten tutalım da silah temin etmeye kadar her türlü olanağı sağlarız. Hatta daha başka yardımlar isterlerse, onu da yaparız. Bütün bunlardan emperyalizmin etki sahasından uzaklaşmaları, vatan topraklarında, halkının bağrında özgürlük savaşımına ilgi duymayı esas almaları için yapmaktayız. Bu ise çok haklı ve esas ilgi gösterilmesi gereken noktadır. Biz ilkeli davranacağız. Bunlara daha önce de çağrı yaptık. Yine de yapıyoruz. Bunları yaparken, öyle boş sözler de söylemiyoruz. İşte, halkımızın bağrında inanılmayanı gerçekleştirdik. 4 yıldır süren savaşımız, milyonları etkiledi, büyük mevziler kazandı, ülkemizi ve halkımızı uluslararası alanda bir isme kavuşturdu. Yine yüzlerce şehidimiz, binlerce tutuklumuz ve idam mahkumumuz var. Bu bir hareketin halka bağlılığın açık bir kanıtı değil midir? Bugün düşmanın bile kabul ettiği gerçeği bu baylar anlayamıyorlar, ya da anlamazlıktan geliyorlar.

Dünyanın birçok köşesi üzerine bunlar yazılar, şiirler yayınlıyorlar. Ama bizim bahsettiğimiz gibi büyük bir direnişimiz vardır. Bunun üzerine tek bir kelime bile yazmıyorlar. Kendi halkı üzerinde tek bir şey yazmıyor. O zaman bunların durumu nedir? Bir BBC bile, bini aşkın haber verdi. Bunlar sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlar. Bir de sözümona kendilerine özgürlük savaşçıları diyorlar. Şimdi bu durumda biz onlara karşı nasıl saygılı davranacağız? Biz güneş gibi bir gerçeğe nasıl saygısızlık yapabiliriz? Güneşin olmadığını söylemek mümkün müdür? İşte bunlar güneşi inkar edecek kadar karanlığa sığınıyorlar. Bir de utanmadan, "Bunlar çoluk-çocuk, bize şiddet uyguluyorlar, çocuk vuruyorlar" diyorlar. En büyük sevgi ve korumayı biz göstereceğiz. Eğer çocuk vurmak isteseydik, günde sayısızca da vurabilirdik. Yine, bunları da vurmak istersek, mesele bir aylıktır. Bizim böylesi bir politikamız yoktur. Böylesi bir iftirayı ileri sürmek bile bunların art-niyetini göstermektedir. Bunlar güneş kadar açık olan gerçekler üzerinde tartışmaya varlar mı?

Gerçeği yaşamaya, görmeye biz varız. En soysuz yaşam içinde debeleyen, direnişten ödü kopan, ulusal kurtuluşçuluğu basit bir yeme-içme olarak algılayan, ister sosyalizmin ister kapitalizmin kapılarında onursuzca dilenen biz değiliz. Biz gerçeğin yaratılmasının kaynağıyız. Kısaca vatandan kaçan biz değiliz. Bunlar, vatan uğruna bir damla kan dökmekten bile acizdirler. Bugün Kürdistan halkının tüm ilerleyen, uyanan bilincini biz temsil ediyoruz. Tarihimizin bir kahramanlık dönemini yaratan biziz. Büyük direniş mevzilerini büyük bir kahramanlıkla yaratıyoruz. Düşman bile, her gün bizim gözükara bir şekilde direndiğimizi söylüyor. Gerçekten de kimsenin itiraz edemeyeceği bir şekilde bir örgütten, bir insandan beklenen ne varsa onu gerçekleştiriyoruz. Büyük bir cesaret, fedakarlık örneğini gösteriyoruz.

Eğer bir ittifak olacaksa bu temelde olmalıdır. Her türlü ölü ilişkilerden, düşkün-lümpen yaşamdan kopma ancak bu temelde olur. Bütün bunları da gerçekleştiriyoruz. İşte, bu birliktir, devrimci örgüt ve siyasettir. Bunların gıdaları bir gün kesilse adım atmayacak bir durumdalar. İşte böylelerinin 40 tanesi bile bir araya gelse ne yapabilir. Düşmana bir fiske bile vurmuyorlar. Diyorlar ki, biz gelecekte vuracağız. Hayır er meydanda belli olur. 20 yıldır, örgütsüz diyorlar, hiçbir şey yapmamışlar. Halk arasında bir söz vardır: Gençliğinden yapmayıp da 60'ından sonra mı yiğitlik yapacaklar? Böylesi iddialara kargalar bile güler.

Biz soylu olan gerçeklerimiz üzerinde daha fazla durmadan da bunlara şunu diyoruz: Eğer devrimci ittifak istiyorlarsa, emperyalizmin ilgi ve temas noktalarından uzaklaşmaları, sağlıklı gelişme vaad etmeyen, sahte dostluklar yerine, halkının arasında gerçek dostluğu aramak, gözünü kırpmadan en değerli varlıklarını mücadeleye adayanlara saygılı olmalıdırlar. Böylesi bir temelde birliğe yönelmeye, devrimci ittifak geliştirmeye bunları çağırıyoruz. Biz bunun için elimizden geleni yaptık. Bu, bizim fedakar yaklaşımımızın bir sonucudur. Bunu ne bir övünç payı olarak ne de başkalarına karşı taleplerde bulunma aracı olarak görüyoruz. Ama gerek Partimiz varlığını sürdürdükçe ve gerekse de bundan sonra ulusal kurtuluş-toplumsal gerçeklik adına ortaya çıkan her gücün bu mirası esas alması gerektiğini belirtiyoruz.

Bu temelde ortaklaşa yol almak isteyenler var ise, bunlar nerede olursa olsunlar, güçleri ne kadar olursa olsun, bu gerçekliğimize bağlılık temelinde, bizden değer görürler. Burada önemli olan, bu temelde bir araya gelebilmektir. Ulusal kurtuluş savaşımızın kızgın gerçekliği ortamında birbirimizi sınayalım, eğer sağlam isek bu temelde birlikte yürüyelim. Buna ulaşma güçleri varsa, onlara sonuna kadar da yardım edeceğimize dair sözümüzü yerine getireceğiz.

Önümüzdeki dönemde ulusal kurtuluş mücadelemiz komşu halklar arasında da destek bulacaktır. Faşist sömürgeciliğe karşı geliştirdiğimiz mücadeleden bu halkları da sonuna kadar yararlandırmada üzerimize düşeni yapacağız.

Kahramanlık dönemini yaratmayı becermiş olan bir hareket olarak içine girdiğimiz dönemde de, kahramanca savaşan bir halk gerçekliğine ulaştığımızı göstermekle kalmayacak, bu güçleri adlarını bile anılmaz bir durumda bırakacağız. Tercih, bu güçlerindir. Hangi seçeneği isterlerse biz onu yapmaya hazırız. Bunları gerçekleştireceğimiz konusunda da son derece hazırlıklı, kararlı ve inançlıyız.

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencilerine yönelik olarak yaptığı konuşma:

Parti ve Gerilla Yaşamında Devrimci Ölçüleri Geliştirelim ve Yetkinleştirelim

Baştarafı 1. sayfada

Sizin devrimci ortama fazla ürkmeden, çekinmeden girmeniz için özenle hazırladığımız bir Parti ortamına bu kadar ağır ve bu kadar kendini aldatmış olarak girmeniz, saygı bile uyandırmayacak bir tutumdur. Bu sorumluluk duygusunu bizim üzerimize yıkıyor. Bu insanları ne yapacaksınız? Bu insanlar kavgada ne yapabilecekler? Bu insanlar bu halleriyle düşmanın en basit oyunlarına karşı bile kendilerini koruyamıyorlar. Biz, bu insanları ne yapacağız? Kişiliklerini bile sağlam bir çözümlemeden geçiremiyorlar. Bizim olan nedir, düşmanın olan nedir? Bu kadar kendini şaşırtmış birisi, vatan ve özgürlük gibi kavramlara ne verebilir? Bunlar olmadan da kim size bakabilir, sizi idare edebilir? Çoğu arkadaşa bunun sorumluluğunu ne kadar duyuyorsunuz desek; cevaplayamaz. Son derece geri tutkular, duygular ve geri düşünceler ve yine kısa vadeli amaçlar içinde yaşıyorsunuz. Asıl güdüler ve istemler farklı gelişiyor. Şimdi devrimciler son derece açık insanlardır. Yine amaçları konusunda da çok açık davranırlar. En yeni ögemize çalışmalardan ne kadar memnunsun ve ne kadar sonuç aldın diye sorsak; oralı bile olmuyor. Şimdi sorumluluk duygusu bu kadar zayıf insana, devrim gibi önemli bir olay emanet edilebilir mi? Devrimde kadro yönetimi gibi bir görev verilebilinir mi? Açık ki, verilemez. Yıllardır bunları yakıştırmışlar kendilerine, çok geri düşünceler var. Çok kötü ve yanlış eğilimler içinde bulunuyorlar. Bazı örnekleri ortaya koyarak birçok şey daha rahatlıkla anlaşılabilir. İşte en basiti, kamp yönetimi bünyesindeki durumlar. Bir öğretmen bile ilkokulda öğrencilerine bazı şeyler vermeden kendini başarılı hissedemez. Ve onun da bir not alma, rütbe verme durumu var. Şimdi biz alışmışız, başarılı mıyız, başarısız mıyız? Bu konuda rolümüz nedir? Bunu nasıl yerine getirmeliyiz? Hiç üzerinde durulmuyor. Bizim görevimiz devrime neyi yetiştirmektir? Devrime hangi kadroyu nasıl ve hangi yollarla yetiştirmektir? Bunlar hepinizin görevleriydi. Burada biz kendimizi yanıltmamalıyız. Biz bir olgu, bir olay üzerine yürüyoruz. Dolayısıyla da burda kişiliğimiz tamamen bu olgu karşısında şekillenecektir. Biz herhangi bir yaşamı kendimize yakıştıramayız; herhangi bir biçimde yaşamayı da kabullenemeyiz. Ortada binbir türlü tutuculuk örnekleri var. Onu bir fikri-sabit gibi, "biz böyleyiz" diyerek kalıplaşmış ve fosilleşmiş bir değer yargısı gibi kendisinden yaşatıyor. Ondan sonra Partinin midesine oturuyor ve "gel beni erit" diyor. Böylesi bir durum kabul edilemez. Ama ortada böylesi örnekler çoktur. İnsanlar -hele de bunlar devrimciyse- bu kadar sağlıksız bir şekilde kendilerini ortaya atmazlar. Ve ortamı da bu biçimde etkilemezler. Bu bizim toplumsal yapımıza en gerici ve sorumsuz yaşam biçimlerinden birisidir.

Dediğim gibi, bu tamamen yüzyılların etkisidir ve çoğunuz bu konuda kendinize bayılıyorsunuz. Hayır! Kendinize yakıştırdığınız konumlar hiç onur verici değildir. Daha işin başında içine düştüğünüz durumun görev anlayışıyla da ilişkisi yoktur. Burda bir sorumsuzluk ve son derece bireyci bir durum vardır. Halkın devrim işlerinden sorumluluk duymamak, bu konuda başarılı mıyım, gelişmeyi sağlıyor muyum, beklentiler yerine getirilmiş midir diye kesinlikle kendi kendine sormamak nedir? Bu temel devrimci görevlerden vazgeçmedir. Yine, ısrarla bu üslûbu sürdürmek ne demektir? Parti hareketine ve devrim mücadelemize meydan okumaktır. Şimdi böylesine yaygın yanılgıları çoğunuz yaşıyor ama oralı bile olmuyorsunuz. Yaşam hele de devrimci yaşam böyle yönetilmez. Eskiden tarikat üyeleri için işte 40 gün çile çekmiş, kaç yıl çıraklık yapmış ve bir mertebe alarak belli bir davranışın özüne inmiş denirdi. Şimdi devrim gibi bir olgudan bu özellikler çok daha yaman bir eğitimle, daha güçlü tarzda kazanılır. Sömürgeci koşullardaki yetişme tarzı çok büyük sorumsuzluklarla dolu olan yetişme tarzıdır. Her şey toplum içinde yer kapmak içindir. Her türlü ahlak sınırlarını çiğneyerek kendini kurtarmak ister. Bugün Türkiye'de hadsafhada yaşanan olay da budur. Duygular en aşağılık biçimde sonuna kadar körüklenerek, bütün toplumsal gelenekler, toplumu toplum yapan değer yargılarının çiğnenmesi, adeta kendini kurtarmanın bir gereği haline getirilmiştir. Bu açık olan bir durumdur. Tabii bu durumda kim kazanıyor, ya da kaybediyor? Kişiliğin ve bireyin bu biçimde hortlatılması; faşizmin politikasının bir gereğidir. Biz, bu politikayı yaşamayız. Aksine bu politikanın gereklerini bizzat kesip atarız. Bu politikayı her düzeyde bütünüyle aşacak olan ve halk için gerekli olan şey; demokrasidir, sosyalizmdir. Dolayısıyla halkın çıkarlarına uygun tasarımlar neyse, ona uygun da hareket bu temelde bir davranış düzenlenir. Bu da karşı bir hareket; yani devrim hareketidir.

Şimdi bu konuda herkes durumunu ölçtüğünde, görecektir ki, bu gerçeği fazla yaşamıyor. Ama, yaşamak gerekir. Yani ortaçağ kalıntıları ne olursa olsun, burjuvazi ne kadar baştan çıkarırsa çıkarsın, devrimin gerçeklerine göre kişiliğimizin şekillenmesi ve tam formasyonunu bulması gerekir. Değiştirmek gücünüz yoksa bile, olumsuzluklara karşı büyük öfkenizin olması gerekir. Baktınız yapamıyorsunuz, o zaman lanetleyin, öfke duyun. Hiç olmazsa bu daha sonra sizi başarılı olmaya götürür. Bir yığın olumsuzluğa boyun eğmek ve bu konuda elde birçok imkan varken, kullanmamak, kişiyi oportünistliğe, ardından da kişiyi tasfiyeye götürür. Nitekim götürüyor da. Bu konularda ben çok şey söyledim. Ama, halen de hemen her gün çocukça yaklaşımlarla üzerimize geliniyor. Okumuyorsunuz bile, özümseme yok. Eğer insanların emeklerine böyle yaklaşıyorsanız; sonuç çıkarmıyorsanız, o halde siz ne yüzle Parti ortamında bulunabilirsiniz? Bu gücü nasıl kendinizde görüyorsunuz? Çocukça taleplere ve son derece yüzeysel yaklaşımlara nasıl cesaret edebilirsiniz? Biz temel gerçeklerimiz ve görevlerimiz konusunda sorumluluk anlayışımızın nasıl gelişmesi gerektiğine dair açık ve kapsamlı değerlendirmeler sunduk. Bunu kanıtladık ve tartışmanıza sunduk. Sonuna kadar tartışma özgürlüğü temelinde bunların sonuçlarını görelim dedik. Çoğunuz, sonuna kadar varız, katılıyoruz diyorsunuz ama, ne biçim bir katılıştır bu, belli değil. Hemen ertesi gün aynı aymazlıklar gösteriyor, aynı yanılgılı durumlar yaşanıyor. Nedir bu? Bu sürtüklüktür, bu sürtük adam olmak demektir. Devrimde de sürtüklük tehlikelidir.

Çoğunuz halktan geliyorsunuz. Egemen sınıfların veya bizdeki işbirlikçilerin ahlakıyla, anlayışlarıyla, her türlü çıkar bağlarıyla da fazla bir ilişkiniz yoktur aslında. Kendinizi özgürlüğe adamaya rahatlıkla karar verecek durumdasınız. Bundan kuşkumuz yok. Fakat iş bunun gereklerini yerine getirmeye gelince, işte burada iddiasızlık, çaba noksanlığı ve kararsızlık ortaya çıkıyor. Bazıları bunu Parti içinde on yıldır yapıyorlar. Bu, büyük bir gaflet durumunu ifade eder. Şimdi ben PKK içinde bu tip yaşantıya elbette onay vermem. PKK'liliği böyle değerlendirmeye karşı, böyle de PKK'lilik olur diyen anlayış ve tutumlara karşı elbette sonuna kadar öfkeli olacağım ve sonuna kadar onları lanetleyeceğim. Tarihte, bir halkın kaderiyle uğraşıyoruz. Öylesyse, kim bu konudaki önemli görevlerimizin üzerine böyle oturabilir? Kim bu konudaki yetersizliği, böyle yıllarca yaşayabilir? Ne cesaretle, niçin ve kimin için? Kendi kendimizin öğretmeni, öğrencisi olmasını bilmek önemlidir. Bu konuda da sizlere epeyce değerlendirme sunduk. Hem öğrenme; hem de ne öğretmen, ne de öğenci ol... Öyleyse nesiniz? Hem Partiden öğrenmeyeceksiniz veya Partiden öğrendiğinizi de en berbat işler için kullanacak, öğrendiklerinizi uygulamayacaksınız. Bu burjuva okullarında, burjuva toplumunda bile kabul edilmeyecek bir durumdur. Bizim küçük devrimci topluluğumuzda da elbetteki kabul edilemez. Bunları kulağa küpe etmek gerekir. Aileler sizi sorumsuz yetiştirmişse bundan bana ne? Bu konuda babalarınız ya da ata ocağı dediğiniz kurum ihanetin Mekkesidir. Bunları genişçe koyduk. Bunlar size ne vatan bıraktılar ne de özgürlük bıraktılar. Hiçbir şey bırakmadılar. Sizi ortalığa attılar. Biz, buna tepki olarak devrimci hareketi koyduk ortaya. Gerçeğimiz bu olduğuna göre, o zaman dişimizi-tırnağımıza takıp bu işin gereklerine yöneleceğiz. Bunun da anlaşılmayacak hiçbir yönü yoktur. Üzerimizdeki her türlü değer aşımını ve ahlaksızlığı geliştirme faaliyeti düşmanındır ve yine işte o aile ocağıdır. Görüyorsunuz ki, bunlar da karın doyurmuyorlar, onur vermiyorlar, özgürlük vermiyorlar. Böyle olduğuna göre o zaman hiçbir itiraz ileri sürmeden işlerin yoluna koyulursunuz. Burada çok keskin irade ve kararlılık gerekir diyorum.

Çoğunuz aylardır burdasınız. Fakat bakın bakalım, acaba kendinizi bu ölçülere göre eğitmişmisiniz? Sizin yüzünüzü ağartacak bir faaliyetiniz var mıdır? Yarın görevlerin başına gideceksiniz. Devrimci odur ki, yüzünü ağartacak işler yapar. Yani; halkına, yoldaşlarına ve önderlerine der ki: "Bak ben bu kadar saygı duyulacak iş yaptım." Var mı elinizde böyle bilançolar? Yok! Niye? Demek ki, üretime geçemiyorsunuz. Siz bir malzemesiniz ve hep kullanılmaya alışmışsınız. Bu ortada olan bir durum. Verdiğimiz en sıradan işlerin başına bile neler getiriliyor. Bunda artniyetli misiniz? Yok. Burda, yıllarca yapılması gereken eğitiminiz, bütün yaşamınıza sığdırmanız gereken eğitiminizi son derece yüzeysel ele almışsınız. İşleri de başarıyı mümkün kılacak bir düzeyde yapmamışsınız. Kendinizi aldatmışsınız. Çok yanılgılı bir dünyayı olduğu gibi devr alıyorsunuz geçmişten. Elbette bu şekilde önderler ortaya çıkmaz. Ve en kötüsü de, bunu kendinize yedirmişsiniz. Yani zehir olanı rahatlıkla midenize orturtmuşsunuz. Düşünceden, davranışa kadar birçok sömürgeci değer yargıları aşılanmış size ve halen de onları sürdürüyorsunuz. Biz bunun kabul edilmezliğini çok çeşitli açıklamalarla ortaya koymamıza rağmen, halen bazıları böyle yaşanabileceğini sanıyor. İşte ben burada kesin kararlı olmak zorundayım. Çünkü ben halka karşı saygısız ve başarısız duruma düşmek istemiyorsam, bu işlerin önünü almak zorundayım. İşte sorumluluk anlayışı budur. Oysa sizin önünüze çok sıradan bazı engeller çıkıyor, aciz bir biçimde karşımıza çıkarıyorsunuz. Yumruğunuzu sıksanız bile halledebileceğiniz birçok şeyi şikayet konusu yapıp, önümüze getiriyorsunuz. Bu yaklaşımların yiğitlikle, mertlikle, devrimcilikle kesinlikle alakası yok. Burda tamamen açıklamak zorunda olduğumuz ve sizlerin de temel bir ilke, özellik olarak belirlemeniz ve o temelde yola çıkmanız gereken hususları belirtiyoruz. Bunlar üzerinde en çok durması gereken sizlersiniz. İlkeli yaşamayı, esas almak durumunda olan, bütün hayatını o temelde yürütmek durumunda olan bir konumdasınız.

Biliyorsunuz ben burda Parti gerçeği üzerine, bu konuşmalarla birlikte, iki yıla yaklaşık bir sürede çok kapsamlı ve ciltler dolusu değerlendirmeler yaptım. Parti gerçeğini tüm yönleriyle bu değerlendirmelerde ele aldık. Tarihi anlamını, nasıl ortaya çıktığını, neleri karşılamak gerektiğini, tüm toplumsal yapımız içindeki yerini, neyin nasıl değiştirileceğini koyduk. Önderlik gerçeğini çok kapsamlı bir biçimde ortaya koyduk. Gidiyorlar, bu gerçeğin asgari gereklerini bile yerine getirmeyecek kadar yaşıyor bazıları. Bu kadar derslerden demek ki, hiçbir şey anlamamış. Parti davası konusunda bu kadar zayıf olan bir ögemiz yaşamdan da hiçbir şey beklemesin. Bizde Parti, özümsenmiş en soylu yaşamdır. Onun temel değerleri konusunda bu kadar aymazlık içinde bulunmak, yaşamdan hiçbir şey almamaktır. Özgür yaşama doğru ve iddiasız, en iflas konum içinde yaşamak demektir. Ben şunu söyleyeyim: Çok az arkadaşta -belki de bir elin parmak sayısını bile bulmaz- yerinde hareket eden, yerinde vuran, yerinde kazanan, yerinde çekilen yerinde saldıran bir konumu gördüm. Savaş yetenekleri bu kadar zayıflamıştır ögelerimizin. Tabii ki bu ne anlama gelir? Bu, temel amaçları konusunda, kişinin henüz net olmadığı anlamına gelir. Aslında neyin adamı, neyin takipçisi olduğu, neyi kazanmak istediği konusunda kendisini henüz kararlaştırmamış bir konumda bulunduğunu gösterir. Durum böyle iken, kalkıp da bunun yerine yanıltıcı yaklaşımlarla karşımıza gelinmemesi gerektiği açıktır. Çoğu bütün açıklamalarımız karşısında ve aslında biraz insan kendini gözden geçirme gereğini duyarsa rahatlıkla görebileceği gibi yanılgılıdır, haksızdır. Bunlar yanlış taleplerle, beklentilerle yola çıkıyorlar. Bunu mahkum edeceğine, olduğu gibi Partiye, fırsat bulursa her şeyimize karşı dayatabiliyorlar. Halbuki olmaması gerekiyor. Kaldı ki, değerlendirmelerden rahatlıkla çıkaracağı çok sonuç var. Anlayışlı, akıllı davranır, oradan sonuç çıkarır kendisini fazla sıkmadan ilerletir. Biz genelde devrimci hareket, özelde bir kurtuluş hareketi olabilecek miyiz? Eğer olacak isek, bunlarda iddiamız nedir, rolümüz nedir? Bunda tam kendimizden emin miyiz? Şimdiki duruma bakılırsa hepiniz bu işte benden daha fazla "sonuna kadar varız" diyeceksiniz. Yine bu yaklaşımın içinde de alabildiğine yüzeysellik, tabii bir iddiasızlık da sözkonusudur.

Büyük zorluklarla uğraşma, büyük adamı ortaya çıkarır. Zorluklar karşısında yüzeysel geçen, adeta üzerinden atlayan, zorlukların aşılmasında -ki bunlar hep devrimci görevlerdir- büyük bir inat, büyük bir çabanın sahibi olmayanlar neyi kazanabilir? Kulağını tıkayan, gözlerini kapatan adam ne kadar görevini yerine getirebilir? İşte bizde yaygınca görülen durum, sözüyle, pratiğiyle bu kadar çelişkili bir durumdur. Parti içinde, bazıları hani Müslümanların yaptığı gibi, her gün "böyle partiliyiz" diye dua ederler, bol bol yazı yazarlar, PKK üzerine ahkem keserler. Ama onun örgüt gerçeğini en basit bir biçimde takip etmezler. İşte gaflet, ikiyüzlülük! Şimdi eğer bizim Partimizin içinde de birçok öge bunu yaşarsa; vay o partinin haline! Şimdi biz bunları aşmak istiyoruz. Zorlukları ortaya çıkarmak bunu aşmanın ilk yoludur. Zorlukların karşısında ilk yılgınlığı göstermek, kaçmanın ilk adımıdır. Çok kapsamlı hazırlanıp bütün gücünü ortaya koymak, başarının anahtarıdır. Sizlerde böyle bir cesaret var mı, böylesine bir yönteme sahip misiniz, bütün yaşama böyle mi yaklaşıyorsunuz? İşte, birinci imtihan sorusu. Eminim ki, bunda zayıf alırsınız. Ama pratik bu soruya gerçek cevabını verecektir. Pratik vermeli ve böyle olacak. Şimdi kendinize yakıştırdınız o yüzeyselliği, basit yaşamı, ben kabul etmeyeceğim. Hep lanetleyeceğim ve bütün tedbirlerini buna göre alacağım. Sorumluluk anlayışım bunun dışındakini kabul etmez.

Evet Kürdistan toplum gerçeği soğuktur. Biraz da karadır, ışığı sürekli yutar. Fazla yansıtmaz. Bu çoğunuzun şahsında yaşanan gerçektir. Bizim yaptığımız geniş kapsamlı bir planla, aydınlatma, bunu bir inşa tarzıyla yapma hareketi'dir. Sizi daha serbest bıraksak, derin derin düşünecekseniz. Aklınıza ilk gelecek olan babaocağı veya kendinize bir ocak kurmaktır. Yani eski kötürüm yaşamı devam ettirmektir. Büyük planların sahibi olma kaç kişide var. Ve bunlar için kaç kişi yetki istiyor? Yani sözde herkes ister, niyette hepiniz böylesiniz. Fakat o ayrı, niyet ise çok daha ayrı bir şeydir. Ben bazı niyetlerimi gerçekleştirmek, bazı tasarılarıma hayat kazandırmak için yirmi yıldır uğraşıyorum. Size hazır böyle bir alanı versem kaç gün sürdürürsünüz?

Bırakalım yeni mevziler kazanma, eski mevzileri derinleştirme bile yok. Varolanı bile canınız sıkıldığında dağıtabilirsiniz. Şimdi bu, mertlik midir? Ondan sonra da "ne yapalım" diyorsunuz. Kendinizi kuş gibi hafif hissediyorsunuz. Ama böyle olan kuşlar uçamaz. İşte böyle yaklaşanlar, uçmayı başaramaz, uçamazlar.

Ama niyetinize göre hepiniz kendinizi son derece uçmaya hazır hissediyorsunuz. İşte o zaman bunlar düşmemek için denemedir, kanat çırpma hareketidir. Hafif hafif kanat çırpıp, hafif hafif adım atmak ama giderek bir kartallaşmayı becermek gerekir. Bunu böyle becermeniz gerek. Mertlik dediğim gibi, ulusun ve halkın kurtuluş hareketinde çok sağlam bir yeri elde etmektir. Utancınızdan -bence- başınızı bile kitleler karşısında kaldıramazsınız. Değil yaşam, halkı böyle durumda olanların yaşam konusunda söyleyecekleri tek lafları yoktur. Biz delimiyiz bu kadar yılı böyle tükettik? Biraz onurlu, namuslu olmak için yaptık bunu. Kim size böyle özgür, böyle başı havada gezme imkanı verir? Hangi zaferleriniz size bu konuda iddialı olmanızı ve böylece "tabi ki, adamız, şöyleyiz, böyleyiz" dedirtebilir? Böyle zafeler yok sizde. Biz her zaman söyleriz. Yani işte bize de insanlardandırlar desinler diye bu kadarını yapıyoruz. Alçakgönüllü olmak gerektiği açık. Kendi gerçekleri karşısında böyle olmasını bilmek gerekir. Ama yüzde yüz omuzlarımıza basarak şuraya kadar, buraya kadar gidenlere bakıyorsun ki, kendini bile unutmuş. Unutmakla da yetinmiyor, azgın bir karşı-devrimciye dönüşmüş, farkında bile değil. Şimdi bu adama biz nasıl saygı duyacağız? Nasıl adamımızdır, ögemizdir, yoldaşımızdır diyeceğiz? Çıkıyor, oralı da olmuyor tabi. Şimdi insanlık kavgasında yer tutmak öyle kolay bir şey değil. Hepiniz biraz böyle kendinizi gerçekten hem de PKK'nin verdiği gururla, coşkuyla çok çok üstün insan durumunda görüyorsunuz. PKK ideolojik olarak bunu verebilir, doğru da olabilir. PKK'nin ideolojisi gerçekten öyledir. Siyaseti yüceltici bir siyasettir. Lakin; kaz yürüyüşünü bile yapamayanlar kartal olduğunu söyleyebilir mi? Çoğunuzun kaz yürüyüşü yapıp yapmadığını bile kestiremiyoruz. Demek ki, iddia ile gerçeklik arasındaki uçurum kapatılmalı ki, işte sizler de böyle her gün bir yığın yanılgının içinde olmazsınız, aşarsınız. O zaman da ortada böyle gidilen yerlerde ağır hatalar gelişmez. Bir de görevlerin üzerine üzerine gidilir.

Herhangi birinizi kaldırsak bu konuma benzer bir yığın şeyin yaşandığını kabul edeceksiniz. Yakın geçmişi değerlendirin, göreceksiniz ki, durumlar böyle, zaten insana saygı da dediğim gibi, kendi gerçeklerine göre yaşamasını bilmektir. Türk halkı, Kürdistan'daki insan hemen hemen her şeyinden çok vahşi bir biçimde uzaklaştırılmıştır. Bunun yarattığı sonuçlar anladığımızdan daha fazla düşündürücüdür, alıklaştırıcıdır, bitiricidir ve önemlidir. Buraya bir mim koyup üzerine gideceksin. "Çözümü burada nasıl yapayım" diyeceksin.

Ben, birtakım değerlendirme yaptım, tartışmaya sundum, ortadadır; gidiyorsunuz birçok ülkeye, görüyorsunuz. Size ülkelerinde ancak bir misafir muamelesi yaparlar ve bir de kendi ülkelerine sahip çıkış tarzları vardır. Bir karış toprağını kaptırmazlar. Ülkelerini her taraftan mamur ediyorlardır. Halklarının son derece özgürlüklerine tutkun olduğunu göreceksiniz. Sizin neyiniz var, bol bol vatanın harabeye dönüşmesi vardır, bol bol böyle görülmemiş insanlık değerlerinden aşınma yaşanıyor. Şimdi eğer düşüncenizin temel merkezine bunu oturtursanız, bu konuda en ufacık bir yetersizliğe düşmezsiniz. Dediğim gibi öyle fazla tutunmadan, sıkılmadan insanın yaşaması zordur. Bunun karşıtı nedir? Son derece mücadeleci bir kişiliktir. Mücadeleciliği ben size empoze etmiyorum. Mücadeleci kişiliği yaşamın kendisi empoze eder. Mücadeleci kişilik, bize dayatılan yaşamın reddidir. İşte dayatılan yaşam dedik. Benim bütün yaptığım, bunu biraz bilince çıkarmak, çıkardıktan sonra gelişecek olan büyük bir mücadeleci kişiliktir. Çünkü bütün yönlerden gerçekler bize kendimizin olması ve bütün çağdaş insanlığın mensup olduğu değerlere ulaşmak için, büyük bir mücadeleci kişiliğe ulaşmaktan başka çare bırakmıyor. Yani, işte normal devrimi yapmışsın, özgürlüğü sağlamışsın. Bu ancak normal bir yaşantıyı mümkün kılabilir. Ama, bizim böyle bir durumumuz yok. Bu yaşantıyı mümkün kılabilecek, en ufacık, iğne ucu kadar bir çıkış durumumuz bile yoktu. Her tarafı kuşatılmış, teslim alınmaya çalışılan insanlar vardı. Bu neye benzer? Eski din savaşları bile çok çetin geçerdi. Kale her taraftan kuşatılmış, içerdekiler son nefesine kadar direniyolar. Ve çoğunlukla da bilirsiniz belki tek fert kalmadan katledilirler. Şimdi biz, o eski kaledeki kuşatmalardan daha kötü bir kuşatma içindeyiz. Bizden istenen sadece kalenin teslimi değildir. Bizden istenen sadece kaledeki altınların ve insan başına bir fidye verilip kurtulma değildir. Bizden istenen her şeyimizden vaz geçmemizdir. Ve bu sağlanıncaya kadar üzerimizde her türlü hareketin denenmesidir. Bütün bunlar ispatlıdır. Eğer böyleyse, bu insanlara altınımız olsaydı verirdik. Kimliğimizi korudukça ne istiyorlarsa verirdik, elbiseyse elbiseyi de verirdik. Yani düşman bir kırk harami olsaydı, bütün bunları yapardık. Ama daha fazla, bütün kimliğiyle teslimiyeti istiyor. Bu durumda senin büyük bir mücadeleci yetenek sergilemekten başka çaren yok. Çoğunuz, "yurtsever", "özgürlük severiz" dediğiniz için bunları söylüyorum. Bu sözlerin lafta kalmamasının ne anlama gelmesi gerektiğini belirtiyorum. Ve eğer söylediklerimiz doğruysa, siz de gelişmesi gereken mücadeleci kişiliğin kendisini anlatmaya çalışıyoruz. Bir de o zaman kendi yaşamımıza bakalım. Biz ne kadar bu mücadeleci kişiliği temsil ediyoruz. Buradaki karışıklıkları, sınır çizgilerinin silinmesini kabul edemeyiz. Gerçeklere saygısızlık kadar alçakça bir davranış içine girmekten bahsedilemez. Ve eğer bu bizde bu kadar yaygın yaşanıyorsa, hele hele Partimiz içinde bu kadar yaygın yaşanıyorsa, herhalde böylesine bir alçaklığı bizim onaylamamız; "iyi yoldadırlar, iyidirler" dememiz mümkün değil.

Buradaki yaşantımız bizi böylesine büyük bir mücadeleci kişiliğe ulaştıracaktır. Bütün savaşım sanatlarında (fikir, siyaset, askerlik, ahlak, kültür vs.) görülmemiş bir savaşçı kişiliğe ulaştıracaktır. Bunun dışında bir yaşamı size aşılayanlar sahtekarlardır, yalancılardır. Ben bunu kabul edemem ve böyle adam da tanımam. Bu, ben daha ilk ortaya çıktığımda böyledir ve doğrudur. "Adam olmak" dediğim gibi, kendi gerçekliğinin kokusunu almaktır, sınır çizgilerini silme, kendisine ezop dili takmak, kendisine demagok dili takmak gerçeklerimizi örtbas edebilir. Onları ortadan kaldırabilir mi? Yok! "Okullarda şöyle-böyleydik, aile, ata ocağı bize şunları aşıladı" işte "dolaştığımız toplumlar, çektiğimiz acılar" veya "bireysel yaşamımız bize şu alışkanlıkları kazandırdı." Bu, kişiyi bir zavallı olmaktan öteye götürmez. Yani belki de dünyanın en donanımsız, en zavallı, her türlü baskıya, sömürüye maruz kalabilecek tiplerden birisi durumuna getirildiğini gösterir. Dikkat ederseniz bu temeldeki yaşantıyı PKK önderliği kabul etmiyor. Son zamanlarda bazıları diyor: "Çatladık, patladık." Bütünüyle bizim Kürdistan halkını ayağa kaldırmak, kendisine sahip çıkmasını sağlattırmak için, öne sürdüğümüz bütün düşünceyi, öncüyü yerle bir etmek için her şeyini durduruyoruz. Durdurmak demek, onların tutkularını, onların yaşantı alışkanlıklarını, onların karakterini, ahlakını yerle bir etmek demektir. Bu da onları öfkelendirir, onları acıya sokar, onları kızgınlığa iter. Bu onlara da karşı bir mücadeleye yol açar. İşte, bizde gericiliğin hortlatılması budur. Parti içinde tasfiyeciliğin-komploculuğun gelişmesi bundadır. Bizim toplumumuzda bu temelde sağlam adamlar çıkmazsa, elbetteki biz de, işlerin peşini bırakmayız. Sağlam adamlar neden çıkmak zorundadır? İşte gerçekler bu kadar açık. Ben sahte bir öğretmen olmak istemem. Nasıl kendim çok iyi bir öğrenciysem, öğretmenlik görevlerinde de bunun gereklerini sonuna kadar yerine getireceğim. Ve iyi bir öğrenci olduğumu da herkes çok iyi bilir. Düşman da iyi bilir. Şimdi sizler de en azından iyi bir öğrenci olacaksınız. Çoğunuz bırak iyi bir öğrenci olmayı, temel derslerde kargaşa çıkarmakta, bununla da dediğim gibi, sadece eski kişiliğin üzerine yeni bir elbise biçmekten öteye gitmeyecek bir yaklaşım içinde kalmaktasınız. Kendini aldatmayan adamın bu konuda sizleri aldatması elbetteki düşünülemez.

Yaşamı başarılı kılmak için çok şey yapmak lazım. Öyle fazla öfkeyle de işler halledilmez. Bu, kişiyi provokasyona açık tutar. Burda büyük mantık gücü, sabır gücü, büyük dayatma gücü, ustalık her şeyi sergilemede rahatlıkla oyuna gelebilirsiniz. Dikkat edin, ben eskiden -80'lerde-hepinize sağlam bir eğitim veremedim. Buna gücüm de, imkanlarım da yoktu. Ama bak, şimdi nasıl kılı kırk yararcasına üzerinde duruyorum. Neden? Eski yetmezliğimi ben de aşmak istiyorum. Sizlerin o durumlara düşmemeniz için, görüyorsunuz bu kadar gittikçe tekrarlar temelinde yoğunlaşmayı veriyoruz. Sorumluluk anlayışı bunu şart kılıyor. Hayata karşı hazırlıksız yakalanmamanız için benden bitecek ne varsa öyle bir öğretmen durumunda olan, veya bir eğitici, eğer önder olarak kabul ediyorsanız, bir militan olarak kabul ediyorsanız, bir militanın söyleyeceği her şeyi söylüyorum. Böyle ne olacak, bundan sonra ne yapabileceksiniz? Yani çoğunuz okulda diploma da aldınız diyelim. Ama, tabii ki, sınıfı daha çok hayatta geçmek gerekir. Fakat geçmiş dönemde geçmediğiniz anlaşılıyor. Bu sefer devrimci hayat okulundan geçebilecek misiniz?

"Yaşamı bundan sonra değerlendirebilirim" diyorsunuz. "Parti gerçeğine ulaştım" diyorsunuz. Bu konuda sanıyorum sizin için elden geleni yaptık. Parti size vereceğini veriyor. Bunu şunun için söylüyorum; bir sahadan geldiniz, bir sahaya gideceksiniz. Orada insanın ilk çırpıda ezmesi gereken durumlar vardır. Halletmeniz gereken görevler vardır. Onun için söylüyorum. Evet, buradaki değerlerimizi tam almış olan birisi bütün çalışması ne sonucu doğurur? Bellidir diyorum. O temelde gidiyorsunuz. Geçmişte yapamadınız, yapmamak sanıyorum çok ağır bir yetmezlik sebebiyle -bazıları bildiği halde yapmadı, siz bilmeyerek- yapamadınız. Bu sefer biliyorsunuz, belki daha iyi yaparsınız.

Şimdi bir ölüm değil, bir ulusal ölüm tuzağı hazırlanıyor. Eğer biz ulusal kurtuluş isteklerimizde samimiysek bu bir tokat yemek değildir. Bu bir adamımızın ölmesi değildir. Çok daha fazlasıdır. Burada bizde gelişecek olan nedir? Büyük bir intikam! Tabii onun da gereklerini yerine getirmek gerekir. Bu konuda eğitim diyoruz, Parti aracı diyoruz, Parti taktikleri diyoruz, o konuda mademki bunlar bizi geliştiriyor, mademki büyük intikam duyguları, büyük alçaklığa karşı büyük öfke var, bu büyük bilince yol açar. Neden? Çünkü bundan kurtulmak istiyoruz. Kurtulmak isteği düşünceyi harekete geçirir. Düşünce harekete geçti mi, davranış gelişir. Davranış gelişti mi, bu nasıl somutlaşır? Davranış partileşirse anlam kazanır. Davranış Parti aracı biçiminde silahlanırsa düşmanını vurabilir. Bunun için Partiye yükleneceksin. Partiyi, tüm yönleriyle yaşayan adam bu işte büyük dikkat göstermeli, küçük bir silahınızı düşünün. Onun bozulmaması, paslanmaması için her gün bakım yaparsınız, niçin? İyi atış yapabilmesi için. Parti en büyük silahtır. Bu silahın paslanmaması için ne yapabilir? Onun işleyişine bakılır. Siz diyorsunuz ki Avrupa'da biz yıllardır örgütsel işleyişi uygulamadık. Bu ne demektir? En büyük silahı işlemez duruma getirmektir. Peki, Parti silahını bu kadar işlemez duruma getiren kişi, bu savaşım aracıyla hangi kin ve öfkenin gereklerini yerine getirebilir. Hangi intikamı yerine getirebilir? Dolayısıyla siyasi anlamda hangi görevi yerine getirebilir? Hiç birisini. İşte yaşadığımız konum, işte iddianızla pratiğinizin çelişkisi, İşleyişe ulaşmamak ne demektir? Silahı kullanmamak demektir. Hatta silahtan, silahın durumundan haberdar olmamak demektir, işleyişin olmaması budur. Araç çalışıyor mu, çalışmıyor mu? Belli değil. Ve sen güya bu silahı kullanıyorsun. Bırakalım onu kullanmayı bu silahı elinizden kapıp alıyorlar ve sapı bile elinizde kalmıyor. Yani silahın dipçiği, tahta kısmı bile elinizde kalmıyor. Nerde kaldı Parti savaşçılığı? Ondan sonra ucuz iddialar fazla anlam taşır mı? Ben niye Parti içişleyişine bu kadar özen gösteriyorum? Kadro diyorum kadro! Niye? İddiam büyükte ondan. İddiama karşı tutarlı olmam için bunu yapıyorum. Siz iki tane insanı eğitmiyorsunuz. İddianızla, pratiğiniz arasındaki büyük çelişkiyi şimdi farkediyor musunuz? Bir iddianın gereklerini yerine getirmek için, o iddiayı hayata geçirecek araç gerekir. İntikam duygularınız yüksek, benden de yüksek. Söyleyeyim; ben sizin kadar değilim. Ama benim biricik farkım şu: İddiayla onun hayata geçirilişi arasındaki bağlantıyı kurmaya çalışıyorum. Bu da nedir? Araçlar meselesidir. Siz iddiada bir şeyler ileri sürüyorsunuz. Ama, araçlar meselesine geldi mi, oralı bile olmuyorsunuz. Bu bana neyi düşündürüyor? Siz de biliyorsunuz, birbirleriyle karşılaşan taraflar, hasım taraflar bol bol küfür savururlar. Benim babamın durumunu hatırlıyorum, damın başına çıkar, kıyamet kadar küfür savururdu. Fakat eline bir bıçak almaktan çekinirdi, gerçekten bir kör bıçağı bile eline alamazdı. Şimdi sizin devrimciliğiniz de önemli oranda buna benziyor. İddianız büyük, öfkeniz büyük, bir tartışma oldu mu dalıyorsunuz. Peki, neyle sonuç alınacak? Bir kör bıçak kullanmayı bile bilmiyorsunuz. Örgüt anlamında ne demektir? Örgüt aracını, mesela bir komiteniz var, o komiteyi işler tutuyor musunuz? Bırakalım komiteyi hatta kendinizi durumu karşılayacak bir konumda tutmuyorsunuz? Yok, işte onun için örgüt aracına yer verilmiyor, onun için merkez çalışmıyor, onun için birisi gelip rahatlıkla silahı elinizden alıyor. Bunlar yaşanıyor. Ben, burada sağlam bir araca nasıl ulaşılır, işleyişi nasıl sağlam geliştirilir. Bunun üzerinde çok uzun durdum. İddianıza geçerlilik kazandırmak için, iddianızı iddia olmaktan kurtarmak için yaptık bunları. O aracın doğru işleyişi nedir? Çalışma tarzıdır. İşleyişin kendisi nedir? Örgütte demokratik merkeziyetçilik denilir buna. Alt-üst ilişkileridir, azınlığın çoğunluğa uymasıdır, karar-toplantı sistemidir, talimat-rapor sistemidir, açıklıktır. Bunlar hep söylendi ve devrim de bunlarla yapılır. Sizler bunu ne kadar işlettiniz? Belli değil. Şimdi daha çarpıcı örnek olması açısından, Avrupa'nın durumu vardır. Burada, örgüt işleyişinin yerine getirilmemesi ve merkezimizin başına gelenler vardır. Merkez son toplantısını bile yapmadı. Yaptırmayan öge kimdir? Partinin araç-gereçlerine el atan adamın kendisidir.

Burada küçük bir grubunuz vardı. Parti boşa çıkartıldığın da bu grubunuz haftalarca işlevsiz durumda değil miydi? Öyleydi. Fazla el atabildi mi? Hatta en basit değerleri bile korumada yetenek gösterdi mi? Hayır! Size iyi bir örnek olduğu için bunları açıklıyorum.

Hepinizin iddiaları var. Yine Partili, ulusal kurtuluşçu, hatta görevlisiniz. Yani, bazılarız Avrupa merkezi görevlileri içinde de bulunuyorsunuz. İşte görün bakalım. Zaten tasfiyecilik diyelim provokasyon yıllardır Avrupa'da örgütleşmeyi, merkezileşmeyi bozguna uğratmak için her şeyi yaptı. '80'-lerden beri bu yapılıyor. En son kendi pratiğinizde bunun tasfiyecilik adına tam bir başarısını gördünüz. Yani aslında siz tasfiye edildiniz. Eğer Parti gerçekleri konusunda kendinizi yanıltmak istemiyorsanız, tasfiye edildiniz. Kim sizi tasfiye etti? Nedenleri bellidir. Tamam belki siz bu konuda kişisel olarak fazla zarar da vermeyecek, yarar da sağlattırmayacak konumdasınız ama, şahsınızda Partinin canına okunmak istendi. Tasfiyecilik sadece III. Kongre'ye değil, gelişen, direnen, bugün düşmana karşı, Kürdistan halkının biricik onuru olabilecek hareketin kendisine de karşıdır. Hem de en azgınca, en bayağı güdülerini tatmin etme dahil olmak üzere her türlü aşağılık yaklaşımlarıyla, yaşamlarıyla, siz bunlara karşı koymadınız. Bu konuda ben görevimi yaptım aslında. Bu sonuçları bir-iki yıl önce, daha da genelleştirirsek, 1978'lerde, 1983'lerde görüyor ve tedbirini de alıyordum. Anlamayan, tedbirlerin gereklerini yerine getirme konusunda görevlerine en sıradan bir ilgiyi başarıyla göstermede yetersiz kalan kimdir? Ve işte buradan düşmanın en nazik, en canalıcı bir dönemde içimizi etkilemeye kadar yolaçan faaliyetleri ortaya çıkıyor. Şimdi sen halen devrimci olarak yaşama iddiasındasın ama, iddiayı hayata geçirmek için zayıfsın. Bu konuda fazla başarı gerekçelerini ileri süremiyorsun. Hatta karışık bir durum yaşamışsın, kafa karışıklığı içine girmişsin, nasıl altından çıkacaksın? Onlar sizi şöyle tehdit etmişler; "giderseniz" demişler, "sizi öldürürler." Bazıları ayakta dolaşır, çoktan ölmüştür. Bazıları, şehitlerimiz ölmüş sayılır ama, onlar gerçek yaşayanlardır deriz biz. PKK'deki yaşamın anlamı biraz böyle. Kim kimi öldürüyor? Kim kimi yaşatıyor? Siz yaşama nasıl başladınız? Yaşam sizde nasıl gelişti? Bunları düşüneceksiniz. Yani ilk çocukluk günlerine, baba ocağından çıkışa, daha sonra Parti için-

deki bütün yaşamınıza bakacaksınız. Gerçek yaşam neydi? Siz yaşamdan ne anladınız, ne yaşadınız? Özgür yaşamı elde etmek için ne yaptınız, ne yapamadınız? Hiç olmazsa biz size düşünme imkanını veriyoruz. Bırak yaşama şöyle-böyle elinizden almak veya etkilemek, bilakis bunun kavranılışı için bunca hizmet yapıyoruz. Yaşamı doğru değerlendirin. Ve özgürsünüz şimdi. Bakın bu konu bir kadın için daha da önemlidir. Özgür yaşam üzerinde düşünün ve tabii bu halkla birlikte olun. Yani halkından, vatanından kopmuş bir yaşama herhalde siz özgür yaşam diyemezsiniz. Bu temelde düşünün. Ve bu temelde hakkınız olan nedir? Yani çok yoksul sizi madden bile fazla idare edemeyecek bir aile ocağından çıkıyorsunuz. Hele bir kadın sözkonusuysa, bu konuda değil böyle yıllarca serbest, özgür yaşamak, daha baba ocağından bir adım atmadan sizi köle olarak bir yere teslim ederler. O zamanki hayatınızı yaşasaydınız Parti dışında böyle bir konum kaçınılmazdı, biliyorsunuz. Şimdi o aşıldı. Parti içindeki yaşama kimler olanak yarattı? Mesela; çıkış kararına, daha sonra Parti içinde fiziksel ihtiyaçların karşılanmasından tutalım ideolojik, siyasi gelişmeye kadar kimler nasıl yol açtı? Ve kimler bunu öldürmek için çaba harcadı? Bu iyi kavranmalıdır.

Provokasyon ve düşman şunu söylüyor: "Parti sizi öldürecek." Bazıları bu konuda kuşkuya da düşmüşler. Provokasyon sözcüleri sık sık şunu söylüyor: "Aman yalvarırım, rica ederim gitmeyin. Burda kalın, canınız gider, ben buna çok üzülürüm" diyor. Ve bazıları da bunu dinliyor. Şimdi bu arkadaşları sırf örnek olsun diye iyi yaşatmak gerekir. Ne kadar yanılgılı, ne kadar düşürücü bir konumda olduklarını göstermek için yaşatmak gerekir. Yaşam konusunda bu kadar yanılgılı yaşayacak ve yaşam konusunda düşman bu kadar kulağına üfleyecek, o da "Bu güzel türküdür" diyerek dinleyecek. Bu işler gaflettir. Ve Kürt insanındaki yaygın bir özelliği gösterir. Bir defa Partinin imkanları üzerinde yaşıyorlar. Partiyi burada diri tutmak için neler yaptığımızı görüyorsunuz. Parti neyle ayakta kalır burada? Düşünceyle. Düşünce bizde nasıl oluştu? Ben size ilk sözcüklerimden başlayarak izah ettim. Bu işin nasıl geliştirildiğini. Parti direnişle yaşar. Direniş neyle yürütülür? Kadroyla yürütülür. Direnen kadrolar kimdir ve bunların Parti Önderliğiyle ilişkileri nasıldır? Bunu gösterdik. Direniş silahla yapılır, değil mi? Silahları tek tek bulup elinize veren kimdir? Tek tek o silahlar elinize nasıl ulaştı, kimin sorumluluğunda? Direniş bununla sürdürülür. Ve bu halkı size bağlar. Halk bağlandı mı size biraz maddi imkan verir. Bu sizin bir ev kiralamanızı ve en azından maddi ihtiyacınızı giderecek imkanları sağlıyor, Parti içindeyseniz tabi. Bu neye bağlıdır? Direnişe bağlıdır? Tamamen bu direnişin her düzeydeki sorumluluğu nasıl gelişiyor? Gözler önünde midir? Öyledir. O zaman kim kimi yaşatıyor? Kim kimi öldürüyor? Siz bu konulara orda net cevap veremediniz. Biz buraya gelin dediğimizde, sizi bir zulüm ortamından, yaşamınızı tehdit eden, olumsuzluklardan korumada yaşamınızın fiziksel olarak sürdürülmesini sağlamadan tutalım, ruhsal, düşünsel anlamda ülkeye daha yakınlaştırmak için bir hizmet yaptık. Halen yol açıktır diyoruz. Yararlanın, biz de bu konuda elimizden geleni yapalım. Bu nedir? Bu yaşama davettir. Bu vatana, halkına ulaşmaya bir köprü olmadır. Peki, o ağırdan almaları kim gösterdi? Halen bu tip tereddütler içinde yaşayan kimdir? Ve biz para veriyoruz, biz yol kuruyoruz, biz elimizle sizi alıyoruz, kendinizi sapasağlam bir konumda hissedinceye kadar. Şimdi büyük çelişki, büyük yanılgı: Çekiniyorlarmış. Ve tabi ki, bu ruh, bu yaklaşım bu insanların üzerine düşmanın büyük umutlar yaratmasına yol açıyor. Düşmanın bu konuda bu tip yaklaşımları, kişiler üzerindeki umutları var mı? Var. Ne diyorlar? Gelin "ah evet deyin" diyorlar size. Bütün istediğiniz yaşamı sağlayalım, kiminizin çoluk-çocukları var. Onları buraya getirelim", "nişanlıysanız nişanlınızı getiririz", "evliyseniz, eşinizi getiririz, ev tutarız" diyorlar. Bu eski hikayedir. Ve bu TC'nin hikayesidir. Bana da uygulanmak istendi. Fakat ben bu oyunu düşmana pahalıya ödettim. Ve bu konuda Türk egemenlerini en çok yanıltan ve sonuç alan bir konumum var. Siz ders çıkaramıyorsunuz. O ayrı bir mesele. PKK'nin çizdiği yolu bir yaşam olarak belliyorsunuz; bellidir her şey ama, yok TC'nin size açtığı yaşam yolu ise işte ilkel milliyetçilik yaşıyor! Değil mi? Gazetelerde gördünüz. Komando, çocuklara şeker dağıtıyor. Şeker midir o verdiği? Nedir o çocuklara verilen? O çocuklar zehirle besleniyor, yarın hepsi milis-ajan yapılmak istenecek ve hepsi koç başı olarak bu halka karşı savaştırılacaklar. Sözümona Barzani sülalesini kurtardı. Bu ulusu kurtardı mı, yoksa en tehlikeli, en alçakça konumlardan birisinin içine mi itti? Ve Avrupa'da sözümona Kürt Avukatı çıkıyor. Bu, emperyalizmin ve sömürgeciliğin figüranı, ağzı, iğrenç kusmuğu haline gelmiş biridir. O neyi yaşatıyor? O tipleri biz omuzlarımıza bindirdik, ta ordan buraya aldık. Yıllardır da şehitlerin kanıyla besliyoruz. Bunlar yaşamı verebilir mi? Yaşama karşı bu kadar suçlu olanlar, yaşam konusunda bu kadar iflas-ihanet içinde olanlar nasıl bizim, hem de ileri düzeydeki adamlarımıza yaşam sunacaklar? Yaşam dedikleri ele geçirmişler Partinin maddi araç-gereçlerini -bunu eskiden de yapıyorlardı- "işte yaşam budur" diyorlar, "Bak" diyor, "bizim özgürlük anlayışımız bunu yapıyor." Şimdi yumurtanın akını atıp, sarısını yemek yaşam mıdır? Biz Kürdistan koşullarında böyle bir lükse ulaşacak durumda mıyız? Alakası yok ama, bu gafleti "özgürlük" olarak lanse ettiler. Eline leğeni alıyor, "bu dümbelektir, çıkarılan seste müziktir" diyorlar. Çal patlasın vur oynasın, bu da özgürlüktür. Bu sözleri dinlemek, o kişinin düşkünlüğünü belirler. Bu konuda sessiz kalmak, onda fazla yetenek olmadığını, o kişinin devrim kavgasında bir tip sergilemeyeceğini ortaya çıkarır.

Şimdi tarihi yine yoklayalım. Eskiden gavur-islam meselesini bile gözönüne getirirsek, kılıç altında birisine bunlar empoze edilir. Kabul eder veya reddeder. Biz de ancak kılıçla kabul ettirilecek, itiraf edilecek şey saatlerce dinletiliyor ve yarısı da belki kabul ettiriliyor. Şimdi Müslümanmı-gavur mu, Hıristiyanmı-müslümanmı, belli değil. Cami ile kilise arasında kalmış bir şaşkın, yaşam konusunda her şeyini yitirmiş bir zavallı durumu yaşıyorlar. Yoldaşlık böyle değerlendirilir mi? Benim halkım beni hiç böyle değerlendirmiyor. Şimdi nereye gidersek gidelim, halkımız ayağa kalkar ve biz onlara hiçbir şey vermedik. Yani halk biraz kendine yakın olanı, biraz kendisine değer vereni, bu kadar coşkuyla selamlıyor. Her şeyini adıyor. Bunu gözlerinizle görüyorsunuz. Ama bu arkadaşlara o kadar değer vermemize rağmen, bunlar yine de "Parti Önderi nasıl, diğer şeyleri nasıldır, nasıl yaşıyor, benim için ne düşünüyor, hakikatten bana bir şey eder mi acaba, beni bilmem ne yapar mı, tehlike büyük müdür?" diyerek hesap kuruyorlar. Kendilerini fitne-fesata terkediyorlar. Ortada kalmış bir beynamaz, bir zavallı durumu yaşıyor. Bizim bu arkadaşlara bir şey yapmamıza gerek yok. Bu arkadaşlar görevler karşısında kendi kendilerine çok şey yaptırıyorlar. En az sizin elinizden değerleri alanlar kadar cesurca üzerine yürüseydiniz, bu sizin için daha iyi olurdu. Görevleri, yetkileri elinizden gaspedenler kadar siz yırtıcı olsaydınız daha iyi olurdu. Evinize giren hırsızın cesareti, çalıp-çırpması kadar değerlerinize sahip çıksaydınız, daha fazla namuslu olurdunuz. Bunlar da açık. Böyle mi yapılıyor? Yok. Bazıları beklentide. Hangi taraf ağır basacak? Bazıları böyle. Taraf var mı burda? Bir kadronun aklına bu gelebilir mi? Bir Parti savaşçısı öyle düşünebilir mi ve nitekim çoğunuzun geçmişte yaşadığınız durumlar, özgürlük olayı karşısında bu kadar yanılgılı olan, bu kadar kör davranan hangi yaşamdan bahsedebilir. Bu miras en başta şehitlerindir. Şehitler bizi nereye davet ediyor? Bizi topraklarımız üzerinde özgürlüğe davet ediyorlar. Birinci hak onlarındır. İkincisi zindan direnişçilerinindir. Onlar bizi nerelere davet ediyor? Her gün yazılarını okuyorsunuz. Özgürlük savaşımını en akıllıca vatan üzerinde yürütmeye davet ediyorlar. Halkımız bizi nereye davet ediyor? Onun da sesine kulak açılması lazım. Benim davetlerim pek bu kadar önemli olmayabilir. Ama temel değerler var. Yani benim dışımda bugün objektif bir gerçek halinde olan değerler var. Onların sesine kulak vereceksiniz. Yaşam böyle değerlendirilir. "Yaşam, arkadaş bizi ne yapacak", bilmem "benim hakkımda ne düşünüyor?" Eğer ben bir kişiye bir şey yapmak istesem bugün bu imkanlarım var. Cezalandırmak istesek ona hiç bu imkanı vermeden de en ağır bir biçimde cezalandırabiliriz. Maksat demagojidir, maksat görevlerine karşı yetersizliğini, lavubaliliğini sürdürmedir. Vurmaya gerek yok, işte "mahvolduk" diyenler kendileridir. Kendi ruh hallerinden yetersizliklerinden, aymazlıklarından korkuyorlar. Yani onlar kendi kendilerinden korkuyorlar, benden değil. Ben korkunun değil, düşmana karşı cesaretin kaynağıyım. Bu nettir ve ortadadır. Şehitlerin tüm sözleri ve son sözleri, bunu kanıtlıyor. Yüzyıllık korkuları halkımızın üzerinden atılmasına öncülük ediyoruz. Avrupa'da buna göre davranılmış mıdır? Bir başka yerde davranılmış mıdır. İşte o zaman kişi kendi üzerine düşünmelidir. Benim üzerimde süpekülasyon yapmak sadece dipsiz kuyuda batmak demektir. Ben şunu söyledim: Parti Önderliği aptal bir önderlik olmamak için, bütün tedbirleri almıştır. PKK Önderliğini dünyaya, tarihe karşı Kürdistan halkının saygı duyulur bir önderliği haline getirmek için tüm gücümüzü ortaya koymuşuz dedim. Ve bu biraz da kanıtlanmıştır artık. Kadrosu, düşman kadar, halk kadar bu gerçeği değerlendiremeyecektir. Şimdi bu tip beklentiler içinde olan bir kadro, siyasi olarak ölmüş, örgütsel olarak da bitmiştir. Demek ki, yaşanan bu durum Parti silahının sadece işlemezliğe, paslanmaya, tabi tutulması değil, bu silahın en ufacık bir direnme gösterilmeden terkedilmesi anlamına da geliyor.

Parti kadrosu Partinin bıçağıdır. Partinin bıçağının görevi Partiye uzanan her şeyi anında kesmektir. Kesebildiniz mi? Yok. Tam tersine biçilmekten zor bela kurtuluyorsunuz. Yani fiziksel varlığınızı koruyorsunuz. Manevi yönden tabii birçok şeyi kaybediyorsunuz. Yetersizliklerimizden yararlanılıyor diyorlar. Bize bu dünyadan bir karış özgür toprak bırakılmadı. Bize insan olma hakkını-kimliğini bile vermediler. PKK neydi? Bunlarla savaşım olayı değil miydi? Niye peki PKK'ye karşı bu kadar yarar gören yaşam için siz özgürlük kelimesiyle ayağa kalktınız? Dedim ki, geldiniz Parti içinde yaşadınız. Biz, buna ters yaşamınıza yaşamdır diyebiliyor musunuz? Bunun üzerinde oynandığında işte yaşıyorlar diyebilir miyiz? Bu yaşama yol gösterebilir miyiz? Yok. Düşman daha düne kadar biliyorsunuz, "Dağlarda aç-susuzsunuz" diyordu, "PKK'nin nesi var" diyor, "gelin biz size şöyle bakarız" demiyor muydu? Gazetelere yansıdı. Halen de onu yapmıyor mu? "Mehmetçiğin büyük merhameti" diyor. Çok korkunç yalanlar var ki adamı çatlatır. Yaşatıyor güya, Türkiye halkına neler yapıyor bu düşman. Şimdi biz devrimciler bu kadar enayi olamayız. Bu tip büyük yalanlar, faşist politikalar karşısında devrimciler böyle zavallı duruma düşemez.

Bir köyden diğerine adım atamayacak adam nasıl Avrupa'da Parti imkanları üzerinde yaşayabilir? Hiç vicdan yok mu bu adamda? Partimizin içinde bazı öğeler var, en erken Partiyi terkeden, Parti içinde kaldıklarında ise avantajlı bir yaşamı kendine yakıştıranlardır. "Parti bizi böyle yaşatmalı" diyenlerdir. Zulüm dünyasını yaşayan bir halkın öncüleri böyle yaşayamaz. Bunu ben icat etmiyorum, Kürdistan devriminin yasaları bunu böyle belirliyor. Ben bunların sözcüsü olmaya çalışıyorum. Geldiğiniz ailelerinizi, köyünüz size değil böylesine yaşamak; size gerçekten yükselme imkanı vermiyordu, vermeyecekte. Şimdi bir söz vardır; "Geçmişini unutan" der "haramzadedir, veya daha da siyasileştirirsek, geçmişini gözönüne getirmeyen, geleceğini kestiremez. Daha düne kadar yeni olan geçmişinizi unutacaksınız, bugün başınız bazı şeylerle dönecek, "şöyle yaşama, böyle yaşama" nerden çıktı? Benim omuzumda ben bunu kabul edebilir miyim? Hayır. O noktadan sonra siz yaşamınızı geliştirin. İster düşmana gidin, ister özgürlüğe. Doğru mudur bu? Doğrudur. Hem de madem bu kadar yıldır idare ediyoruz. Çok şey vermiş olarak gönderiyoruz. Ben herhangi birini nerden aldıysam oraya koyarım. Durumundan razı olmayanları, yeni yaşam geliştirmek isteyenleri oraya götürürüm. Ne diye Partinin imkanları üzerinde ucuz bir yaşam içinde bırakayım. Buna hakkım, yetkim var mı? Yoktur. Yani en çok yapabilecekleri budur. "Biz devlete karşı çıktık" diyeceksiniz, Pişmanlık yasası var kabul edeni devlet yaşatıyor da. Ben pişmanlık yasasını PKK saflarında dolaylı uygulatır mıyım? Uygulatamam. Pişmanlık yasasını bugün bütün sol'a TC uygulatmak istiyor. Ben bunu kabul edebilir miyim? Kabul edemem. Pişmanlık yasasının gerekleri Avrupa'da Parti bünyesinde uygulattırılmak isteniyor? Ben bunu kabul edebilir miyim? Edemem. Şimdi bunlar da son derece açık, anlaşılır hususlardır. Pişmanlık yasanın alçakça Parti saflarında sanki direniyormuş gibi, bazıları ülkede de uygulattırıyor. Ve bunlar yoldaşları katlediyorlar, tuzağa düşürüyorlar. Bu en tehlikelisidir. Gelip devlete gitse, açık yüzünü ortaya koysa tehlike daha az gelir. Hem Parti saflarında Partiyi ele geçirmeye çalışacak, hem de pişmanlık yasasında bu kadar gözükara bir uygulamayı yapacak.

Partiyi bitirmekle yetinmeyecek, yeni bir kongre yapalım diyerek, III. Kongre'ye karşı çıkıp bütün Parti direnişini tasfiye etmek istiyorlar. İşte, yeni bir merkez seçelim, güya ben de bitmiş durumdayım. Bu eski bir hikayedir. Yeni de değil. Ta kökü 1978'lere kadar uzanır. Ben zaten "bitmişim çoktan" kendileri de güya birtakım şeyleri ele geçirmiş, bölüşecekler, kırk haramiler gibi yaşayacaklar! İşte beni yaşatan kuvvet tam da bunların varlığı. Bunlar böyle düşündükçe benim intikam duygularım gelişir ve burda da kavga gelişir. İşte yola çıkanlar böyle çıkar. Adam olmakta bu temelde olur. Ne diye önder olamıyorsunuz? Merkez diyorlar güya. merkez olmak için ben neler yapmadım. İşte, okuyun bir önder nasıl yetişir? Önderler hangi temel değerler içinde ortaya çıkar? Önderler, hitabından tutalım yürüyüşüne kadar, düşüncesinin en derin temellerinden pratik adımlarına ve taktik adımlarını sağlam atışına kadar biz neleri izah etmedik. Teorik belirlemelerinden tutalım elinize en iyi silahı verinceye kadar neler yapmadık. Bütün bunlar, nasıl önder olunur sorusuna doğru cevap vermek içindir. Savaş nasıl yürütülür, ona imkan kazandırmak içindir. Peki yeni merkezlerden bilmem yeni nelerden bahsedenler, bu konuda tek bir silah veriyorlar mı? Hayır. "Silahları düşürün yere" diyorlar. Bunlar tek bir özgürlük sözcüğünün üzerinde duruyorlar mı? Hayır, durmuyorlar. PKK'ye bilmem PKK'nin bütün o direniş değerlerine saldırın diyorlar. Bunlar, bırakalım insanı yüceltme ve geliştirmeyi, var olanın kişiliğiyle sonuna kadar oynamıyorlar mı? Oynuyorlar. Bunlar merkez olabilir mi? Bunlar bilmem ne olabilir mi? Hayır. Bunlar hırsızdırlar, karanlıkta çalarlar ancak, yer altında bu mafia babaları gibi gasp ettikleriyle yaşamaya çalışırlar. Bunlara karşı mücadele verilmiştir, tüm yönleriyle de verilecek. Yani kendini vahşi TC komandolarına teslim edenin Kürtlükten dem vurmasının ne kadar alçakça, haince olduğunu kanıtladığımız ve bundan sonra daha iyi kanıtlayacağımız gibi, Parti içinde de bundan daha aşağılık, daha haincesi açık veya gizli çabaların ne olduğunu da ortaya koyduk ve koymaya devam edeceğiz. Bizim yaşantımız bu temelde inşa edilmiştir. Daha akıllı olacağız bundan sonra daha bitirici davranacağız; nedir bunlar? Örgüttür, mücadeledir, geliştireceğiz ve sonuç alacağız. Bunlar PKK'nin savaşan gerçekleridir. PKK'nin Kürdistan halkına armağan ettiği biricik onur, şeref dağıtan gerçekleridir. Herkes bu gerçeklerin neresinde, ortasında mı, karşısında mı, yanında mı olduğunu göstermeli. Başında savaştığını, kuyruğunda mı tuttuğunu göstermeli. Yerini mutlaka belirlemeli ki, saflarımızda kimler var, kimler yok bilelim. Bize karşı mı savaşıyorlar, savaşta tarafsız bir gözlemci gibi mi, basit bir kuyrukçu gibi mi yaşıyorlar; yoksa öncüye yakışır tarzda kararlıca mı savaşıyorlar. Bunları bilmeye hakkımız var ve hepimizin bu konuda yerlerimizin sağlam olması gerekli. Herhangi bir tarzda savaşılmaz. Herhangi bir biçimde hangi cephede olduğu, nasıl savaştığı ve hangi hızda olduğu belli olmayanlardan ordu oluşamaz. Ordular böyle gelişmiyor, ordu sanatını inceleyin böyle bir şeye yer yok. Bu bizde düşürülmüş insanın karmakarışık

durumudur. Düşürenin her türlü hile ve tehditle düşürdüğü, her türlü beşinci kol hareketlerinin cirit attığı bir ortamın savaşçılığı da demiyelim de kaosudur, düşürülmüşlüğüdür ve Parti içinde bunu yaşamak ardına kadar köleliğe, eski karışıklığa kaosa meydan vermektir. Halbuki biz bunların önlenmesi için neler yapmadık. Avrupa olmazsa neresi olursa olsun, zindandakileri örnek gösterdik. Zindandakiler saflarını ne kadar iyi belirlemişler, ne kadar sağlam tutuyorlar, işte ölçü. Ordan daha zor her gün, her saat düşmanın idam ipi altında olan bir kimse var mı? Yok. Ölçü orası. O zaman biz bu ölçüleri bir tarafa bırakamayız. Avrupa yaşamıymış, Avrupa'nın bilmem özgürlükçü, bireyci kişiliğiymiş, bunlar bizim ölümümüzdür. Biz Avrupa'da bu temelde bir yaşamı değil, tam tersine kâbusu görürüz, orada bir tehdit görürüz. Orada kaçmak gerekir. Orada kurtarabildiysek bazı şeyleri kurtardık, ardından bizi bağlamak istediğinden onu, düşmanın kementleri sayarız. Doğru olan da budur. Avrupa'ya bu şekilde takılan dünya halkları ne kazandılar? Sömürgecilik, klasik ve yeni biçimleriyle Avrupa'yı böyle özümseyenlerin Avrupa'ya böyle yaklaşanların işbirlikçiliği sayesinde gelişmedi mi? Bu temelde Batılılaşma süreci içine giren Türkiye bugün hem Türkiye'nin hem de bizim halkımızın ortadan kalkmasına götürmedi mi, ardına kadar emperyalizmin emrinde bir ileri karakol durumuna gelmesine yol açmadı mı? Açtı. O halde, hangi yaşamdan bahsedebiliriz.

Türk edebiyatının öncüleri Namık Kemal'lerin Batıcılığı bugün Türk yazarlarındaki düşkünlüğü oluşturmadı mı? Oluşturdu. O halde, hangi "Avrupa'daki yaşam?" Benim üzerimde de en son denenmek istenen bu oyundu. Avrupa'da yumuşama değil, pelul durumuna gelmiş olanlar bizim yumuşatılabileceğimizden dem vurdular. Bugün Avrupa'da, bir kırıntı için her şeylerini satanlar, bunların kemikleriyle yaşayanlar gerçekten çok değersizdirler. Bunlar Avrupa'nın beslemeleri ve bu beslemeye biz yaşam diyebilir miyiz? Üstelik bizide oraya çekmek istediler. Ki bunu eskiden TC yapıyordu. Ama bunu başaramadıkları için şimdi onların yerine aynısını, Avrupa yapmak istiyor. Neymiş; özgürlük ve demokrasi anlayışı! Türkiye'deki bu kadar işkencenin, bu kadar yoksulluğun kaynağı Avrupa'dır. Türkiye'ye Özal'ı, Evren'i bela eden kimdir? Elbette, NATO ve Brüksel çevresidir. Bunların işkencesine sonuna kadar sessiz kalanlar da onlardır. Daha sonra çıkardıkları ses ise maskelemek, kendilerinin suç ortaklığını gizlemek içindir. Mültecilere gösterdikleri o ilgi de ulusal direnişten kopartmak içindir. Bugün PKK'ye daha fazla karşı çıktıkları oranda bunlara imkan veriyorlar. Bu, direnişi sökmek ve onları sittin sene köleliğe mahkum etmek içindir. İşte bu temelde oluşan bir yaşama biz nasıl güvenebiliriz? Tarihimizin bugün yok oluşla karşı karşıya olmasında bunların yeri birincildir. Bunları unutacağız, bunların hesabı içine olmayacağız ve son derece utanmazca "PKK'ye evet, Apo'ya hayır!" diyeceksin. Neymiş? Güya ben onların yaşamını tehdit ediyormuşum, bilmem köklerini kurutacakmışım! Çok büyük bir çocukluk, gaflet ve ihanet. Onu diyenlerin hepsini omuzlarımızda taşıdık. Dedim ya, bunlar nereden geldiler? Bizim kararımızla yola çıktılar, şimdi daha fazlasını mı istiyorlar? Neymiş, "PKK'yi teslim et bize, satacağız. Oysa, ben diyorum ki, bunun sahipleri vardır. Nerden aldıysak oraya devredeceğiz, şehitlerin çağrısını mensuplarına uygulattıracağız.

İşte yaşam dedikleri, üzerinde tepişmek istedikleri durum budur. Güya merkezi ele geçireceklermiş bütün eldekilerin sahibi olacaklarmış. O zaman padişahın ulufe dağıtması gibi Yeniçeri ordusuna ulufe dağıtacaklarmış da, bazıları bunu yaşayacakmış! Onlara acımadan, bir şeyler yapmak sanırım insanlık adına iyi bir şeydir. Bu kadar hayvanlaşanlara dünyada fazla yaşama hakkı gösterme doğal değil. Doğru olmadığı, onlardan korktuğumuz, çekindiğimiz için değil. Partimiz bu tür yaratıkları ortaya çıkarmakla mükellef olduğu içindir. Böyle suç işlemek olmaz; çılgınlaşmışlar, diş geçirebilseler aslında çiğneyerek yutacaklar. Bu kadar çiğneme gücünü bunlar nerden buluyor? Aslında bu onların ucubeliğini gösterir. Neden? Öyle yetiştirilmişler, değerleri bu kadar çiğneyen bir kişilik insan olamaz. Bunlara biz yemek verdik, çok değerler verdik, gördünüz hepiniz, biliyorsunuz bunları. Ve hiçbir karşılık da istemeden yaptık bunu. Ama bunlar hayvanlara özgü tarzda yetiştikleri için sahiplerine bu temelde hizmet etmek için bunu yapıyorlar. TC, Kürdistan'ı kendi malı-mülkü yapmış ve orada halka her şeyi reva görüyor. Bunu yaparken, bazı bekçilerin hizmetine ihtiyacı var. Bu bekçilere ne veriyor? Birtakım maaşlar. Bütün bunlar bize karşı nasıl savaşıyorlar biliyorsunuz. Elde silah muhbirdirler, korucudurlar, işbirlikçidirler. Ve gerçekten bu anlamda sahipleri kimdir bunların? TC'dir! Maaşı kimden alıyorlar? TC'den. Silahı? TC'den. İşte bunu kime karşı yapıyorlar? Vatana, özgürlüğe sahip olmak isteyenlere karşı! O zaman bunların insanlıkla ilgileri var mı? Yok. Bunlar Türk ulusundan da sayılmazlar. Bunlar işgalcinin zorla gaspettiği bir mülkü bekliyorlar. Böyle bekçi olmamak gerekir. Biz böyle bekçi olmamak için mücadeleyi seçtik, direnişi tercih ettik. Demek ki, bunlar -ki ya gizli ya açık- bu role göre hazırlanmışlardır. Biz bu eşkıyanın elinden bir şeyler kurtardık. Şimdi tekrar onu ele geçirmeye çalışıyorlar, yani işte o çalıp-çırpma, kaçma, bireysel alıp kaçmanın özünde bu var. Biz PKK'de neyi kurtardık? Biz PKK'de özgür düşünceyi kurtardık, bağımsızlıkçı bir siyaset yarattık. Biz PKK'de TC'ye uşak, bekçi olan değil, ona karşı savaşan değerler, bir kadro sistemi, kadro kuşağı yarattık. Biz onlara karşı savaşanlar birliği yarattık. Bunu ele geçirmek ne demek, veya bunu işlemez duruma getirip bitirmek ne demektir? Sahibinin kendisine verdiği görevleri yerine getirmektir. Her zaman sahibi bizzat yönetmez. Bizde böyle ortalığa bırakılmış, zincirden boşaltılmış bir sürü bekçi yok mudur? Vardır! Bunlar kendini nasıl açıklarlar? Sağa-sola saldırarak! Bunlar Parti içinde de varlar mı? Varlar. Parti içinde de hiçbir kural, kaide tanımadan sağa-sola, Parti değerlerine saldırarak kendini belli ederler. Bunlar bu anlamda bekçidirler. Böyle bilinçli, böyle akıllı şeyler değildirler. TC bu kadar yıldır bunları yetiştirmiş. Bunlara karşı savaştık, şehit verdik. Kalkıp da bunları yeniden tartışmamıza gerek var mı? Bu temelde geliştirilen ve yüceltilen hareketimizi tekrar böyle bir tartışmanın içine itecek kadar ahmak mıyız? Bunların ne mal olduklarını söylemeye gerek var mı? Ve bunlar saldırıldıklarında tanımak zor mudur? Partiye böyle saldırılar geldiğinde bunlara ilk darbeyi vurmamak ve hatta ses çıkardığında "iyi türkü söylüyor" diye kulak kabartmak, Partilicilikle bağdaşır mı? Bunların ne kadar tehlikeli, ne kadar hain olduklarını biliyorsunuz. Yapılacak ilk iş; elimizde bıçak varsa bıçakla, taş varsa taşla, silah varsa silahla saldırdığı an kafasına indirmek değil mi? Yani bir PKK savaşçısı bundan başka bir şey düşünebilir mi? Herhalde düşünemez. O halde, gerçekler net. Ben halen, PKK'nin gerçek savaşan kadrosunun bu konuda daha ilk ortaya çıktığından günümüze kadar en ufacık bir ikircikliğe düşmeden sonuna kadar savaşçı olmasını bilen bir hareket olduğunu iyi biliyorum. Binlerce savaşçısını tanırım, şehidini tanırım. Ve yine halen bu temelde gerçek savaşan PKK'yi biliyorum, yönetiyorum. Bu konuda bizimle olanların her koşul altında, zindanda, dağda nasıl davrandıkları, örnekleriyle bellidir. Bunları tartışmak bile bize acı verir. Bunu kim bize tartıştırdı? İşte bu duruma düşenler tartıştırdı. Korkuya kapılanlar, özgür yaşam konusunda kuşkusu olanlar ve yetmezlik içinde boğulanlar bize bunu tartıştırdı.

Ben bu tartışmadan 20 yıl önce kopmuştum. Başlangıçta belli bir saldırı ruhu vardır bizde. Sömürgeciliğin tüm özelliklerine saldırı yapıldı. Biz buyduk. Ama dedim ya, bazıları ortayolculuğu seçtiler; bazıları PKK geliştikçe düşman saldırıları arttıkça ortayolculuğu yaşamayı, ona göre ayarlamalar yapmayı yaşam saydılar Bu ortayolculuk halen vardır. Bu ortayolcular; düşmana cesaret vermenin kaynağıdırlar. Bu hainlerin zamansız ses çıkarmalarına yol açan yaramaz adamlardır. Bunlar ne bizi bırakıyorlar, ne düşmanı bırakıyorlar. Bunlar ne savaşıyorlar, ne savaştırıyorlar. Bunlar ne örgütlüyorlar, ne örgütleniyorlar. Bunlar ne düşünüyorlar, ne düşündürüyorlar. Bunlar ortayolcudur. Düşmandan kendilerini kurnazca sıyırma, Partiden kendilerini kurnazca gizlemek için; kendilerini ayarlıyorlar. Bir gün ömrünü uzatmak için, bir gün paşa olmak için bütün değerlerin üzerinde oynuyorlar. Bunlar basit güdülerini tatmin etmek için oyun oynuyorlar. Bunlar PKK'den çalabildiklerini PKK'den, düşmandan -olası bir işbirlikçilik temelinde- kazanabileceklerini kazanmayı düşünüyorlar. Ve böylece sözümona her iki tarafı da oyalayarak ortayolculuğa yaşam yolu açabileceklerini sanıyorlar.

Ortayolculuk yaygın bir hastalıktır. Geniş bir sınıf temeli vardır. En seviyesiz, en eğitimsiz, en laçka tiplerin içine girdiği durumdur. En lümpen, en basit güncel kişisel çıkara batmış olanlar buna gider. Güdülerini, yüce duyguların, yüce düşüncelerin yerine koyanlar buna rahatlıkla gider. Bunlar aymazdırlar, gaflet içindedirler, fırsat buldu mu gerçekten gözükaradırlar, fırsat bulmadılar mı kara sevdaya tutulurcasına Partiye, Parti Önderliğine bağlıdırlar. Ama en az ihaneti kadar bağlılığı da alçakçadır. Bunların tasfiye edilmesi gerektiğini biz yıllar önce söyledik, halen de söylüyoruz. Bunun için dedik; "yetmez devrimcilik" bunların içinde yüzdükleri kanaldır, bunlara kanal olmamanız gerekir. Bunlar yetmez devrimciliğin kanalında kulaç atarlar ve sonuca gitmek isterler. Ve sizler de halkın sevgili oğul ve kızları olarak "biz bu işlerde özgürlüğü temsil ediyoruz" diyorsunuz. O halde, bu sözcüklere kolay yaklaşmamak, yaklaşırken bütün yeteneklerini ölçerek, biçerek, yetkinleştirerek yaklaşmak gerekir. İşte verilen sözün de adamı olmak gerekir. Geçmişte verdiğiniz sözlerin gereklerini tam yerine getirmediniz. İşte yine benden daha genç olan sizsiniz. Bu sözcüklere benden daha iyi değer kazandırabilecek durumdasınız. Gereklerini yapmak üzere çıkılır. Görev alma, onurla yaşama bu temelde böyle olur. Ben geçmişte tüm arkadaşlarıma inanırdım, halen de öyleyiz. Yola çıkan herkese ben burada işimin nasıl takipçisiyesem, o da öyledir derim. O temelde görev ve yetki veririz. Ve burada nereye giderseniz gidiniz, Partimiz içindeyse, görevi o temelde alıyordur, görevlerini yerine getiriyordur. Bunlarla oynamamak gerekir, bunları kutsal bilmek gerekir, bunlar için yaşamak gerekir. Bugün bu PKK önderliğidir. Bu temelde biz gelişmeyi sağlamışız. Göz-kulak olacağız. İşte bu konuda elimizde yaşamınız vardır, bunu böyle kullanacaksınız. Partileşme dediğimiz olay budur; Kürdistan halkının özgül iradesini keskinleştirme dediğimiz budur. Bu konuda fazla cahil olmaya, cahil kalmaya gerek yok. Milleti cahil bırakmaya gerek yok. Haddinden fazla yanılgılarla, burda da yola çıkmaya izin yok. Ve bu kuru resmi Parti dayatması değildir. Tamamen sizi vatan, özgürlük yolunda yürüyen bir kişi olarak bırakmak isteriz. Bu bizim tarihe karşı borcumuz, insanlığa karşı borcumuz; halka karşı artık alnımızın akıyla yaşamak için mecbur olduğumuz, ödememiz gereken bir diyet diyeceksiniz. PKK'de mezun olmak budur. Ben kendimi yine dediğim gibi aldatmayacağım. Bu temelde tabii sizler kendinizi aldatabilirsiniz. Fakat işte bizim de, böyle tekrar tekrar üzerinde durarak böyle adam olunur, böyle yaşanır, sorumlumuz vardır, yönetimimiz, önderlerliğimiz vardır. Sizde uğraştırın, ben de uğraştırayım. Benim bugün yetkilerim, olanakların daha da artmıştır. İlkel-milliyetçilik çok iyi biliyorum ki direnişimiz karşısında uşaklığı böyle dayatıyor. Parti içinde malum tipler -tasfiyeci, ortayolcular- daha da çılgınca çabalara girişecekler. Neye karşı? İşte biliyorlar biz bu işleri böyle götüreceğiz. Sıfırdan, bu konuma gelmeyi bildik. Tabii bunu çok daha iyi kullanacağız. Savaşan her PKK'li eskisiyle kıyaslanmayacak kadar fazlasıyla güç kazanmıştır. Onlar daha fazla sonuç alacaklardır. İşte savaşçılığımızın özü bu. Size dayatılan savaşçılık, sizi yeniden ayağa kaldırmak için gösterilmesi gereken en yüksek hekimliktir. Ne serseri mayın gibi dolaşmak ne de Allahın zavallısı gibi yaşamaktır. Kaybettiklerini kazanmasını bilen kişiye yaşıyor diyebiliriz. İşte bu yetenekler kazandırılıyor. Bundan daha özgürleştirici, dolayısıyla yaşamı daha anlamlı kılan başka bir hareket var mıdır? Bundan kimler çekiniyor, ödü kopuyor? Düşmanın ve işbirlikçilerin. Kim bunu sürekli alkışlıyor, omuz veriyor? Halk, uyanan insanımız! İşte gerçeklerin özü buysa başka biz neyi tartışacağız? Başka biz nasıl beklentiler içine gireceğiz? Başka hangi üslupla biz diyeceğiz şöyle yapalım, böyle yapalım. İşte içine gireceğimiz dönem örgütleme dönemidir.

PKK'deki çabalarımız sizin tarafınızdan anlaşılıyor mu? Anlaşılıyor herhalde. Anlaşılması için dönüp dönüp koyuyoruz. Gerçekten merak ediyorum. Niye böyle bir yaşamı beceremediniz orda? Niye acaba? Tablo neydi, nasıldı? Sizin ordaki çalışma tarzınız gerçek bir PKK'li gibi değildi, niye? Nedenlerini koymanız gerekir. Özeleştiri, nedenleri ve başarma imkalarını ortaya çıkarmakla yapılır. Biz bazı arkadaşları daha da görevlendireceğiz. Dersim'e son bir grubumuz gitti, ulaşamadı. Ordaki ihanetin oyunlarına düşmekten kendini kurtaramadı. Görüyorsunuz, savaşçılık öyle basit bir olay değildir. Ben burada on yıl mevzideyim, halen de aktif savunmadayım. On yıl tecrübe! Siz, hiç mevzi gerekli mi, nasıl yerleşilir, nasıl ilk hamleler yapılır? Bu konuda hiç çabanız yok. Tabii bir yere sıkışırsınız, karga gelir sizi alır götürür. Nitekim çoğu yerde böyle oluyor; imha ediliyorsunuz. Usta savaşçılığa yönelmek zorunda olan sizlersiniz. PKK tarihin savaşını geliştirmek istiyor. Türk vahşetine karşı tarihin en büyük halk savaşlarından birini hazırlamak istiyor. Sizin gidişatınız buna uygun mudur? Ama alışmanız gerekiyor. Benden ne istiyorsanız isteyin, dikkat edin, "Hemen kılıç eldedir, sallayın vurun" demiyoruz. Örgüt olayı nedir? Gerekirse bir masa başında durma. İlişki nasıl kurulur, var olan ilişkiler nasıl sağlamlaştırılır? Çevrelerimiz var, bunlar nasıl eğitilir? Bir dil meselesi, bir yazı meselesi o da gazeteler elinizde, bu da herhalde çok olağanüstü çaba istemiyor. Demek ki, çoğunuzun yaklaşımlarında köklü dönüşüm gerekiyor. Eğitim, yönetim, yönetilme, pratiğin üzerine yürüme ve dönüşümler gerekiyor. Başarısız kalan sizsiniz, oyuna gelenler sizlersiniz. Dediğim gibi, bir mevziye yerleşmeyi bileceksiniz. Mevziye yerleşmek için bak "Avrupa" diyorsunuz. Avrupa'nın yasaları var, Avrupa'nın politikacılığı var, Avrupa'da bizim durumumuz var, Avrupa'da ilk adımları nasıl attık? Olanaklarımız nelerdir? Bunların hesabını bilmek gerekir. Var mı bu konuda hiçbir bilgi? Son derece subjektif yaklaşımlarla hiçbir şey kurtulamaz. Mevziye yatma değil, orda mevzisiz sağa-sola savrulan çok kuralsız bir savaşçılık var. Bu savaşçılıkla kesin zafer kazanılamaz. Dedim ya, gruplarımız oluşuyor, bazıları Güney alanına doğru gidecekler. Bu açıklamaları biraz da bunun için yaptık. En azından incelemesini bilmeniz gerekir. Herhalde hiç biriniz şimdiki faşist sömürgeciliğe karşı, teslim bayrağını çekmek istemiyor. Son derece kararlısınız. Eğer böyle ise dediğim gibi kendi savaşımımızın bu inceliklerini bileceğiz. Her yerde somut koşullara göre savaşı oturtacağız. Siz düşünmediniz bunları? Size bu konuda düşünmeden yetki veriliyor. Size PKK'nin değerlerini kaybettirmek normal geliyor. Benim için mutlaka kazanma ve o değerlerin hesabını sorma gereği vardır. Hiçbir gerekçeyle ben izah edemem, yani şöyle oyuna geldim, şöyle Avrupa beni zorladı. Kesinlikle. Ben zaten size hiçbir gerekçeyle "neden kazanmadık", "neden bizi oyuna getirdiler" diye bir yaklaşımınızın olmamasını söyledim. Devrimci adam başarısızlıklarını gerekçelendirerek izah edemez. Devrimci adam çaredir, çözümdür. Devrimci adam sadece kazanmakla mükelleftir. Yenildiğinde bile zaferin yollarını yenilgisinden çıkarmasını bilen adamdır. Sürekli yenilgi mantığı devrimci bir mantık değildir. Ve o bitmiştir.

Eğer sende öz varsa kazanacak olan yine sensin, ama, orada da dayatılan bir yaşam şekli vardır. Avrupa'da iken o yaşamın nereye götüreceği aslında belli değil, belki de oradayken ihanete götürürdü. Yine de seçecek olan sizlersiniz. Yani biz o konuda zorlama yapmayacağız. Neyi tercih edersen et sana bırakacağız. Partiye karşı savaşırsan biz de senle savaşırız, Parti ile birlikte savaşırsan tabi ki biz de destekleyeceğiz. Fakat burda Partinin savaşım tarzı esastır. Bazı kişilerin dayatmalarını bazı kişile-

Parti savaşçılığı olarak saymayacağız. Partiye karşı nasıl savaşıyorlar ve Parti nasıl savaşmalıdır, bunları daha bilmiyorsunuz. Halbuki ben de on yıldır PKK'liyim diyorsun, ortada provokasyonlar, ihanetler, katliamlar var, senin rolün nedir? Doğru-dürüst rolünü bile ortaya çıkarmış değilsin, tam belirlememişsin. Adamlar rahatlıkla üzerimizde oynayabilecek cesareti ve gücü gösteriyorlar. İşte Kürdistan, işte duşman uygulamaları, işte PKK! Tercihinizi yaparsanız o zaman seni yoldaş olarak kabul etmek doğrudur. Tersi, düşman olarak da karşımıza almak olur. PKK hepinize bunu uyguluyor. Ben sizin dostluğunuzu, yoldaşlığınızı, düşmanlığınızı da netleştirmek zorundayım.

Ben her zaman söylerim: Savaşı mertçe yürütmek zorundayız. Bu kadar tehlikeyi göze alarak neye ulaşmak istiyorum, biliyor musunuz? Mertçe bir savaşımı geliştirmek için istiyorum. Savaşı en sağlam en mert bir koşulda yürütmek için büyük çaba harcıyoruz. Yoksa burjuvaların yaptığı gibi her türlü numaralarla bu savaşı yürütmek de mümkündür. Alabildiğine savaşta açıklığı sağlıyoruz. Tarafların alabildiğine kendini açığa vurmasını istiyoruz, dostun, düşmanın netleşmesini istiyoruz. Ve burada da bize geldiniz diye ne kadar durumlarınız sağlam olmasa, hatta kuşku verirse versin bizim bundaki görevimiz; sizin Partinin dostu mu, düşmanı olduğunuzu ortaya koymak için elden gelen her şeyi ortaya koymaktır. Açıklığı sağlamak için bu neye mal olursa olsun böyle yapmalıyız. Dolaylı veya direkt çok çeşitli gericilikle bağlantılarınızı ortaya çıkarıyoruz. Bu sadece bir eğitim değil, burada sadece bazı bilgiler öğrenmiyorsunuz, burada halktan mısınız, düşmandan mısınız, ortayolcu musunuz? Bunları ortaya çıkaracağız. Saflarımızı netleştirmeden biz nasıl bu kadar tehlikeli, hunharca bir özel savaşı uygulayan düşman üzerine gideceğiz. Bu sağlanmadan sizler savaşırsanız size çok yazık olur, işte bunun için netleştirme diyorum. Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek gerekir. Kahraman olabileceğe imkan hazırlamak, savaşla oynayabilecek olanları şimdiden mahkum etmek gerekir. Bunun için bu kadar aydınlanma; bu kadar yetkinleşme savaşımı veriyoruz. Biz bu savaşta merdiz diyorum ve mertçe savaşmayı esas alıyoruz. Ben Parti içindeki tasfiyecilere de bunu söyledim. Arkadan entrikayla, dedikoduyla, bilmem yeni PKK'ler oluşturmayla uğraşmayın dedim. Kesinlikle sizin elinizde silah olsun, benim elimde olmasın, gelin masaya tartışalım. Ve kamuoyuna, halkın huzuruna götürelim. TC'ye de biz bunu söylemedik mi? Adam ne dedi? Bana, "siz silahtan başka bir araçla savaşmayacak kadar kendinize güveniyor musunuz" dedi. Ben şunu söyledim: Sizin elinizde devlet var, bütün dünya arkanızda ve her türlü özel savaşı uyguluyorsunuz dedim. Doğru mu? Doğru. Ben biricik tek bir şey istiyorum dedim. Bak bu görüşlerimizin serbestçe tartışmaya sizin rejiminiz var mı? Bırakalım yani bizim silahlı savaşımı, politik savaşımından başka araç tanıyıp-tanımadığımızı, siz özgür bir tartışmayı yapacak cesareti kendinizde görüyor musunuz? İşte, göstermediklerini ortaya koydular. Gözlerinizle gördünüz. Parti içindeki tasfiyecilere de ben aynı şeyi söyledim. Şöyle dedim: Arkadan Partiyi çekiştirmeyin, entrikayla uğraşmayın, kariyerizm histerilerine kapılmayın. İsterseniz görev-yetki her şeyi çok açıkça tartışalım. Üstlenelim ve daha sonra dürüst davranalım. Ama bunlar ne yaptılar? Arkamızda çevirmedikleri dolap bırakmadılar. Ölümümüzü hazırlamaktan, her türlü fırsatçı kariyerist emelleri tatmin etmeden, kadrolarımızın üzerinde görülmemiş oyunları tezgahlamaktan tutalım da Partinin maddi varlıklarını çar-çur etmeye, kaçırtmaya kadar gittiler. Burada korkulacak hiçbir durum yok. Ve biz kimse burda düşüncesini ileri sürdü diye bir şey yapmadık. Burada komplo çevirenleri bile biz Avrupa'ya gönderdik. Buraya bizi imha etmek için gelenleri biz itiraf ettirdik, tekrar ailelerine gönderdik. İşte ispatları. Bunlar ne yapıyorlar?

Tasfiyecilerin hepsini biz Avrupa'ya gönderdik, hepsi buradaydılar. Hepsi "bizi affedin, kötü ölmek istemiyoruz" diyorlardı. Tarihe karşı kötü bir tasfiyeci olmak ağırımıza gidiyor, kendimizi kanıtlamak istiyoruz" dediler. Hepsi belgelerdedir. Bunlar son şans istiyorlardı. Fakat samimi olmadıklarına arkadaşlar emindiler ama, biz yine de gönderdik. Şimdi tasfiyeciler birlik oluşturacaklar. Entrika çevireceklermiş. Biz peşinen bunu hesaba katıyor ve ona göre tedbirlerimizi alıyoruz. Yani çokça söylendiği gibi "işte böyle ünlü adamlar vardır, öldürdüler" demesinler. Bundan nefret ettiğimiz için gönderdik, yoksa bunların bir halkın kaderiyle uğraşabileceklerini biliyorduk. Ellerine fırsat geçse basit tutkular uğruna, bu Partiyi yerle bir edeceklerini biliyordum. Biliyorduk ama, tasfiyeciliğe karşı tedbirimizi aldık. Görüyorsunuz ben iki yıldır, en büyük eğitim görevini yürütüyorum. Onların yerini on defa, yüz defa dolduracak kadar eğitiyorum. Nedir bunlar? Tedbirdir. Görülmemiş açıklamaları, bütün derinliğiyle yapıyorum. Tasfiyecilerin tehlikesini bertaraf yapmak için yapıyorum. Şimdi onlar isterse denesinler. Denemişler güya. Vakti gelmiş gelmemiş o kadar önemli değildir. "Yeni PKK kongrelerini yapsınlar" Bu beni, daha çok da Partimizin güçlenmesine yol açıyor. "Yeni merkez!" Keşke kurabilseler, keşke karşımıza cesaretli dikilseler. Yok. Yapacakları tek şey; gidip şu veya bu istihbarat örgütlerine sığınıp, PKK'ye karşı savaşmaktır. Bunlar biraz açık olsalardı, TC'ye bir taş atsalardı, varsın bizim alnımıza kurşun sıksalardı. Ben onlara onu da söyledim. Bunu yapanlar, gelsinler düşmanımıza bir fiske vursunlar, bizden on tane adam düşürsünler. Çünkü biz burada düşmanımızla vuruşuyoruz. Burda yetişenler kesinlikle sonuna kadar düşmanla savaşıyor. İspat, ortadadır, Onlar neyi yapıyorlar? Sığınıyorlar, savaş birliklerini dağıtıyorlar ve komploculukla savaşçıları katlediyorlar. İşte, sizi bu temelde aydınlattığımız için durumlarınız netleşir. Kesinlikle hepinizi istediğiniz yere göndereceğiz. Bizim silah, büyük şereftir. Onu öyle kolay herkesin eline vermeyiz. PKK'nin görev, yetkilerini vermek, çok büyük bir onurdur, onu ucuza dağıtamayız, çok büyük yürek ve düşünce zenginliğimiz vardır. Gücümüzü halktan alıyoruz. Yani bizimle savaşacağını bile bile bazılarını gönderiyoruz. Savaş, bir oyun değildir. Yani savaş, çok önemli siyasi sonuçları olan ve asırlık bir süreyi etkileyebilecek olan en kapsamlı toplumsal faaliyettir. Onun için çocuk olmamanın gerektiğini söylüyorum. Parti için savaşmak da böyledir. Partiye karşı savaşmak da böyledir. Ortayolculuk içine girmek en kötü bir durumdur. Yine açıkça söylüyorum -ki ben de tedbirlerini alıyorum- çoğunuz şuraya-buraya gideceksiniz, bazılarınız çok iyi savaşacak, bazılarınız ters düşebilecektir. İşte o kadar açık söylüyorum ki, yanlış hesap hatası olmasın. Arkadaş yeterince bu işleri anlatmadı, "biz bilseydik, başlangıçta bu duruma düşmezdik" dememeniz için her şeyi söylüyoruz. Düşmana karşı savaşımınız nasıl olur? Partiye karşı savaşımınız nasıl olur? Elimden geldiğince her şeyi ortaya koyuyorum. Belki de yadırgarsınız ama, biz açık olmak zorundayız.

Parti değerleri üzerinde yaşamaya biz savaşıyoruz diyebilir miyiz? Birçok görev, yetki verdik. Başına nelerin geldiği bellidir. yine tercih sizin olur. Yani herhangi bir ayarlama yapmak için değil, tamamen özünüze, insanlığınıza ulaşmak için burdasınız. Güçleneceksiniz, iyi bir kamuflajcı olursanız kendinizi ustaca gizlemeyi başarırsınız. Biz de bunu bileceğiz, ona göre yine "gidin uygun koşullarda buluşmak üzere" diyeceğiz. İçinizde böyleleri olabilir. Ben tasfiyecilerle otururken, onların durumunu biliyordum. Şimdi öfkeleri boşa değildir. Biliyorsunuz, buraya bize komplo yapmak için gelenler oldu. Ama kendi alınlarına kendileri kurşun sıktılar. Burda buna tanık olan arkadaşlar vardır. Güya bizim "öldürttüğümüzü" söylüyorlar. Ama siz tanık oldunuz. Artniyetlice gelenlerin birkaç tanesi kendi kendilerine kurşun sıktılar. Biz neyle yıkıyoruz onları? Açık ve mert savaş yöntemlerimizle onları yıkıyoruz. TC yüzlerce deneme yaptı. Neden tam başarıya ulaşamıyor? Tabi namert olduğu için. Eğer biz mertçe savaşı dayatırsak bütün dünya arkasında da olsa, sonuç değişmez. Kişiler açısından da bu böyledir. İşte onlar o kadar entrika, kırk defa Partiyi Parti olmaktan çıkarmak için kişilik sergilediler, Partiyi örgütlendirmemek için ne lazımsa onu yaptılar. Peki bitirdiler mi? Tecrit olan kimdir, teşhir olan kimdir? Herhalde ben değilim. Bunu bile bile, artniyetlice açık-gizli yaptılar. Ne kazandılar? Güya fırsat bulmuşlar, açık yakalamışlar. İşte yeni halleri, yeni hamleleri. Şimdi bir hafta geçmemiş kudurmuşlar. "Ömrümüz bir hafta kalmış" demişler. Görülmemiş bir çılgınlığı yaşıyorlar. Sözümona yeni hamle! Hem de çoktan beri, güya Parti direniş hattına karşı öfkeli olanların beslediği hamle. Bir hafta bile kendilerini yaşatamıyorlar. Asıl sahipleri ise bu konuda sessiz geçiştirecekler. Bunlar her zaman düşkün, basit ve PKK vücudunun biti olarak kalacaklar. Ve bir bit de bir vücudu ölüme götüremez. Bir bittir, tutulur, ezilir, atılır.

Bazılarının arkasında basit endişeler, geçmiş yaşantıya özlemleri var. Ve bunları da aydınlattığım kanısındayım. Osmanlı Sultanları bile savaşa yürürken karısını düşünenler karısının yanına, çocuğunu düşünen oraya gitsin der. Biliyorsunuz, onların böyle hitapları vardır. Şimdi biz de küçümsenmeyecek bir savaşıma gidiyoruz. Böyle basit endişeleri olanlar; benim eşim, çocuklarım, nişanlım, babam, sermayem, tarlam, köyüm, mahallem deyip her gün bunlarla ölüp kalanlar bizimle savaşmaz. Bizim çocuklarımız bütün Kürdistan'ın çocuklarıdır. Bizim nişanlımız-eşimiz en başta Kürdistan'dır ve diğer her şey buna bağlıdır. Bunlar peşinen kabul edilmesi gereken doğrulardır. Şimdi bu konuda yıllardır bunu böyle dayatanlar utansın. Bilmiyorlar mıydı? Biz uğruna hayatımızı bile verecek kadar bir değer, sevgi, vatan ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Yeni mi akılları başlarına geliyor? Yeni mi çoluk-çocuk düşünüyorlar? Biz bu kadar genci toprağa düşürdük. Neden? En büyük segili için. Değil mi? Doğrusu da budur. Peki, bu yeni hikayeler, türküler kimin türküleridir. Her şey vatanda kararlaştırılmayacak mıydı? O zaman nedir bu yeni ses? Bu yeni türküler nedir? TC'nin ihanet türküleridir? Sanki biz anlamayacak kadar, bizi saf yerine koyuyorlar. Hakkı değil midir! Böyle çok adam tanıdım. Evet, hakkı olmaz olur mu. Asıl bu hakkı ele geçirmek için bu kadar savaşmıyor muyuz? Mültecilik koşulları yarın senin her şeyini elinden alacak bir şeydir. Kuloğlu Nebi vardır, isyana kalktığında ilk yaptığı iş ailesinden boşanmaktır. Haramdır der. Burdan şu anlam çıkıyor; sen savaşa kalktığından senin malın-mülkün, çoluğun-çocuğun, kadının-eşin, dostun her şey düşmanın her an eli altındadır. Dolayısıyla onların sahibi olamazsın. Mültecilik koşullarında da bu böyledir. Başka devlet, başka yasalar her şeye el koyabilir. Koyabilir mi? Koyabilir. Yani sınırlar koyar. Canı sıkıldı mı bizzat gelip alır. Kendini savunacak durumun var mı? Yok. Namusunu savunacak durumun yok. Olmadığı için bu konuda sonuna kadar savaşmak isteyenler kendini hazır tutar. Şimdi daha iyi görüyorum. Kuloğlu Nebi nasıl yerinde hareket etmiş, her şeyi elinden gitmiş, bu koşullarda neyi namusluca savunabilirsiniz?

PKK'nin bu konudaki yaşamı doğruydu ve aslında doğru bir yaşamı geliştirmek büyük fedakarlık da istiyor. Her büyük dava böylesine fedakarlıklar ister. Dedim ya artık aile bizim olmuyor. Ben kendi aileme sahip çıkacak durumda mıyım? Yok. Üzerinde çocukluğumuzun geçtiği o toprakları bir daha nasıl görürüz? Ancak özgürlükle. Kölece gitmek isteyenler gidiyor. Ama o toprağa, aileye ihanet etmişlerdi. Hanginiz kendi doğduğunuz köyde, kentte özgürce dolaşabilirsiniz? Dolaşamayacaksınız. Evlilik, bilmem bu tür şeyler, biraz özgürlük ortamında gelişir. Özgürlük ortamı neresi? Savaş alanlarıdır. Orda gelişebilir. Avrupa'da buna imkan var diyorlar, biz buna inanmadık. Ancak kendi ortamımızda elde silah olursa, burda her şey bizzat vatana hizmet temelinde olursa, yemek yeriz burda. Ve benim burda kalmamın birinci şartı budur. Silahlanma, bağımsız düşünce ve yalnız bunun için kalırım. Yani özgür-bağımsız düşünme ve silahlı savaşım. PKK Önderliği burda başka türlü yaşayamaz. PKK'ye önderlik etmek isteyen başka tür bir yaşamı kabul edemez. Biliyorsunuz bu çok önemli bir yaşamdır. Burda bu yaşamı sürdürmek büyük bir olaydır. Benim bunu burda sürdürmem, bütün PKK'lilerin sonuna kadar direniş içinde olması demektir. Evet, öyle düşkünler burda çok, dünyanın her tarafından da var. "Silahından vazgeç, düşüncenden-siyasetinden vaz geç. İşte Avrupa, bunu dayatıyorlar, bunu yaptırıyor değil mi? "Silahlı şiddetten vazgeçin", "PKK'nin direnişinden vazgeçin", "ılımlı bir PKK yaratın" o zaman al sana para, al sana yaşam! Kabul etmemekte de biz haklıyız. Şimdi bütün bunları millet bize söyletiriyor. Gençsiniz bazılarınız toysunuz, amatörsünüz, ben bununla ne diye fazla yol alayım. Burada belirleyici olan kafa sayısı değil, niteliktir. Yüz tane ahmak arkadaşım olacağına on tane akıllı yoldaşım olsun, bu çok daha belirleyici, sonuç alıcıdır. Bütün bunlar anlaşılıyor. Dedim ya biz kendimizi, halkımızı, bize bağlı olanları, dostlarımızı aldatmayız, eşlerimizi de aldatamayız. Varsa eşleriniz çocuklarınız onları da asla aldatamazsınız. Gerçeklerimiz budur diyeceksiniz. Onları da böyle eğiteceksiniz, onlar da ateş içindedirler. Varsa aileleriniz onları da bu temelde eğiteceksiniz, onlar da ateş içindedirler. Ateş içindeyiz diyeceksiniz, namusluysalar onlar da sizi takip ederler. Varsa nişanlınız, nişanlınızı da savaşa çağıracaksınız. Dostlarınızda olabilir, çağıracaksınız. Çocuklarınızı da bu temelde büyüteceksiniz, onbeşi buldular mı onlar da eline silah almaya çalışacaktır. Bizim namus anlayışımız, aile anlayışımız budur. Biz ne diye aleyhimizde sonuç verebilecek ilişkilere kapıyı ardına kadar açık tutalım. Ne diye sizi aldatalım, ne diye siz PKK adı altında bir yığın insanı aldatasınız. Bazıları "çocuklarımızı aldılar" diye bize saldırıya geçiyorlar. Hem PKK'li olacaksınız hem de her gün böyle geçerliliği olmayan düşünceleriniz olacak. Bu sizi kudurtuyor ve en son bize düşman yaptırıyor. Ben size söyledim. Ben kendi durumumu da açıkça koydum. Şimdi tarihte böyle söylüyor dedim. Yavuz Sultan Selim Çaldıran Savaşında bile bunları söyledi. Ve onlar savaşı böyle kazandılar. Ama siz, ne yardan ne serden oluyorsunuz. Böyle yaşamak doğru değildir.

Her şeyiyle vatan hizmetinde olan, her şeyiyle özgürlük için ölüp-kalan aileler yaratamayacak mıyız? Böyle yapmazsak bize namusludurlar, onurludurlar, önderdirler diyebilirler mi? Kürdistan halkının en çok buna ihtiyacı yok mu? Üzerinde düşünün, tartışın, sorunun bu olduğunu göreceksiniz. Ben size TC'nin kucağında kolay aile kurmanıza onay verebilir miyim? Bunu TC söylüyor. Nişanlınız da hala köle. Köle bir nişanlıyla nasıl evlilik yapabilirsiniz? Böyle özlemleriniz var. Bu özlemlerinize yücelik kazandırmak istiyorsunuz. Köleliği kırın, yıkın, köle olanın ailesi sefildir, ailesi düşkündür, ailesi adidir ve ben iğreniyorum bundan. Size bunları açıkça belirttim. Ailenin eleştirisinden ben bu sonuçları çıkardım. Özgürlük burda çok önemlidir. Bu konuda özgürlük ilkesini uygulamak çok önemlidir. Nişanlınıza, eşinize, çocuklarınıza hatta dost dediğiniz bütün değerlere bağlılıkta samimiyseniz bunlara ancak özgür ortamda değer verebilinir. Vatanı kazanmadıkça, özgürlüğü kazanmadıkça bu konularda hiç biriniz haklı olanı gerçekleştiremezsiniz. Burada dayattınız. Aylardır. Dolaylı yoldan açık dayatanlar var. Ben bunun doğrusunu gösteriyorum, mertsiniz, yiğitsiniz, bu temelde geliştirin diyorum. Ama bu temelde. Yüzbinlercesini atmışlar Avrupa'ya; sözde cicili-bicili çocuk yetiştiriyorlar. Onların yarını Avrupa içinde erimedir. Dün Türkiye'nin metropollerinde eriyorlardı, bugün orda ülkenin güzellikleri bunlar mıydı? Ülkede yaşadığınız o yüzyıllarda bağlılıklar, dostluklar aşklar bunlar mıydı? Böyle mi, başına bu şeyler mi gelecekti? Siz buna yol açmışsanız, onay vermişseniz, siz hain, alçak değil misiniz? Öylesiniz. O zaman, biz buna onay veremeyiz. Değerlerimiz şu anda ne kadar dumura uğramışsa, ne kadar çarpıtılmışsa, ne kadar çirkinleştirilmişe yine de gerçeklere bağlılık temelinde biz onları kurtarabiliriz. Yani onlardan gür bir filiz, güzellikler çıkarırız. Başka dayatmalar dediğim gibi bunu başaşağı götürmek istiyor. Bunlar yarasa kadar bile olamazlar. Biz dedik, keş-

Devamı 31. sayfada

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yaptığı Haziran '88 değerlendirmelerinden alınmıştır.

Uluslararası Güncel Siyasal Durum ve Devrimci Gelişme Olasılığı

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Sosyalizmi değerlendirirken bazı kavramlara da açıklık getirmek gerekiyor. Her şeyden önce sosyalizm bir dünya görüşü olarak kabul edilmeli ve doğruluğu kanıtlanmış bir teorik yaklaşım olarak görülmelidir. Sosyalizmi ele alırken, şu veya bu ülkede uygulanmış, başarıya ulaşmış ya da ulaşmamış şeklinde değil; doğayı, toplumu yorumlama, kavrama ve değiştirme ideolojisi olarak ele almak gerekiyor. Sosyalizm, herhangi bir ülkeye bağlı olarak gelişmeyen veya herhangi bir kişinin şahsında temsil edilmeyen, ama proletarya sınıfının çıkarlarının bilimsel ifadesi olarak ustalar tarafından geliştirilen ve günümüze kadar daha da yetkinleştirilen bir dünya görüşüdür.

İkinci olarak açıklık getirilmesi gereken diğer bir kavram ise real sosyalizm meselesidir. Real sosyalizm kavramı ise daha çok başını Sovyetler Birliği'nin çektiği, gerçekleşen sosyalizm olarak da görülen ve çok önceleri de "sosyalizm eşittir real sosyalizm" biçiminde değerlendirilen bir kavramın kendisidir. Evet, böylesi bir sosyalizm kavramı vardır. Yine bu konuda en güçlü sosyalist uygulamayı, SBKP gerçekleştirmiştir. Bu, bilimsel sosyalizmin ruhuna, ilkelerine en çok yaklaşan bir uygulama olarak da değerlendirilmektedir.

Real sosyalizmin sorunlarının neler olduğunu biraz ortaya koymaya çalıştık. Bu sosyalizmin hangi tarihi koşullarda gerçekleştiğinin bilinmesi önemli bir noktadır. Tabii günümüzde bu sosyalizmin ulaştığı boyutlar da değerlendiriliyor, açığa çıkarılmaya çalışılıyor. Ekim Devrimi temelinde gerçekleştirilen sosyalizmi, biz daha önceki değerlendirmelerimizde tam olarak sonuca götürülemeyen bir devrim olarak değerlendirdik. Bunun için dünyanın önemli bir parçasında gerçekleşen sosyalizmdir dedik. Fakat, bu devrim dünya devrimine ulaşmayı başaramamış, bürokrasi sorununa tam çözüm getirememiştir. Bu nedenle devlet ve demokrasi sorunu halen gündemde olan bir sorundur. Bugün bu sorunların çözümü için de yoğun bir çaba gösteriliyor. Bu sosyalizm günümüzde hala demokrasiden tutalım ekonomik kalkınmaya, eğlenceden tutalım dünyayı yorumlamaya kadar birçok hususta kapitalizmin temel özelliklerinden önemli bir kısmının etkisi altında bulunuyor. Her ne kadar kapitalizmin bu alanlarda geliştirdiği kavram ve uygulamaları aşan, ona yeni içerikler kazandıran bir konumda olsa da; ondan tam kopuşu, giderek tümden bunları aşmayı becerme yeteneğini gösterememiştir.

Sovyet toplumunun insanı, kapitalizmin yaratmaya ve geliştirmeye çalıştığı insan tipinin çok çok ilerisindedir. Bunlar arasında karşılaştırılmayacak düzeyde bir fark vardır. Fakat yaşam tarzıyla, ahlakıyla —ekonomiden tutalım siyasal alana kadar— kapitalist toplum insanından tam kopmamıştır, onun derin etkileri altındadır. "Her alanda kapitalizmle rekabet ediyoruz" formülü altında yatan gerçek de budur. Birbirleriyle rekabet edenler, birbirlerine benzeyenlerdir. Ancak benzer konumda olanlar birbirleriyle rekabet ederler. Birbirlerinden çok farklı olanların rekabeti sözkonusu olamaz. Bu rekabetin sonu nereye varacak? Kapitalizmi aşmaya mı? Hayır. Diğer taraftan kapitalizmin sosyalizmle içine girdiği rekabette de ulaşmak istediği bir amacı vardır. Kapitalizmin iddiası o ki, gerçekleşen sosyalizmi her alanda aşabilmektir; gerçekten de bu konuda bir yarış içindedir. Spordan tutalım da estetik alana kadar, bir benzeşmeden bahsediliyor, gittikçe benzer yönlerin arttığı söylenmektedir. Bu kimin ideolojisidir? Sosyal-demokrasinin dünya görüşüdür. Yani bu kesimlere göre sosyalizmi ve kapitalizmi aşırılıklarından arındırmak ve orta bir yolu bulmak gerekiyor. Böylelikle, sosyal-demokrat dünya görüşüne işlev gördürülmek istenmektedir. Bu durum, sosyal-demokrasiye, tarihsel bir çıkış imkanı hazırlamakta; en azından böyle bir konumu yakalayabilme şansını artırmaktadır.

Nitekim, Alman Sosyal-Demokrat Partisi'nin öncülük ettiği yaklaşım, başından beri bu çabalar içindeydi, bunların gücü de sosyalizmin kapitalizme karşı mevcut olan bu yaklaşımdan kaynaklanıyor. Sosyal-demokrasi sistemleri aşırılıklarından arındırmak için Sovyetler Birliği ve ABD'nin dünya üzerindeki etkinliklerini bu politikasıyla sınırlamaya çalışıyor. Ki bu da son tahlilde Alman emperyalizminin zor yöntemiyle sağlayamadığı yayılmayı bu sefer, barışçıl yöntemler altında geliştirmek çabasıdır. Hitler faşizmiyle dünya çapında kuramadığı egemenliğini Alman emperyalistleri bu sefer, sistemleri bir noktada uzlaşmaya çekerek ve onları aşırılıklarından arındırarak bir ağırlık sahibi olmak istiyor.

Tarih hükmünü kimden yana icra edecektir? Bu konularda kahin olmaya gerek yok. Bunlar son derece açık olan gerçeklerdir. Dünyamız bugün bir gelişme doğrultusuna girmiştir. Sosyal-demokratlar, dünya görüşü iddialarından vazgeçmiş olmasa da, bu konuda hala bir umutları olsa da, başarıya gidemeyecekleri açıktır. Bu kesim gücünü, en gerici çevrelerden almaktadır. Bu çevreler, yeni ideoloji ve politikalar üretmekten, böylece de iddialarını uygulamaktan vazgeçmiş değillerdir.

Hiç şüphesiz real sosyalizmin de dünya çapında tasarıları vardır. Onlar da bu planlarında iddialıdırlar. Real sosyalizmdeki enternasyonalizm milli gerçekliği önemli oranda aşamadığ gibi zaman zaman enternasyonalizme ters düşen ulusal gerçekliği inkar etme gibi politikalar içine de girmektedir. Enternasyonalizm, daha çok milli gerçekliği ikinci plana iterek, bir ağırlık kazanabiliyor. Örneğin bugün, bu durum kendini daha da açık bir şekilde ortaya koyuyor. Doğu Avrupa ülkelerinde, hatta Sovyetler Birliği'nde, enternasyonalizme değil de, milli çıkarlara, kendi devletlerinin çıkarlarına ağırlık verme yönü ağır basıyor. Kısaca, real sosyalizmde enternasyonalizmin tam uygulanmasından bahsedemiyoruz. Halen enternasyonalizmin gelişmesini ve uygulanmasını tehdit eden inkarcı yaklaşımlara düşülmektedir.

Üçüncü bir kavram olarak Çin, Arnavutluk vb. örnekleri görüyoruz. Bunlar, milli sosyalizm olarak da değerlendirebileceğimiz bir gelişmeyi yaşıyorlar. Bu tür sosyalizmler, dünyanın birçok ülkesinde uygulanma durumundadırlar. Bu sosyalizmin uygulanması ve sonuç alınması için teorik tezler geliştirilmekte ve bunlara önem verilmektedir. Bu yaklaşımın başında Çin geliyor. Çin, gerçekten milli sosyalizme en yakın bir uygulamayı yaşayan ülke durumundadır. Enternasyonalizme yakınlık bakımından, Sovyetler Birliği'ne göre daha sağda olan bir konumu temsil ediyor. Milli çıkarlarına bağlılık anlamında, bunlar için yine aynı kıyaslama geçerlidir.

Nereden bakılırsa bakılsın Çin deneyimi, uluslararası proletarya hareketi içinde, Sovyetler Birliği'nden daha geri bir konumda seyretmekten kurtulamamıştır. Çin sosyalizminin geliştirdiği politikalar, —içte veya dışta olsun— sosyalizmin en bilimsel ifadesinden çok, kapitalizme yakınlığı daha fazla olan politikalardır. Özellikle Mao sonrası dönemde, Çin'in durumu kesin böyledir. Mao önderliği, sosyalizme bazı alanlarda katkılara yönelmişti. Mao'nun halk savaşlarının teori ve uygulamasında, kültür devrimi olayında, sosyalizm temelinde sınıf savaşımının güçlü sürdürülmesinde ileri çıkışları vardı. Ama daha sağ olan yanları da mevcuttu. Özellikle parti ve devlet içinde burjuvaziyle birlikte, bir arada yaşamaya —Çeng Siyau Ping örneğinde görüldüğü gibi— yönelmiştir Mao; yine bugün birçok kapitalist girişime bile öncülük edebilecek ögelerle de uzun süre aynı parti içinde yaşamıştır; hem de bunu önderlik düzeyinde yer alırken yapmıştır.

Çin deneyimi, Çin tarihinin derin özelliklerine bağlı —yine real sosyalizmin etkisini— yaşayarak kendine özgü bir model yaratmaya yönelmedir. Bu pratik Çin'i bağımsızlaştırmıştır. Feodal-komprador egemenliği yıkma gibi olumlu adımlar atılmasını sağlamıştır. Toprak devrimi ve giderek sosyalist aşamaya yönelinmiş; bu önemli oranda gerçekleştirilmiştir. Buna rağmen, Çin'de, Sovyetler'de ortaya çıkan durumlara benzer sorunlarla yüzyüze gelmiştir. Bu sorunlar, büyük oranda, ABD ile ilişkileri geliştirmekten, Batılı ülkelerin özellikle teknolojilerini öğrenerek kalkınmak istemesinden kaynaklanmaktadır. Bugün Çin, kurtuluşunu bir kalkınma sorunu olarak görmektedir. Böylelikle ileri kapitalist ülkelere ulaşabileceğini ve hatta onları aşabileceğini söylemektedir. Giderek sağa yönelip kapitalizme benzeşme, Çin yönetiminde bugün çok daha belirgindir.

Arnavutluk gerçeği, değişik özellikleri olan bir durumdur. Özellikle Enver Hoca'nın ilkeli, dogmatik bir yaklaşımla Arnavutluk'ta yürütmek istediği bir model vardır. Bu, adeta Arnavutluk'u kendi içine hapseden bir model oluyor. Fakat real sosyalizmin emperyalizmle içine girdiği ilişkilere tepki gösteriyor. Aynı şekilde Çin'e de karşıdır. Daha çok da Stalin pratikçiliğini esas alan, bunda da son derece katı davranan bir model olmaktadır. Sadece arı bir sosyalizmi uygulamakta ısrarlıdır. Ama yine bunlar da Arnavutluk'un öyle eski ve geri ölçülerini aşmaktan uzaktırlar. Kendilerini bilimsel sosyalizmin seçkin bir örneği olarak kabul ettirmekten hayli uzak olmalarına rağmen gerçekleşen sosyalizmin bir kalesi olarak kendilerini görmektedirler.

Şimdi bu örneklerin dışında birçok örnek daha var.

Küba'nın başını çektiği Latin Amerika'da, Afrika'da sosyalizmin çeşitli tanımlamaları vardır. Bunlar da daha çok milli yanları ağır basan ve sosyalizmi bir kalkınma hamlesi olmaktan ileri götürmeyen modeller olarak karşımıza çıkıyorlar. Bunların içinde, şüphesiz ilerici, hatta bilimsel sosyalizme yaklaşan, onu yaratıcı uygulayan örnekler de var. Bu yaklaşımlar, zaman zaman milli yanları ağır basan sonuçlar ortaya çıkarsa da, halen birçok devrimin geliştirilmesinde etkili olan yaklaşımlardır. Genelde bilimsel sosyalizmin somut koşullara uygulanma süreçlerini yaşayanlar, ulusal kurtuluş ve bağımsızlık aşamasında bilimsel sosyalizmle tanışarak onu uygulamaya çalışıyorlar. Bu nedenle de bu ülkelerin haklarında kesin yargılarda bulunmak yerine, sosyalist uygulamalarının sonuçlarını irdelemek gerekiyor. Yani sosyalizm, devrim sürecindeki bu ülkelerde daha yaratıcı nasıl uygulanır, buna bakmak gerekmektedir.

Bilimsel sosyalizmin sorunları önemli oranda bu ülkelerde ortaya çıkmakta, bazen sağ bazen de sol yaklaşımlar biçiminde uygulamalar görülmektedir. Fakat yine de küçümsenmeyecek başarılar da gündeme gelmektedir.

Dördüncü bir kavram olarak euro-komünizm veya Avrupa sosyalizmi ortaya çıkıyor. Euro-komünizmi, her ne kadar kendini yeni bir komünist tür olarak ortaya çıkarmak istiyorsa da, bırakalım sosyal-demokrasinin bir varyasyonu olarak görmeyi, onun bu aşamadaki bir türevi olarak görmek gerekiyor. Sosyal-demokrasi, komünist hareket içinde burjuvazinin bir yansıması biçiminde ortaya çıkarak, daha 1920'lerde komünist hareketten kopmuştur. Euro-komünizm de, günümüzde, özellikle II. Dünya Savaşı sonrasında gelişerek ve Avrupa burjuvazisinin klasik komünist partileri içindeki etkilerinin bir yansıması olarak ortaya çıkıyor. Zaten günümüzde euro-komünizm ile sosyal-demokrasi hızla birbirlerine benzeşiyorlar. Örneğin İtalya Komünist Partisi'yle Sosyal-Demokrat Parti veya Sosyalist Parti arasındaki fark giderek siliniyor. Aynı durum Fransız Komünist Partisi ile Sosyalist Parti arasındaki fark için de geçerlidir. Kaldı ki birbirlerinin içinde eriyorlar. Fransız Sosyalist Partisi, Komünist Parti'nin bazı sloganlarına sahip çıkarak onu etkisizleştirmektedir. Komünistler de Sosyalist Parti'nin içinde bu temelde erimekten kurtulamıyorlar. İspanyol Komünist Partisi için de benzer durum yaşandı. . Ve zaten diğer küçük komünist partilerinde de bu durum çokça yaşanıyor. Örneğin, Batı Almanya Komünist Partisi, ülkede güçlü olan Sosyal-Demokrat Parti içinde bir klik haline bile gelemez. Bu kadar zayıf bir komunu yaşıyorlar.

Sosyal-demokrasinin oynamak istediği rolden bahsetmek gerekiyor. Onun bilimsel sosyalizm karşısında ne anlama sahip olduğu daha 1900'lerin başında ustalar tarafından değerlendirilmiştir. Lenin, özellikle bu konuda güçlü tahlil yapmıştır. Yine Marks-Engels döneminde bile revizyonizme karşı bilimsel sosyalizm savunulmuştur. O halde, bu kavramların günümüzdeki sonuçlarını toparlarsak, sosyalizmin durumu hakkında nasıl bir sonuca varabiliriz?

Şüphesiz önemli birlikler vardır, ama sosyalizmin birliği sözkonusu değildir. Eğer sosyalizmin birliğinden, birlik anlamında bilimsel sosyalizmden bahsedilecekse, denenmiş ve gerçekleşen sosyalizmden söz etmek gerekir. Ki bunda da birlik yoktur, ama kavram olarak bilimsel sosyalizm anlayışında birleşilir. Günümüzde bilimsel sosyalizme getirilen tanımlamalar son derece artmıştır. Fakat bütün bu karmaşıklıklar bizi —emperyalist ideologların bahsettiği gibi— bilimsel sosyalizmin gerçekliğinden uzak tutar mı? Hayır. Bilimsel sosyalizm bugün de toplumu değiştirmenin bilimsel ifadesi olarak geçerliliğini sürdürüyor. Çünkü sosyalizm çağımızın en bilimsel, toplumsal bilimidir. Gerek insanlık tarihine, gerek bunun güncel ve geleceğine uygulandığında gerçekçi sonuçlar veren ve insanlığı ilerleten dünya görüşü bilimsel sosyalizmdir.

Bilimsel sosyalizmin uygulama alanları artmış ve çeşitlenmiştir. Bunu da yadırgamamak gerekir. I. Enternasyonal bu konuda toparlayıcı rol oynamak istedi, ama daha o zaman bile her ülkenin farklı koşulları; kimisinin bağımsız ülke olması, kimisinin bağlılık durumu, yine işçi sınıfının değişik örgütlenme biçimleri kısa bir süre sonra I. Enternasyonal'in oynamak istediği rolü engelledi. II. Enternasyonal de, başlangıçta iyi niyetli ve önemli bir rol oynamasına rağmen, daha sonra, özellikle ülkelerin farklı koşulları ve burjuva iktidarlarının giderek güçlenmesi onu da tasfiyeye götürdü. III. Enternasyonal, gerçekleşen Ekim Devrimi temelinde dünya çapında birliğe ulaşmak istedi; bu amacı doğrultusunda küçümsenmez adımlar da attı. Fakat II. Dünya Savaşının ağır sorunları, özellikle emperyalizmin saldırıları, engellemeleri; ve diğer yandan bir de her ülkenin somut koşullarının farklı oluşu, farklı uygulama sorunlarının kendini dayatması nedeniyle, III. Enternasyonal de feshedildi. Daha sonra da işçi ve komünist partilerinin toplantılarında genelde bir birlik sağlanmadı. Özellikle Çin Komünist Partisi'nin içine girdiği yaklaşımlar, altmışlı yıllarda geliştirilmek istenen bir birliği daha da zayıflatmıştır. Bu yıllardan sonraki birlik çabaları da günümüze kadar sonuca ulaşmaktan uzaktır.

Bu durum sosyalizmin gelişmesi açısından çok kötü bir durumdur. Bu, yalnız Sovyetler Birliği için değil, kendini ekonomik ve siyasi alanda örgütleyerek devlet olmuş diğer sosyalist ülkeler için de olumsuzluk ifade eden bir durumdur. Bu nedenle sosyalizmin etkisinde, onlara bağımlı veya bağlı olmayan ülkelerin, partilerin

--küçüklüğü-büyüklüğü gözetilmeden— bilimsel sosyalizmin sorunları etrafında bir araya geldiği bir tartışma, birlik platformunun açılması uygundur. Bilimsel sosyalizmin teorik sorunları ve çeşitli ülkelerde bu teorinin uygulanmasında ortaya çıkan uygulama sorunlarını gözden geçirmek ve gerçekten sosyalizmin ruhuna uygun bu dünya görüşü çerçevesinde kapitalizmi bir sistem olarak aşmak, onu tasfiye etmek isteyen özelliğine sıkı sıkıya bağlı olmak; ilkede uzlaşmayı kabul etmemek, pratikte de sosyalist devrimin aleyhinde sonuç vermeyecek ve ancak taktik düzeyde uzlaşmalara —ki bunlar da pratik konulara ilişkindir— girebilmek, bu doğrultuda yaklaşımlar geliştirmek, tüm bunlara göz-kulak olup özenle yaklaşmak; bunu sürekli bir tartışma platformu haline getirmek ve danışılarak kararlar almak gerekiyor. Tabii bu kararların içeriği, "şu ülkede bu kadar sosyalizm gerçekleştirelim, şu partinin önüne şu politikaları koyalım" biçiminde olmamalı. Yani gerçekleşen sosyalizmin güncel-pratik sorunlarıyla uğraşma ve partilerin politikalarını belirleme temelinde değil. Çünkü bunlar, daha önceki Komünist Enternasyonal döneminde yapılanlardır; ve tam başarıya gitmeyen yaklaşımlardır. Bunun yerine sosyalizmin ilke düzeyinde savunulması, kapitalist ideolojiye, hatta feodal uzantılara ve yine sosyalizm içindeki sapkınlıklara karşı sürekli bir mücadelenin yürütülmesi; sosyalist uygulama adı altında gerçekleşen pratik gelişmelere de cevap veren bir birlik anlayışı doğrudur ve bunun sürekli bir şekilde savunulması büyük önem taşıyor.

Bu yönlü bir çalışma için bazı organların geliştirilmesi yerindedir. Böylesi bir ihtiyaca gerekli cevap verilmeli, çeşitli kişi, parti ve hatta devletler düzeyinde temsilciler yollanabilir. İşte olası bir enternasyonal dayanışmaya, ancak bu çerçevede bir geçerlilik kazandırılabilir. Bu konuda mevcut olan birlikler, şu veya bu partinin bağımlılığı altında, şu veya bu biçimde gerçekleşen sosyalizmin ve onu temsil eden ülkelerin etkisi altında oluşan birlikler henüz bu ihtiyacı gidermekten uzaktırlar. Ve bunların sosyal-şovenist yönleri, şu ya da bu biçimde yer yer kendini açığa vurmaktadır. Dolayısıyla sosyalizm içi eleştiri günümüzde yaygın olarak yapılmak durumundadır. Hele bu aşamada, özellikle de günümüzde emperyalizmle girilen yeni uzlaşmalar nedeniyle sosyalist ülkelere yönelik eleştiriler yoğun bir biçimde geliştirilecektir. Aynı şekilde milli sosyalizmlere yönelik olarak bu eleştiriler yapılacaktır.

Zaten, sosyalizmi içten bozmanın esas kaynağı olan ve daha çok da bugün Batı Avrupa'nın öncülük ettiği saptırma girişimlerine, tarihte olduğu gibi günümüzde de yoğunca eleştirilerle karşılık vermek şarttır. Bütün bunlar yapıldığında, bilimsel sosyalizmin birliğine doğru giden yolda ileri adımlar atılabilecektir. Aynı şekilde ileri adımlar atıldıkça sosyalizmin gelişmesi de hızlanacaktır.

Örneğin, eskiden olduğu gibi, müslümanlığın merkezini ya Emevi İmparatorluğunda, ya Abassi, ya da Osmanlı İmparatorluğunda görmemek gerektiği bugün de geçerli bir husustur. Sosyalizmin de özü, bu türden bir imparatorlukta değildir. İslamın özü daha değişik ve kendi içindedir. Tabii daha o zamandan beri islama Arapçılık hakim kılınmıştır. İşte günümüzde İran, "ben gerçek islamı temsil ediyorum" diyor. Yarın bir başkası çıkar, bunu başka yer de söyler. Bu tür ihtilaflar tarih kadar eskidir. Hıristiyanlık için de bu böyledir. Hıristiyanlığın yayılma merkezi bir dönem Roma ve bir dönem Kudüs'tü, daha sonra Antakya oldu. Doğu Avrupa kiliseleri ortaya çıktı. Bugün de halen had safhada dağılmaları vardır. Kapitalizm için de aynı durum geçerlidir. Kapitalizmin birkaç tane merkezi ortaya çıktı. Önce Paris, Londra, bugün New York; hep merkezdir bunlar. Aynı şekilde ideolojileri de çok farklı gelişti. Felsefeden tutalım, çok çeşitli alanlara kadar bu gelişti. Yine ahlaki yaşam çeşitli felsefik anlayışlar açısından olduğu kadar kapitalizm açısından da farklı yaklaşımlar çıktı.

Sosyalizmde de benzer çeşitliliklerin ortaya çıkmasına şaşmamak gerekiyor. Ama bu, en gelişmiş biçimiyle ve bilimsel ifadesiyle, bizi sosyalizm uğruna bir savaşım vermekten alıkoyamaz. Bilimsel sosyalizmin tanımlanmasında ve somut koşullara yaratıcı bir şekilde uygulanmasında sonuna kadar ilkeli davranmak, onun doğduğu günden bugüne kadar tamamen geçerli olan ve bundan sonrası için de geçerli olacak doğru bir yaklaşımdır. Herhangi bir ideolojiden, dünya görüşünden daha çok sosyalizm için ilkeli yaklaşım, sınıfın dayandığı zemin ve tabiatı itibarıyla gereklidir.

Proletarya, ancak sınıfları ortadan kaldırdıkça, yok olacak bir sınıftır. Onun dünya görüşünün de bu temelde insanlığı sınıflara bölmekten kurtarmayı amaçladığına göre, bir birlik amacı vardır. Ve yine sınıflar mücadelesi ortadan kalktıkça veya çözümlendikçe sosyalizmin birliği de başlangıçta ilkede olduğu gibi, daha sonra pratikte de gerçekleşecektir. Sosyalizmin birlik ihtiyacı, onun özünden ileri gelmektedir. Başından itibaren sınıfsız bir dünya amaçladığına göre, bir iş bütünlüğü olacaktır. İşçi sınıfı çok sayıda sosyalizmi kabul etmeyecektir. Fakat, ancak mücadele ile bir birlik gelişeceğine göre, bir yandan birlik, diğer yandan birliğe karşı çabalar arasında sürekli bir mücadele sınıf çelişkilerinin önemli oranda tasfiye edildiği döneme kadar sürecektir. Bu gerçeğin ışığı altında sosyalizmin birliği kısa bir tarihi dönem içinde gerçekleşmedi diye de kendi kendimize yerinmemek gerekir. "Neden bu kadar dağılma, parçalanma vardır? Sosyalizmin birliği bir hayaldir. Uğrunda mücadele edilmeye değmez" gibi yanlışlığa düşmemek gerekir. Bilakis birlik, her zaman en üst düzeyde —başta ilkede olmak üzere— geliştirilmek zorunda olan bir ihtiyaçtır. Sosyalizm için pratik mücadeleler sürdükçe, bu birlik ihtiyacı acilliğinden bir şey yitirmeyecektir.

Sosyalizmin her somut alana uygulanışında ortaya çıkaracağı farklılıklar, onun pratiğe geçirilmesinde bir ileri adımı teşkil edecektir. Bu ileri adımlar görünüşte, içinde parçalanmışlığı da taşısa, ileride daha büyük bir birliğin temeli olarak değerlendirilmelidir. Bu tür ilkeli bir anlayışla da bilimsel sosyalizmin birliğine yaklaşımımızı gerçekçi kılmalıyız. Bu konuda içerisine girilecek bir hayalcilik, sosyalizmi —gerçekleşeceği veya gerçekleşen ülkede—, kendi milli çıkarlarına hapsetmektedir. Buna marksist literatörde ad verilmiştir: Sosyal-şovenizm veya sosyalizmi sadece ilkede bir ütopya olarak görmek. Bu, aynı zamanda subjektivizmdir. Bu yaklaşımlara itibar etmemek gerekiyor.

O halde, gerçekten insanlığın elinde güçlü bir kurtuluş silahı olan ve gerçekten ustaları tarafından geliştirilerek, bütün emekçilerin mücadeleleriyle de kanıtlanan bilimsel sosyalizmi, her zaman yaratıcı bir biçimde kavramak ve onu her zaman temel toplumsal sorunlarda uygulayarak ilerlemeye yol açmak ilerici insanlığın görevidir. Günümüze kadarki sosyalizmin uygulanmasında birçok hataya, sapmalara rağmen, bu gerçeklik kanıtlanmıştır. Bundan sonra da varlığını bu biçimde, kanıtlanmış bir temelde en güçlü bir şekilde sürdürecektir.

SİYASAL GELİŞMELERDEN YAKINDAN ETKİLENEN VE ETKİLEYEN BİR BÖLGE ORTADOĞU

Ortadoğu gerçeği, gerek bölge halklarının temel tarihi sorunlarının gittikçe olgunlaşması ve artan bir düzeyde çözümü dayatması açısından olsun, gerekse uluslararası sorunların kördüğüm noktalarından birisi olması açısından olsun, bölgesel meselelerin odağında olan bir bölge konumundadır. Ortadoğu tarihte hep bu yönlü bir konumu yaşadı; özellikle ilk ve ortaçağlarda dünyanın kaderini önemli oranda bölgedeki gelişmeler belirliyordu. Bilinen insan topluluklarının gelişmesi burada daha hızlı bir seyir izlemekteydi. Sınıflı toplumlara geçiş, yazılı tarihin ortaya çıkması da yine aynı şekilde Ortadoğu bölgesinde ortaya çıktı. Temel uygarlıklar; yani köleciliğe dayalı uygarlıklar olan Mısır, Babil, Hitit, Pers ve daha sonraki büyük köleci imparatorluklar bu alanda ortaya çıktılar. Tabii bu durum, insanlık tarihini önemli oranda koşullandırdı. Temel siyaset kuralları dinler, ahlak öğretileri bu uygarlıklar temelinde ortaya çıktı ve insanlığın malı oldu. Aynı şey, ortaçağda feodal uygarlığın gelişiminde de büyük bir role sahiptir. Gerek hıristiyanlığın, gerekse de islamiyetin doğuşundan feodalizmin ortaya çıktığını görmek gerekir. Bu, insanlık tarihi açısından önemli bir aşamadır ve doğuşu ile birlikte büyük imparatorluklar kuruldu. Bütün dünya arenasına giderek hükmeden gelişmeler, yine uygarlığa ve çeşitli değerlerine önemli katkılar Ortadoğu'da sağlanmıştır.

Kapitalizmin doğuşu, şüphesiz Avrupa'nın —özellikle Batı Avrupa'nın— eseridir. Yakın çağlarda uygarlığın yükselişinde Batı öncü duruma gelmiştir. Batının artan bu öncü konumu karşısında Ortadoğu sönükleşti ve kapitalizm, emperyalist aşamaya vardığında bu sönükleşme neredeyse unutulmaya kadar vardı. Evet, bu dönemde uygarlık alanları ve buralarda yaşayan uygar halklar sönmeye yüz tuttu. Ortadoğu'nun uygarlığı böyle sönükleşirken, kapitalizmin geliştiği alanlarda halklar uluslaştılar. Ve dünya çapında bir hakimiyete ulaştılar. Başta İngiltere, Fransa ve günümüzde de ABD ve ABD'nin başını çektiği imparatorluklar gelişti. Bu gelişmeden, —bütün dünyada olduğu gibi— Ortadoğu halkları da olumsuz yönden epey etkilenmeye uğradılar. Ve günümüze kadar etkisi daha da şiddetlenen bir bağımlılık altına girdiler.

Kapitalizme karşı dünya çapında sosyalizmle cevap verildiği, bunun merkezine de Rusya'nın oturtulduğu bilinmektedir. Sosyalizm, kapitalist emperyalizmi durdurmada, onu dünya çapında geriletmede büyük bir temel teşkil etti. Gerçekten günümüze kadar —Batı etiketli kapitalist uygarlığın önemli konularda aşılmasıyla birlikte— daha çok onu sınırlama, ona karşı kendini bir sistem olarak geliştirmede iddialı olan —başını Sovyetler Birliği'nin çektiği— sosyalist sistem ortaya çıktı. Bu noktada, bölgede gerçekleşen sosyalizmin etkisi çok sınırlı oldu. Kapitalizmin geliştirdiği bağımlılığa, hakimiyete karşı sosyalist sistemin etkisi sınırlıdır. Bazı milli kapitalist gelişmeleri ve bu gelişmelere öncülük eden hareketleri desteklemişse de —Mısır, Irak vd. ülkelerde—, bu desteğini öyle fazla uzun süreli kılmadı. Bölge üzerinde etkisi vardır, fakat bu etki o kadar güçlü değildir. Bölgede, kapitalist değer yargıları, siyasi hakimiyeti; ve daha çok da kapitalist ekonomik kuralların feodalizmle içiçe yaşanması daha ağırlıktadır. Burada uygulanmak istenen sosyalizm, milli kapitalizmi amaçlamaktan öteye varmıyor. Özgür bir kapitalizmin gelişme şansı olmadığı için, geliştirilmek istenen milli kapitalizm çok çarpık gelişiyor. Tabii özgür kapitalizmin şansının olmadığı yerde, sosyalizmin etkileri de çok sınırlıysa; burada had safhaya ulaşmış bir bunalımdan bahsetmek gerekiyor. Çünkü kapitalizm, feodal koşullardaki üretime göre, daha ilerleten bir üretim biçimidir. Bu, feodal üretim koşullarının da ortadan kalktığı bir geçiş döneminin toplumu oluyor.

İşte, bölgedeki toplumların bu durumu, günümüzde de mevcut siyasal çerçevenin sınırlarını oluşturuyor. Kapitalist emperyalizmin bağımlılık ekonomisinden tutalım siyasi alana kadar, kendi öznel, özgücüne dayalı gelişme dinamiklerini yitirmiştir. Bağımlılıktan başka çaresi kalmamış; özellikle bu durum işbirlikçi sınıfların konumunda çok açıkça görülmektedir. Her alanda bir bağımlılığı, adeta kendileri davet ediyorlar. Sosyalizmin yaratıcı bir uygulamasından doğacak gelişme imkanı da bulunamamıştır.

O halde bölge bir bunalım içinde, dolayısıyla bu bunalımdan ötürü bir devrimci çıkış aşamasındadır. Nitekim günümüzdeki durumu böyle bir süreçtir. Bölgenin köklü tarihsel sorunları vardır. Bölge halkları, kültürleri uyanmak istiyor. Ve gerçekten salt bir dönem değil, tarihte uzun dönemlerce insanlık tarihine damgasını vurmuş bölge halkları ve onların temsil ettiği kültür, gerek kapitalist emperyalizmin dayatmak istediği bağımlı uşaklığı aşılayan kapitalist yayılmacılığa karşı gerekse de real sosyalizmin milli kapitalizmi yaratmaktan öteye varmayan etkilerine karşı bir kurtuluş özlemi içine giriyorlar. Bu konudaki milli sosyalist ögelerin bile ilericiliğinden bahsediliyorsa, halkların, bu tarihi gerçeklerine olan bağlılıklarından ileri geliyor. Hatta bugün İran'ın, islam devrimi altında dalgalandırmak istediği bayrak emperyalizme karşı iş yapıyorsa, gerçekten sonuçta, bunu dikkatle değerlendirmek gerektiği ortaya çıkıyor.

Gerçekten Ortadoğu'daki gelişmeler —Lübnan'da görüldüğü gibi— çelişkilerin bu kadar içiçe geçip sınfsal, ulusal, dinsel, mezhepsel, aşiretsel, kültürel açıdan bir yumak teşkil etmesi; dünyanın hiçbir bölgesinde görülemeyecek bir durumdur. Neden bu durum yaşanmaktadır? Çünkü, Ortadoğu insanlık tarihinin oluşum merkezidir. Yine, kendisini dayatan kapitalist-emperyalist sistem, bölgenin bu özelliklerini temel alarak, sömürüsünü sürdürmek için var olan çelişkileri daha da alevlendirdiği için bu durum ortaya çıkıyor.

Kapitalizm, bölgeye girerken milli devletler yaratma temelinde girmiyor. Özellikle, hemen hemen girdiği her ülkenin bünyesinde, böl ve yönet taktiğini temel aldı. Arapları onlarca parçaya böldü; yine İran'ı her bakımdan parçalar duruma getirdi. Ulusal sorunları çözümsüzlüğe götürecek yapay sınırlar yarattı. Hemen hemen bütün bölge halkları parçalandığı gibi, onların kültürel ihtiyaçları dikkate bile alınmadı. Tabii ki bütün bunlar sorunları ağırlaştıracaktı. Kısacası, tarihsel gelişim ve emperyalizmin etkileri bu çelişkiler yumağının oluşumunu iyi açıklıyor. Bu çelişkilere devrimci bir çözüm sunacak sınıfsal, sosyal oluşumun da geri olması durumu, bunalımı diğer bir yönden ağırlaştırıyor. Hemen hemen ulusal-sosyal yapıdaki tüm önemli alt-üst oluşlarda, bunu mümkün kılacak bir kesimin oluşması gerekiyor; bir sosyal oluşuma ihtiyaç vardır. Böylesi bir oluşumun önünde de, ağır feodal ve günümüzde işbirlikçi burjuvazinin engellemesi vardır. Bu engelleme yüzünden, sosyal oluşumlar, bir türlü bağımsız olamıyorlar. Tabii ki, buna bir de tarihten süregelen çaresizliği eklemek gerekiyor.

Bugün Ortadoğu bölgesinde, ailelere dek bir parçalanma yaşanıyor. Kimilerine bu durum çağdışı gibi gelebilir. Fakat bu, tarihsel gerçeklerle açıklanabilecek bir durumdur. Ve bu gerçek Ortadoğu'nun bir aynasıdır. Lübnan'da olduğu gibi, Ortadoğu çapında da benzer çelişkiler ortaya çıkabilir. Böyle olunca da, elbette ki gelişmelere önderlik edebilecek güçler son derece bölünmüş olacaklar ve bu durum da önderliğin gelişiminde zorluklar yaratacaktır. Zaten gerek Arap ulusal kurtuluş hareketinde, gerek İran ve hatta bir anlamda Türkiye solunda, bu işlere öncülük etmek açısından dayanılacak sınıf zemini, ulusal özellikler önemli oranda çarpıktır. İşte bu durum da bunalımı ağırlaştırıyor. Ama bütün bunlara rağmen, diğer bir gerçek de şudur: Bölge halkları devrim silahından başka hiçbir silahla kurtulamazlar. Bunun objektif şartları günümüzde en can alıcı bir biçimde yaşanmaktadır.

Ortadoğu bunalımını, ne real sosyalizmin milli kapitalizmi geliştirme yöntemleri ve ne de emperyalizme bağımlılık politikası çözebilir. Bu iki yöntemin denenmesinden ortaya çıkan sonuçların neler olduğu biliniyor. Bu politikalar, bölgede çözümsüzlüğü geliştiren modellerin adıdır. Özellikle, emperyalizmin Türkiye üzerinde denediği model, Türkiye pratiğinde büyük bir iflası yaşıyor. Dolayısıyla ne real sosyalizmin önermeleri, ne de kapitalist emperyalizmin öngördüğü modeller bölgeye şu anda bir seçenek oluşturabiliyor. Bu yüzden bölgede büyük bir boşluk ortaya çıkıyor. İdeoloji ve politika ile bu boşluğun doldurulması için İran'ın, Arap ulusal kurtuluş hareketinin bir çıkışları vardır. Tabii bunların içinde bulunduğu durum biliniyor. Arap ulusal kurtuluş hareketi, İsrail tarafından durdurulmuştur; İran'ın çıkışı ise adeta Irak'ta düğümlenmiştir.

Gerçekten İran-Irak savaşı bir çözümsüzlük aşamasına gidiyor. Arap-İsrail çelişkisi de öyle bir aşamaya varmış ki, sorunlar çözümlenmediği gibi milyonlarca insanın kanı akmıştır. Gerçekten bir arpa boyu kadar çözüme doğru gidilmiş değildir. Örneğin emperyalizmin, Türkiye modeline bel bağlaması sözkonusuydu. 8 yıldır bu modeli yaşatmak için dünya kadar para döktüler. Yine, bu modeli görülmemiş baskı ve işkenceyle yürütmek istediler. Ama bu en son model, kendi insanlarını en büyük bir bunalıma ve kandırmaya uğratmaktan öteye sonuç vermedi.

Yine, Arap-İsrail çelişkisini bölgenin en büyük çelişkilerinden biri olarak görmek gerekiyor. İsrail gerçeğinin çok eski tarihi bir temeli vardır. Bugün kendi ülkeleri olarak tanımladıkları topraklardan, kendi insanları kaç bin yıl önce kopup dünyaya savruldular. Fakat bu insanlar, Yahudi dini etkisi altında bağnaz bir biçimde varlıklarını sürdürdüler. Ve gerçekten bunda Yahudi dininin kendi insanlarını üstün görme ve bundan hareketle gittikleri toplumların gözeneklerine yerleşme ve bu temelde sürekli para-sermaye, ticaret işleri ile uğraşma, dolayısıyla toplumun —ister ortaçağda, ister yakınçağda olsun— kontrolünü bu para gücüyle ele geçirme, siyasi iktidarları etkileyerek bağlama; böylelikle Yahudi topluluğuna her zaman seçkin bir yer verme konusunu muazzam ölçülerde başarmışlardır. Ve gerçekten uyuyan bir dünya, bir de üzerinde hüküm süren Yahudi dünyası vardır. Birçok ideolojinin oluşumunda, özellikle ortaçağda mezheplerin ve hatta savaşların gelişiminde Yahudi dininin etkisi önemli derecededir.

Yahudicilik, Rusya ve Doğu Avrupa'da nufüz ettiğinde, kapitalizmi konuşturmanın prototipini oluşturuyor. İlkel sermaye birikimi önemli oranda Yahudilerin kontrolü altındaydı. Bu ise Yahudi milliyetçiliğinin gittikçe gelişmesine yol açar. Hatta Rusya devriminde Bundçuluğun gelişimi vardır. Bu Bund (Yahudi milliyetçiliği) örgütü giderek siyonist bir oluşuma yönelir, daha sonra da siyonist bir kongre toplar. Bu kongrede Dünya Yahudiler Birliği kurulur. Ve amaçları, binlerce yıl sonra tekrar savruldukları topraklara dönmek ve yerleşmek, burada bir devlet kurmaktır. Bu temelde de dünya savaşlarının gelişiminde önemli oranda etkide bulunuyorlar. O dönemler Osmanlı İmparatorluğuna bağlı olan Filistin'i bir yayılma alanı olarak gördüklerinden, önce onu para ile satın almak istiyorlar. İstediklerini elde edemeyince, bir Türk burjuva hareketi olan İttihat-Terakki'yi oluştururlar. O dönem Osmanlı padişahı olan Abdülhamit'e karşı bu oluşumu kullanıyorlar. Daha sonra Osmanlı İmparatorluğu kısmen parçalanıyor. Ve böylelikle, Yahudilerin Filistin'e ilk yerleşimleri gerçekleşiyor. Tabii bu şiddet temelinde bir yeleşmedir; para ile satın almadır. En son olarak, II. Dünya Savaşında Hitler'in Almanya'da Yahudilerin gerçeğine karşı yürüttüğü katliam da bu çabalara eklenince, amaçlarına ulaşmada daha bir hırsla çalışmalarını yürütmeye başlıyorlar. ABD ve İngiltere de Yahudilerden yana ağırlıklarını koyunca, II. Dünya Savaşından bu kesimler başarıyla çıkıyorlar.

II. Dünya Savaşı sonrası dönemde, Arap ulusal hareketi zayıf bir konumda ve feodal-aşiretçi ögelerin önderliği altındadır. İngilizlerin bölüp-parçalama taktikleri güçlüdür ve kontrol kendilerinin elindedir. Bölgede İngilizlerin hakimiyeti sözkonusudur. Yine İngilizlerin desteğiyle siyonizmin etkinliği ABD'de çok daha fazladır. Yahudilerin de para gücüyle yerleşim çabaları daha da yoğunlaşır. Ve savaş sonrasında bilindiği gibi Filistin topraklarında bir İsrail devleti kurulur.

İsrail devleti doğduğunda Arap milliyetçiliği zayıftır. Bütün çırpınmalarına rağmen bu gelişmeyi durduramazlar. Çünkü güçlü, ciddi bir üslenme vardır. Aynı zamanda bu üslenme, emperyalizmin ciddi bir saldırı mevzisidir. Emperyalizm bu üs vasıtasıyla bir yandan Arap işbirlikçilerini kendine bağlarken, diğer yandan Arap ulusal kurtuluş hareketini ezdirmek amacındadır. İşte bu nokta çok önemlidir. İsrail görünüşte bir Yahudi devletidir, ama özünde dünya kapitalizminin gözde unsurlarının adeta yoğunlaştığı ve yine emperyalizmin göz-kulak olduğu kendine özgür bir oluşumdur. Bu oluşumun dünyada dayanakları olduğu gibi, ona büyük bir destek de vardır. Aynı zamanda bu güçlü konumu itibarıyla bölge üzerinde etkisini de rahatlıkla yürütebilecek bir durumdadır.

Gerçekten siyonizmi, bir Yahudi milliyetçiliği olmaktan ziyade, onu önemli bir emperyalist araç olarak değerlendirmek gerekiyor. Yahudi ırkını, insanını; Hitler'in temsil ettiği bir ırkçılık gibi görmek ve değerlendirmek de yanlıştır. Yani, Yahudi emekçisi, aydını da vardır. Bunların durumu farklı; İsrail'de yoğunlaşan Yahudi emekçileri de vardır. Özellikle Hitler'in Yahudi ırkına karşı geliştirdiği ırkçılığın vahşiliği biliniyor. Bu ayrı bir noktadır. Fakat bugün, siyonizmde yoğunlaşan daha çok; Arap gerçeğine, onun ulusal hareketine karşı geliştirilen bir politika ile Güney Afrika'da ve Latin Amerika ülkelerinde gördüğümüz bir ırkçılık ve azgın bir faşist-askeri diktatörlüğün İsrail'de de uygulanmasıdır.

Tabii bu arada siyonizmin, Türkiye gerçeğindeki rolüne de değinmek gerekir. Türk gerçeği kendisini tamamen islamcı saymasına ve siyonizmle hiç ilişkisi yokmuş gibi göstermesine rağmen, özünde ekonomik ve siyasal olarak rejimini şekillendirmede, tamamen siyonizme dayanan bir yapıdadır. İttihat-Terakki cemiyeti de siyonistlerin oluşturduğu bir kuruluştur. M. Kemal kendisi bile ünlü bir masondur. Ve nitekim Türkiye'nin birçok devlet adamlarının da mason oldukları biliniyor. Dolayısıyla siyonistlerin, Türkiye'de de ekonomi ve politikanın yönlendirilmesinde etkileri vardır. Türk milliyetçiliğinin oluşumunda masonların etkisi büyüktür. Tabii masonluğun oluşumunda siyonizmin etkisi vardır. Siyonizmin konumu böyle olunca, bölgede siyonizmin etkisini İsrail'in sınırları dışında görmek ve bütün bölge üzerinde bir politik, ekonomik hakimiyet peşinde olduğunu, uluslararası çok güçlü dayanakları olduğunu ve hatta Sovyetler Birliği'nde de etkisini görmek mümkündür. Yahudi hareketi, bugün Sovyetler Birliği'nde de devletin başını en çok ağrıtan bir hareket durumundadır. Her gün göçmen listeleri sunuluyor. Reagan bile, onlarla görüşmeyi esas alacak kadar bunlara değer verdiğini ortaya koydu. Demekki, bu kadar güçlü olan bir hareketin konumunu doğru değerlendirmek gerekiyor.

Bugün siyonist güç, her ne kadar görünüşte sadece Filistin halkının üzerinde terörü ve göç ettirmeyi uyguluyorsa da, bunun gizli yürütüldüğü alanlar da vardır. En başta Türkiye üzerinden bir halka geliştirilip, bu devrime karşı kullanılmak isteniyor. Evren-Özal rejiminin oluşumunda da bu saldırganlığın etkisi açıktır. Yine dünyanın birçok parçasında bu askeri-faşist diktatörlüklerin yönetime getirilmesinde bu etkiyi görmek mümkündür.

Arap ulusal kurtuluş hareketi, böylesi bir gelişmeye karşı sağlıklı bir temele oturamadı; çünkü başında feodal-aşiretçi önderlik vardı. Ayrıca, Arap ülkelerinde kapitalist gelişme çok cılızdır. Ta 1960'-lara kadar bu önderlikle Arap ulusal kurtuluş hareketi yönlendirilmek istendi. 1950'lere kadar uzun bir süre Ürdün Kralı Hüseyin'in babası Filistin hareketini yönlendirmek istedi. Tabii ki bu, İsrail devletinin kuruluşunu engelleyemediği gibi, onun kuruluşuna birçok imkan da hazırladı. I. Dünya Savaşından sonra kurulan Arap devletçikleri de siyonist devletin kuruluşuna zemin oluşturdu.

Arap ulusal kurtuluş hareketi, henüz radikal bir nitelikte değildir. Arap milliyetçiliği, içinde bulunduğu ilkellikten ötürü güçlü bir ulusal kurtuluş hareketini ortaya çıkaracak durumda değildir. Parçalanmaya her zaman açıktır. İlkel milliyetçilik kabile temelinde güç olmaya önem verir. Bu durum da parçalanmayı geliştirmektedir. Bu, Araplarda çok daha yaygın ve daha ileri boyuttadır. Araplarda biraz modern gelişme veya bir burjuva sınıf gelişimi ortaya çıktığında, artık İsrail güçlenmiş bir durumdaydı. 1960'larda Arap ulusal kurtuluş hareketi radikalleşmeye yüz tuttuğunda Filistin'in durumu biliniyor. Bugünkü Filistin önderliğinin oluşumuna yol açan Fetih hareketinin ortaya çıkması, yine bugünkü Suriye direnişine önderlik eden Arap Baas Partisi'nin iktidara doğru tırmanması ve Irak'ta benzer gelişmelerin yaşanması, ileri gelişmeleri ifade ediyordu. 1950'lerden sonra Mısır'da Nasırcılık hareketi gelişti. 1960'larda bu gelişmeler yükseldiğinde, gerçekten İsrail artık oturmuş bir devlet durumuna gelmişti. İşgalci de olsa, tepeden tırnağa silahlı da olsa, yine de böyle bir güçtür.

1960'lardan sonra önderlik konumuna yükselen küçük-burjuvazi, o bilinen '67 savaşına girişir ve ağır bir yenilgiye uğrar. Bu savaştan sonra İsrail sınırları bir kat daha genişler. '67 savaşı, gerçekten Arap radikalizminin aldığı büyük bir yenilgidir. 1967'den sonra Arap ulusal kurtuluş hareketinde alt-üst oluşlar yaşanır. Filistin hareketinde radikalleşme gündeme gelir. Halk Cephesi, Demokratik Cephe biraz gelişmek isterler. Arap Baas Partisi'nde daha fazla sola açılma; Esad önderliği ortaya çıkar. Bu da '67 krizinin bir sonucudur. Irak'ta Saddam ortaya çıkar, Mısır'da nasıl olur, Libya'da Kaddafi, yönetimi ele geçirir. İşte bunlar radikal gelişmelerdir. Bu radikal gelişmeler, 1973 savaşında kısmi bir başarıya ulaşır. Özellikle bu konuda Suriye'nin konumu daha belirgindir. Bu gelişme, Arap ulusal kurtuluş hareketinde kendine daha fazla güvenme, bir yandan da sosyalistlerle dostluğu geliştirme, içerde modernleşmeyi öne alma gibi ileri adımlara götürdü. Ama yine de bu köklü bir gelişme olarak değerlendirilemez. Çünkü, bu reformist bir gelişmedir. Aslında bu gelişme, 1982 Haziran'ındaki İsrail saldırısı karşısında yenilgiye uğramaktan kendisini kurtaramadı. 1970'lerden günümüze kadar Araplarla İsrail arasında stratejik dengeye ulaşma çabaları vardır. Suriye de önderlik peşindedir. Bu çabalar hep İsrail'le stratejik dengeye ulaşma doğrultusunda geliştirilmektedir. Örneğin, "eğer İsrail'le barışa oturulacaksa önce stratejik dengeye ulaşmak gerekiyor" deniliyor.

En son olarak yapılan Arap ülkeleri zirvesinde birlik çabaları geliştirilmek isteniyor. Ama diğer taraftan Mısır'ın ABD ve İsrail yanlısı tutumu bu birlik önünde engeldir. Bu nedenle, Arap birliği görünüşte sağlanabilir, ama özünde ayrılık devam edecektir. Bir de buna üstten Sovyetlerin ve ABD'nin bölge üzerindeki barış planları eklenebilir. Bunlarla bir Ortadoğu konferansına gidilmek isteniyor. Arap zirvesinin amacı budur. Sovyet-ABD zirvesinin de bir gündem maddesi buna yöneliktir. Ancak bu gelişmeye karşı direnen güçler vardır. Böylesi bir konferanstan, tam istediği doğrultuda olmadığı için Arap radikalizmi memnun değildir. Bu konferansta çözüm arayacak güçler, her iki taraf da zayıftır. Dolayısıyla böyle bir konferans toplansa bile, kesin bir çözüme ulaşılması zor görülmektedir.

Arap ulusal kurtuluş hareketinin durumu böyle. Belki İsrail ile uğraşmaya devam edecektir. İsrail dayattığı bağımlılıkla birlikte, ABD ile bölge üzerinde hakimiyet geliştirmek istiyor. Arap ulusal kurtuluş hareketi ise birlik, özgürlük ve bağımsızlık talep edecektir. Tabii bu çelişki öyle kısa vadede çözümlenecek bir çelişki değildir. Eğer Arap ulusal kurtuluş hareketi Mısır gibi boyun eğerse, bu çelişki İsrail-ABD lehine çözümlenecek. Direnmeyi daha da geliştirmek isterse, bu çatışma ile sonuçlanır. Şimdilik bir denge sözkonusudur; fakat bu son derece kararsız bir dengedir. Taraflar bazı taktik çatışmalarla dengeyi lehlerine çevirmek istiyorlar. Ama hala dengenin öyle köklü bir kayışı da sözkonusu değildir. Dengenin köklü değişmesi için önemli bir savaşa ihtiyaç vardır. Bu savaşta hangi taraf üstünlük sağlarsa, denge açık ki onun lehine değişebilir. O zaman da savaştan başarı ile çıkan güç kendi görüşlerini kabul ettirmede şans sahibi olabilir. Ama öyle bir olasılık, henüz güncel gelişmeler arasında gözükmüyor. Ancak bunun, birçok nedeni olduğu için koşulları vardır. Bu gelişme hiç gündeme gelmeyecek, mevcut durum hep böyle devam edecek, demek de gerçekçi olmaz.

Bölgedeki diğer bir önemli gelişme de, Arap gericiliğinin desteklediği Irak Saddam rejimi ile İran rejimi arasındaki savaştır. Irak, Arap gericiliğinin, özellikle bizzat İsrail ve ABD'nin yönlendirmesiyle böylesi bir savaş içine itilmiştir. Saddam'ın şovenist amaçları, İran devrimine karşı rahatlıkla zafere gitmek için, bu devrimden rahatsız olan emperyalizmin desteğine güvendi. Fakat umduğunu bulamamış, hesapları tutmamıştır. Başlangıçta kısmi bazı başarılar elde ettiyse de, daha sonra İran islam devriminin kendisini toparlamasıyla birlikte durum tersine döndü. Hatta savaşın ortalarında epey sıkışan Irak, yenilgiyle yüzyüze geldi. İşte tamda bu dönemde emperyalizmin ve hatta real sosyalist ülkelerin korumasına girdi. Burada öyle bir noktaya geliniyor ki, Saddam'ın yıkılması Arap gericiliğinin peşpeşe devrilmesi ve bu da bölgede dengenin alt-üst oluşuna yol açacaktır. Doğacak böyle bir sonuçtan ABD, ve başını çektiği emperyalist sistem, Arap gericiliği ve bölgenin diğer devletleri -başta Türkiye- zarar göreceklerí için kabul etmeyeceklerini açıklıyorlardı. Dolayısıyla Saddam rejimine askeri, siyasi ve maddi desteklerini artırarak onu devrilmekten kurtarıyorlar. Bu sefer İran, muazzam ekonomik zorluklar altına giriyor; siyasi ve diplomatik alanda tecrite alınıyor, özellikle silah ambargosuyla ablukaya alınmak isteniyordu. Böylelikle, başlangıçta Irak'ın başarısı, sonra İran'ın ve daha sonra da bir denge oluşturuldu. Burası da önemli bir çelişki odağı haline getirildi. Bu çelişki odağı bugün bir çözüme götürülmek isteniyor. Ancak bunun da yeni çelişkilere gebe olduğu açık alan bir durumdur.

Bölgede dikkate alınması gereken, Arap-İsrail ve İran-Irak arasındaki çelişkilerdir. Bölgede gelişme kaydetmek ve politikasını yürütmek isteyen her gücün bu iki çelişkiyi dikkate alması gerekiyor. Bunlar iki büyük çelişkidir ve bu iki çelişki de birbirine son derece bağlıdır. Bölgedeki denge savaş temelinde olan bir dengedir. Bu denge ne Orta Amerika'daki dengeye ve ne de Hindistan'daki dengeye benziyor. Hatta Sovyetler Birliği ile ABD arasındaki dengeye de benzemiyor. Ortadoğu'daki denge orduların sıcak savaşım cephesinde yüzyüze oldukları ve geri cepheden tüm ekonomik, siyasal sistemin hizmet ettiği bir dengedir.

Görünüşte, bölgedeki denge normal bir statüko olarak varsayılıyor. Ancak bu statükoyu içten yok etmek için, tarafların tüm güçleriyle çalıştığı bir gerçektir. Ekonomiler savaşa göre düzenlenerek, bütün siyasal gelişmeler, bu çelişkiler temelinde vucüt bulmaktadır. Ortaya çıkmak isteyen her güç, bu etkiye maruz kalarak hem etkilenmekte ve hem de etkilemektedir. Zaten bölgedeki gelişmeler birleşiktir. Bölgedeki gelişmelerin birleşikliği, olası devrimci gelişmelerin de birleşikliğini ortaya koymaktadır.

O halde, sıcak savaşın etrafında kurulan bu dengeyi somutlaştırmakta büyük yarar vardır. Hele bu dengeyi dümdüz görmek, ona savaş gerçeği dışında yaklaşmak, hemen sonuç alınacak bir muharebe olarak ele almak gerçekçi bir tutum olmaktan uzaktır. Zaman zaman cephe savaşları gündeme gelir. 1973-82'de Arap-İsrail çatışmasının savaşa dönüşmesi ile İran-Irak arasında 8 yıldır süregelen savaş, buna örnek gösterilebilir. Bunun yanısıra zaman zaman gerilla savaşları da gündeme gelmektedir. Yine, Lübnan'da uzun süreden bu yanadır devam eden iç savaş, Ürdün'de patlak veren isyanlar, şu veya bu Arap ülkesinde patlak veren ayaklanmalar bu çatışmanın vardığı biçimlerdir. Bazen devrevi büyük meydan muharebeleri de olur, ama bir yandan da sabotajlar, füze saldırıları gibi karışık bir şekilde süren bir savaştır da. Diğer yandan Irak ve İran'da güçlenen gerilla savaşlarının dinsel nitelikleri vardır. Bunlar içinde tehlikeli olanları da vardır. Bütün bunlar bölgedeki savaşımın ve bu savaşımdaki dengenin özellikleridir.

Bölgemizin dengesini etkileyen bu gelişmeleri vurgulamamızın nedeni, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Partimizin de bu dengeden yakınen etkilenmesidir. Bugün, Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselttiğimiz ulusal kurtuluş mücadelemiz, bölgenin bu dengesinden etkilenmekle birlikte, bu dengeye de büyük bir etkide bulunmaktadır. Biz bu gelişmeler çerçevesinde mücadelemizi yönelttiğimiz doğrultuda, daha ileri gelişmeleri de yakalayabileceğiz. Bölgenin muhtemel gelişmelerini değerlendirdiğimizde Partimizin çok önemli roller yüklendiğini de görmekteyiz. Partimiz bu rolünü de hakkı ile yerine getirmesini bilecektir.

"... Bugün Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselttiğimiz ulusal kurtuluş mücadelemiz, bölgenin bu dengesinden etkilenmekle birlikte, bu dengeye de büyük bir etkide bulunmaktadır. Biz bu gelişmeler çerçevesinde mücadelemizi yönelttiğimiz doğrultuda, daha ileri gelişmeleri de yakalayabileceğiz. Bölgenin muhtemel gelişmelerini değerlendirdiğimizde Partimizin çok önemli roller yüklendiğini de görmekteyiz. Partimiz bu rolünü de hakkı ile yerine getirmesini bilecektir..."

14 Temmuz Direnişi ve Bunu Ortaya Çıkaran Gelişmeler

"14 TEMMUZ, ... BİZ SAVAŞ ESİRLERİNİN, ÜLKE İNSANLARININ, PARTİLİ SAVAŞÇILARIN DİRİLİŞ RUHU VE BAYRAĞI OLMUŞTUR..."

Muzaffer AYATA

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Şanlı 14 Temmuz Direnişinin 6. yılını yaşamaktayız. Bu görkemli direnişin yakıcı gerekliliğini, Parti ve devrim tarihimizde oynadığı rolü anlamak için o günleri yeniden anmak, yaşamak ve bilmek gerekir, olayların hangi koşulların ürünü olduğu ve geliştiği ortam yeterince bilinmezse, anlaşılıp kavranamaz. Büyük **Özgürlük Yürüyüşümüzde** bir kilometretaşı olan 14 Temmuz'u da iyice kavramak ve bilince çıkarmakla ancak bu ruh ve geleneği yaşatmak mümkün olacaktır. Bazı yenilgiler ve olaylar halkların tarihinde başaşağı gidişe yol açtığı gibi, bazı direniş ve olayların da başaşağı gidişi durdurduğu ve yükselişe yol açtığı bilinmektedir. 14 Temmuz, Parti ve halk tarihimizde teslimiyete, ihanete, alçalma ve düşkünlüğe, başaşağı gidişe karşı yıkılmaz bir bent olmuştur. Bunu da durdurarak diriliş, coşkunun, cesaretin hayat bulmasında, biz savaş esirlerinin, ülke insanlarının, Partili savaşçıların, diriliş ruhu ve bayrağı olmuştur. Zindan karanlıklarında destansı 14 Temmuz Direnişini sıradan bir eylem ve direniş olarak ele almamalıyız, alamayız da. Bugün Kürdistan'da yaşanan silahlı halk savaşımızın, elde silah binlerce gerillamızın direniş ruhu, mayası 14 Temmuz gibi direnişlerimiz ve şehitlerimizdir. 14 Temmuz'un önem ve rolünü; düşmanın haince amaçlarını anlamak için o günlere dönüp bir göz atmamız gerekir.

Yalnız şunu belirtelim ki, bu Parti ve halk önderlerimiz, manevi komutanlarımızı layıkıyla dile getiremeyeceğimizin bilinci içerisindeyiz. Onları en güçlü ve layıkıyla ancak kendileri anlatabilirler. Halk ve Parti ruhumuzun, direnişimzin doruğu bu destansı kahramanları yeterince anlatamamanın sıkıntısı içerisindeyiz. Bunu yeterince beceremeyeceğimizi biliyoruz. Bu doruğa erişmek insanların bilgisine sunmak dil ve kalemle ifade etmek pek mümkün olmamaktadır. Buna rağmen 14 Temmuz'u yaratan koşulları yaşamış, bu büyük insanlarla yan yana olmuş, mücadele arkadaşları olarak yetersizlikleriyle de olsa bu eylem ve yaratıcılarının görkemli direnişlerine değinmeyi ve halkımıza tanıtıp kavratmayı görevimiz olarak biliyoruz. Bunu yapabildiğimiz oranda halk ve Parti olarak yolumuzu daha aydınlık kılabilecek, daha bir güven ve yeterlilikle görevlerimizin üzerine gidebileceğiz.

"Her şehidin toprağa düşüşü bir roman; hem de destansı özellikte bir romandır. Onun alıp verdiği son nefes anlamlı ve yüce, son atılımında taşıdığı bilinç ve irade derin ve soylu, kısacası özgürlüğe adım attığından son nefesine kadarki direniş anısı görkemli ve kutsaldır. Ona bu niteliği veren çok mazlum ve adeta yitirilmiş bir halka onur vesilesi olmasıdır. Bu, onu kendisi için dövüşen ve bunun için kanını akıtmaktan çekinmeyen bir halk tanımına ulaştırmaktadır. Belki güç ve olanaklarımız, bunların hepsinin izahını tek tek yapmaya yetmeyebilir. Ama anılarının gereğini ancak daha fazla direnme mevzilerinin yaratılmasından geçtiğini biliyoruz... Daha şimdiden gerçekleşen dönemin en büyük başarılarından biri, direniş kahramanlarımızın layık oldukları biçimde yüzbinlerin ellerinde dalgalanan bayraklar haline getirilmesi öncünün direnişinin yüzbinlerin direnişine dönüştürülmesidir.

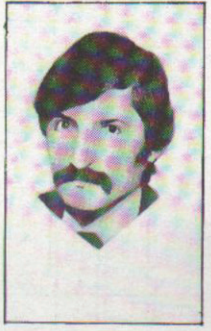
Belki fiziksel varlıkları için bir mezar dahi yapamamış olabiliriz, ama anılarını böylesine bir yüceliğe eriştirdiğimiz herkesin teslim etmek zorunda olduğu bir gerçektir. Kendi açımızdan bunu onlara layık olmanın yolu olarak gördük ve böyle görmeye devam edeceğiz..."

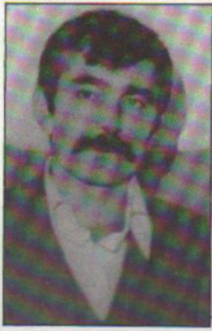
PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın şehitlerimizle ilgili yukarıdaki satırlarda söylediği sözler, onları nasıl anladığımız ve anlamamız gerektiğini en iyi biçimde ifade etmektedir. 14 Temmuz destansı direnişimizin ve kahramanlarımızın da böyle anlaşılması ve bilinmesi gerekmektedir.

14 Temmuz'a Nasıl Gelindi?

12 Eylül'e gelindiğinde Türkiye derin bir ekonomik ve siyasi bunalım yaşıyor; Türkiye'de gelişen devrimci-demokratik hareket ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi rejimi sarsıyor ve çıkmazını derinleştiriyordu. Afganistan ve İran devrimleri de bölgede emperyalizm lehine olan statükoda büyük bir gedik açmış; emperyalizmin Ortadoğu'da İran Şahlığının yerini tutacak ileri karakollara ve kendisine yüklediği rolü oynayacak işbirlikçi uşak rejimlere daha bir ihtiyacı vardı. Sömürgeci-faşist Türk devletinin de ekonomik bunalımı aşmak, sömürüyü daha da yoğunlaştırmak için Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketini ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastırma amaçlarıyla emperyalizmin Ortadoğu'daki amaçları üstüste çakışınca, emperyalizm ve işbirlikçileri burjuvazi için çıkış yolu olarak faşist askeri darbeye başvuruldu.

Faşist cunta kendisine biçilen görevleri hızlı bir şekilde yerine getirdi. Türkiye devrimci-demokratik muhalefeti ve özellikle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine yöneldi. Türkiye solunun bilinen dağınıklığı ve örgütsüzlüğü hızlı bir çözülme ve yenilgiyi getirmiş, faşist cunta bu alanda oldukça rahatlamıştı. Kürdistan'da halk hareketimiz, cuntayla açık savaşı göğüsleyebilecek düzeye henüz gelmemişti, erişememişti. Ulusal Kurtuluş Savaşının selameti için doğru olan yapılmış, geriye çekilme taktiği uygulanarak askeri-örgütsel, siyasi hazırlıklara yoğun olarak başlanmıştı. Faşist devlet güçleri karşılarında direnme odakları bulmayınca daha da pervasızlaşmış, işkence ve katliamlarında sınır tanımaz olmuş bütün ülke boydan boya bir kışlaya, açık hapishaneye ve işkencehaneye dönüştürülmüştür. Kürdistan'da köyler, şehirler basılıyor, defalarca işgale gidiliyor, çoluk-çocuk demeden insanlar kitlesel olarak işkenceden geçiriliyor, katlediliyor, zindanlara tıkılıyordu. Örgütlü direniş odakları olmadığından kitlelere yön verecek bir ortamın da olmayışı, toplumda teslimiyetin, pasifikasyonun, yılgınlığın yaygınlaşmasını beraberinde getiriyordu. Polis ve sorgu merkezleri birer işkence fabrikasına dönüştürülmüş, akılalmaz bir seri üretime geçmişti. Bu alanda yaratılan bu korku, yılgınlık, depolitizasyon ortamında yoğun bir ajanlaştırma faaliyetine girişilmiş, epey de mesafe katederek, ajan örgütlenmesinin yaratılmasının yanında, toplumda yozluk, dejenerasyon, yoksulluk, sömürü ve talan had safhaya ulaştırılmıştı. Halkın devrimcilere olan güveni ve kurtuluş umudu böylesi karanlık bir ortama gömülmek istenmiştir ve bu uğurda akla gelen tüm yol ve yöntemler denenmiştir.

İşte, bu amaç ve görevleri önüne koyan cunta, tüm devlet kurum ve kuruluşlarını başta TRT ve basın olmak üzere borazanı haline getirmiş; toplumun bilinci körelttilerek devrimcilik adına ne varsa unutturulup, süpürülmek istenmiştir. Bu görevleri önüne koyan ırkçı, barbar Türk devletinin, devrimci-demokrat, ulusal kurtuluş güçlerinin onbinlercesinin toplatıldığı zindanlara, pençesindeki bu güçlere yönelmemesi düşünülemezdi. Topluma direniş ruhu ve bilinci veren hiçbir güç ve odak bırakılmamalıydı; sömürü sisteminin araçlarından olan mahkeme ve zindanlar bu amaç için sonuna kadar kullanılmalıydı. Zindanlarda büyük bir potansiyel güç toplatılmış, her şeyi bitirmeyi önüne koyan düşman, sınıf mücadelesinin bu alanına vahşice saldırması, onun doğasına uygundur. Dışarda muhalefet odaklarını susturmuş, kamuoyu oluşturma araçlarını denetimine almış ve oldukça rahat bir ortamda ve durumda zindanlara yönelmişti.

Sömürgeci Türk burjuvazisi, kendisi için en tehlikeli sayılan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının süratli bir şekilde defterini dürmek istiyordu, PKK önderliğinde gelişen mücadelemiz kitleselleşmiş, Kürdistan'da ciddi bir güç durumuna erişmişti. Faşist devletin boy hedefi olan PKK'nin, başta kadro taraftar ve sempatizanları olmak üzere binlerce yurtsever yoğun takip ve işkenceler sonucu zindanlara doldurulmuştu. Mücadelemizin yoğunlaştığı bölgenin merkezi olan Diyarbakır kolordu bölgesi ve Diyarbakır cezaevi, PKK'li önder kadro, kadro, taraftar ve savaşçılarının yoğun olarak toplatıldığı yer oldu. Türkiye ve Kürdistan'daki sempatizanlara yönelik işkence ve baskının yanında Diyarbakır'da daha özel ve üst boyutlu bir uygulamaya gidildi. Bunun nedeni de belirttiğimiz gibi, binlerce PKK'linin tutuklanıp toplatıldığı yer olmasıdır.

12 Eylül darbesinin hemen ardından devlet eliyle sistemli bir siyasi ve fiziki imha politikası yürürlüğe kondu. Nispi de olsa olanakları iyi olan yaşam koşullarında kısıtlama, baskı ve yasaklar başlatıldı. İlk başta vahşet ve imha tümüyle uygulanmadı. Bu ilk adımdı, kitle psikolojisi gözetilerek adım adım peyderpey programlarını icra etmeye başladılar. İlk başlarda vahşet programını tümden uygulamak ciddi bir direniş yaratabilirdi ve bu onları emellerinden alıkoyabilirdi. İnsanların deneyimsizlik, yetersizlik ve zaafları da gözetilerek, programlarını kabul edilebilir halde sunmaya çalıştılar. Bunda da büyük oranda başarı sağlandı. İçeriye tıkılan binlerce insanın, düşmanın tüm niyet ve amaçlarını uzakgörüşlülükle ele alıp, sağlıklı değerlendirmesi beklenemezdi. Nitekim insanların çoğu bir dua okumak, saç-bıyık kesmek ve Türk andını okumak yüzünden bunca kısıtlama ve işkenceye dayanmayı, çekmeyi gereksiz ve değmez görüyordu. Ayrıca çoğunda mahkemelerin başlamasıyla tahliye olma beklentisi vardı. Düşman da bunu kullanıyordu.

İlk kısıtlamalar, saç ve bıyık kesme, yemeğin kısıtlanması, kitap, yayın ve dergilerin içeri alınmaması, ziyarette Kürtçe konuşmanın yasaklanması, koğuşların gitgide birbirinden tecrit edilmesi, subayların önünde ceketini iliklene, görüşe giderken el uzatma, askeri yürüyüş, yemek duası okuma şeklinde kendini gösteriyordu. Bunlara uymayan PKK'li kadrolar, koridorlarda saldırıya uğruyor. İşkenceye tabi tutuluyorlardı. Baskı ve işkenceler gün geçtikçe yükseliyordu.

Bu baskılara karşı sessiz kalınmaması, bir şeyler yapılması gerekiyordu. Cezaevinde bulunan tüm siyasi gruplar —DDKD, Özgürlük Yolu, KUK ve Rızgari— başından teslimiyetçi ve boyun eğici bir tavır sergileyerek var olan olanakların da elden gideceği varsayımıyla herhangi bir direniş içinde bulunmayacaklarını belirttiler. Bunların dışında kalan gruplarla tüm kitlenin, katıldığı 10-12 günlük açlık grevi başlatıldı. Açlık grevini daha önceden, haber alan idare, eylemin başlatılmasına saldırı ile karşılık verdi. İnzibat merkezinden yüzlerce asker getirtilerek iç güvenlik amiri Başçavuş Mevlüt Akkoyun komutasında koğuşlar tek tek basılıp açlık grevinde olanlar yemek yemeye zorlanarak açlık grevi kırılmaya çalışıldı. Eylemi kararlılıkla sürdüren unsurlara meydan dayakları çekilerek yıldırılmaya çalışılmasının yanısıra, PKK'nin önder kadro ve savaşçılarının büyük çoğunluğu koğuşlardan alınıp hücrelere toplatılarak kitleden tecrit edilme yoluna gidildi. Cezaevi kitlesinin ezici çoğunluğunu PKK'liler oluşturuyordu. Lider ve kadroların alınması ile büyük oranda örgütsel yapımız dağıtıldı; kitlemiz örgütsüz kaldı. Cezaevinde büyük oranda eleme yapılmış, yüzlerce insanımız hücrelere tıkılmıştı. Baskı ve işkencelerin dozu günbegün artıyordu. 1981 Şubat sonu cezaevinde yeni bir dönemin, yeni bir sayfanın başlangıcı oldu.

Cezaevi iç amirliğine kontr-gerilladan işkenceci sadist Yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran getirildi. Beraberinde özel seçilmiş ve özel eğitilmiş askeri bir birlik de getirildi. Esat Oktay, kontr-gerillanın seçkin elemenlarından Kemal Yamak'ın (o zaman 7. Kolordu Kumutanı) ekibinden olup, Kıbrıs'ta Rumlara karşı işkence ve katliamlarda yine birlikte olmuşlardı. Kemal Yamak Kıbrıs'tan Diyarbakır'a atandığında bu işkenceci ekibini de beraberinde getirmişti.

Esat Oktay sınırsız bir yetki ile donatılmış olarak göreve başladı. Şunu da belirtelim ki, Diyarbakır zindanları ve PKK ile ilgili kararlar devletin en üst odakları Askeri Konsey, MİT ve CIA'dan çıkıyordu. Bunun uygulayıcısı ise Kemal Yamak komutasında CIA ve MİT'in uzman ekipleriyle görevlendirilen subay ve erlerdi. Diyarbakır süreci ve uygulamalar bir bütün olarak ele alındığında, uygulamaların üst boyutlu ve devlet politikası olduğu, bir yüzbaşı veya kolordu komutanının yapacağı işler olmadığı kendiliğinden görülecekir.

Yeminli Kürt ve PKK düşmanı faşist Kemal Yamak ve çetesi bizi yok etme görevini büyük bir iştahla ve istekle eksiksiz yerine getiriyordu. Evet, bu ekibin başa gelmesiyle artık vahşet süreci de en hızlı bir şekilde başlatıldı. Esat Oktay göreve başlar başlamaz koğuşlarda vahşet eşliğinde son ayıklamayı da yapmış, koğuşların tümünü teslim almış, teslim olmayan yüzlerce insan da hücrelerde üstüste istif edilmişti. Seksen kişilik

hücrelerde sekiz yüze yakın insan istif edilmişti. Evet, faşist yöneticiler saldırılarını, direnişi kırmak için hücrelere yönelttiler. Hücreleri teslim alana kadar koğuşlara şiddet temelinde fazla yönelmediler. Kısmen ihtiyaçlarını karşılayarak rahat tuttular. Amaç teslimiyeti özendirmek, direnişi kırmaktı. Hücrelerde vahşet tüm boyutlarıyla sahneye konmuştu. Tutsaklar saatlerce dayaktan geçiriliyor, ölesiye işkenceler altında açlık, susuzluk içinde bırakılıyordu. Bir kişilik hücreye en az on kişi konuluyor; bazen bunlar bir hücreye 40-50 kişi şeklinde bir araya getiriliyor; günlerce bekletiliyordu. Halsiz, bitkin, uykusuz kendinden geçinceye kadar, orada tutuluyor, geceleri uyutulmuyor. Gardiyanlar, tutukluların üzerine işiyor, kalaslarla dövüyorlar; sıcak yağlı yemekleri üzerlerine döküyor, bitlenmeleri sağlanıyor, yemek vermiyorlardı.

Bu vahşetin sergilenmesiyle on günlük, açlık grevine katılıp teslim olmamış ve hücrelere getirilmiş TİKKO ve KAWA'cılar direnişi bırakıp teslim olacaklarını söylediler. Onları direnişe çekme çabalarımız sonuçsuz kaldı. Hareket olarak teslim olma kararı aldılar ve teslim oldular. PKK dışında kimse kalmamıştı. Bütün gruplar ve örgütler teslim olmuş, düşman karşısında yalnız bırakılmıştık. Vahşet giderek tırmandırılıyordu, hücrelerin alt katlarındaki tuvaletler de tıkatılarak direnişçiler lağım sularında yatırılıyor. Bit, pislik, hastalık, açlık, uykusuzluk, korku ortamında bir deri bir kemik durumuna getirilmiş olarak ölümle karşı karşıya bırakıldık. Koğuşlar ve dış dünyayla bağımız tamamen koparılmış tecrit ve izole edilmiştik. Ne avukat, ne ziyaret, ne de dışarıyla görüştürülüyorduk. Günün 24 saati tam bir cehennem ortamında, çığlık ve feryatlarımız cezaevi duvarları arasında tıkalı kalıyor, bir yere ulaşmıyordu. Düşmanın niyet ve amaçlarını, başta PKK'nin önder kadroları tespit etmiş, bundan kurtulmanın yolunun direniş olduğunu dayatıp savunuyorlardı. Ancak savaşçılarımız ve kitlemiz bunu yeterince kavrayamıyor ve bilince çıkaramıyordu. Süreç içerisinde direniş ve saflarımızda dökülmeler başladı.

Biz, PKK hareketi olarak zindan direnişi tecrübesine sahip değildik. Ve bu alanda da devr aldığımız bir miras yoktu. Yetmezlik ve tecrübesizliğimizin başaşağı gidişte önemli oranda payı vardı. 5 Mart 1981'de M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR'in de olduğu 14 arkadaş ölüm orucuna başladık. Ölüm orucuna başlamamız, vahşetin dozunda herhangi bir değişme yaratmadı. Bu süreçte vahşet tüm çeşitliliğiyle devam etti, uygulandı. Ölüm orucunun ilk 5 gününde su dahi içmedik, vahşetin önüne geçmek için ölümü hızlandırmak istedik. Ancak susuzluğun dayanılmazlığı karşısında günde yarım çay bardağı su alarak eyleme devam ettik. Ölüm orucunun 25. günü Adli Müşavir hücrelere geldi. Alaycı bir biçimde ne istediğimizi sordu. Kendilerinden hiçbir şey istemediğimizi, insan olarak görülmemizi bize insanlık dışı uygulamaların yapılmamasını, yüzlerce insanın hücrelere tıkılmaması gerektiğini söyledik. Bize verdiği cevap şu oldu: *"Devletin dediğini yapın, kurallara uyun, kimse size karışmaz. Burası hücre değil tek kişilik odalar..."*

Devletin bizlerden istediği, halk ve Parti değerlerimize, kutsal olan her şeye sırt çevirip teslim olmamız ve onlara boyun eğmemizdi. Aynı gün ölüm orucunun 25. gününde Ali EREK arkadaşımız ölüm orucunu bıraktı. İlk bir-iki gün bizim de bırakmamızın özendirilmesi için kendisine serum takılıp tedavi edildi. Ali EREK ölüm orucunu bırakmış olmasına rağmen, Türklük andını okumayı reddediyor, onların teslimiyet statüsünü kabul etmiyordu. Teslim olmayı reddetmesi üzerine tek başına yanımızdaki hücreye atıldı. Ölüme terkedildi, hiçbir tedavi uygulanmadı, günlerce beton zemin üzerinde inleyip yaşam fonksiyonunu büyük oranda yitirdikten sonra hastaneye götürüldüğünde ölmüş, ölümüyle ilgili düzmece bir rapor düzenlenmişti.

Direnişimizin ilk şehidini vermiştik. Düşman bize teslim olmayı ve imha etmeyi önüne koymasına rağmen, ölüm orucunda ölmemizi istemiyordu. Bunu uzun vadeli çıkarlarına uygun görmüyordu. Mümkün olduğu kadar kitlelere mal olamayacak, kitlelerce benimsenmeyecek bir ölüm şekline çekmek istiyordu bizi.

Nisan'ın ortalarında PKK ana davasının duruşmaları başladı. Bu vahşetin esas hedefi siyasi olarak bizi bitirmek, kitlelerin umudu olmaktan çıkarmaktı. Bu amaçla siyasi savunma yapmamızı, mahkeme kürsülerinde Kürdistan halkının bağımsızlık sesi olmamızı istemiyor, bu sesi boğmak için kendi yasalarını bile tanımadan tüm insanlık değerlerini sınırsızca çiğniyor, vahşeti giderek boyutlandırıyordu. Bize savunma yaptırmak istemiyorlardı. Tarihte eşi, benzeri görülmemiş bir yargılamaya PKK'nin şahsında tanık oluyordu. Vahşet eşliğinde aç, susuz, uykusuz, dayak altında, hırpani giysiler ve pislik içerisinde yüzlerce insan bir deri bir kemik gece yarıları hücrelerden çıkarılıp koridorlara diziliyor, kelepçelenip köle kafileleri gibi birbirleriyle zincirleniyor, saatlerce koridorlarda bekletildikten sonra kapalı, havasız arabalara balık gibi istif edilerek mahkemelere taşınıyorduk. Açlıktan, yorgunluktan, uykusuzluktan, bitkin insanların mahkeme salonlarında susturulması için işkenceler devam ediyordu. Bütün riskler göze alınarak cezaevindeki vahşet mahkeme salonunda dile getiriliyordu. Mahkeme yargıçları, *"Bu sorunlar bizi ilgilendirmez, idari bir sorundur. Sizinle cezaevi arasındaki bir sorundur. Biz karışamayız"* diyorlardı.

Bu süreç içerisinde avukatlarımızla görüştürülmüyor, avukatlarımızın da sorunlarımızı dile getirmek için yaptıkları bütün başvurular sonuçsuz kalıyor; kolordu nizamiyesinden içeri sokulmuyorlardı. Sesimiz bir yere gitmiyor. Basın ve TRT aleyhimizde yoğun bir kampanya açarak her türlü ceza ve vahşete reva olduğumuzu işliyor; maruz kaldığımız vahşet kamuoyuna yansıtılmıyordu. Cuntanın Diyarbakır'ı kapalı kutu olarak tutmasından ötürü dünya kamuoyunun gündemine girmesinin yolu tıkanıyordu. Bilim ve teknik profesyonel işkencecilerin hizmetinde, bedenlerinden başka hiçbir aracı olmayan bizleri siyasi ve fiziki olarak yok etmek için sonuna kadar kullanılıyordu.

20. yüzyılın son çeyreğinde binlerce insan işkence tezgahına yatırılmış, Diyarbakır bir laboratuvar olarak kullanılıyordu. Kıran kırana bir savaş; ama tarihin en eşitsiz şartlarında yürütülen bir savaştı. Bir yandan tüm olanak, araç ve yasaklarıyla devlet güçleri diğer yandan çıplak bedenler ve bu bedenlerin sarmaladığı, inanç ve haklı davaya bağlılık, uğradığımız korkunç işkence ve vahşet karşısında feryatlarımız beton duvarlar arasında yankılanıp durdu. Özümüze, davamıza, yoldaşlarımıza, en kutsal değerlerimize sırt çevirmemiz, ihanet etmemiz için akıl almaz yol ve yöntemler denendi, ama halka verilmiş sözümüz vardı. Bilimsel sosyalizm öğretisine sonsuz inancımız ve bağlılığımız vardı. Bu savaş, iyi ve kötü, haklı ve haksız, alçaklık ve onurun kıyasıya çarpışmasıydı. Değerlerimize ihanet etmek bize göre bir iş değildi. Tüm yalnızlık ve tecritliğimize rağmen, aylarca süren bir direniş sergiledik.

Ölüm orucunun 45. günü, Esat Oktay'ın savunmalarımıza müdahale edilmeyeceği; işkence ve vahşetten vaz geçileceği yönünde "asker sözü" vermesi üzerine ölüm orucuna son verildi. Ölüm orucuna, düşmanın bu sözü üzerine son vermemiz, en büyük hatalarımızdan biri olmuş, vahşetin durdurulması açısından sonuç tam bir fiyasko olmuştu. Düşman verdiği "asker sözü"nü unutmuş vahşet aynı boyutta devam ediyordu. Direnişçi arkadaşların çoğu da genelde yanlış bir şekilde umudunu ölüm orucuna bağlamıştı. Ölüm orucu sonuç getirmeyince moral bozukluğu ve teslimiyete gidiş hızlandı; direnişi sürdüren bir avuç insan kalmıştı. Direnişimiz fiilen yenilgiye uğramış sayılıyordu. Geriye kalan direnişçilere; Parti, halk onurunu temsil ederek bayrağı ölümün burcuna dikmek kaldı. Ve bu gerekiyordu, ama o günlerde bunu yapamadık; o günlerde doğru olan ve yapılması gerekenleri yapmamış, devrimci yaşamımızın en kara, en lanetli sürecini yaşamış ve teslim olmuştuk. Direnişin son gününde Hayri'nin istemi üzerine Kemal'in ve Mazlum'un da bulunduğu yedi arkadaş biraraya geldik. Hayri, *"Direnişimiz fiilen yenilgiye uğramış, bir avuç insan direniyoruz ve kitlemizden tecrit durumdayız. Benim kararım kurallara uymaktır. Size uyun demiyorum, benim görüşüme göre kurallara uyup kitlemizin içine karışmak şansını yakalayabilirsek, yeniden toparlanma olanağımız olabilir. Ayrıca kurallara uyulursa vahşet bu düzeyde sürmez, savunmalarımızı yapabilir, bir nebze de olsa soluklanabiliriz. Görüşlerinizi öğrenmek istiyorum"* dedi.

Kemal PİR, *"Bunca insan devrimcileşip düşmana karşı savaşmaya hazırlandı, şimdi nasıl karşılarına çıkıp teslim olacağımızı söyleyebiliriz? Bunu bir türlü kabullenmiyorum"* dedi. Mazlum ise *"Tek kişi de kalsa Parti temsil edilmeli, direnilmelidir. Bir kişi de kalsa Partiyi temsil etmeli ve ölmelidir. Direnen kim olursa Partiyi temsil eden odur"* dedi. Bu konuşmada bulunan Hayri dışındakiler, teslim olmama yönünde görüş bildirdiler.

Hayri, cezaevinde ilişkilerden birinci derecede sorumluydu. Tüm arkadaşların sonuna kadar güvendiği, sevip saydığı, tüm meziyetleri şahsında somutlaştıran eşsiz bir Parti ve halk önderiydi. İlişkilere ve pratiğe güçlü hücum edişi, kıvrak pratik zekası, her koşul ve şart altında sorunları derinlemesine ve soğukkanlılığıyla ele alması, onun en büyük özelliğiydi. Hayri, teslim olmayı kabullenirken hiçbir zaman rahat yaşamak, baskı ve vahşetten kurtulmak gibi kişisel beklentileri olan biri değildi. Düşüncesi, örgütsüz ve dağınık olan kitlelerin arasına tekrar karışmak, mahkemelerde Partiyi savunmak, yeniden toparlanmak, direnişe geçmekti. Ama Türk devletinin sınır tanımaz vahşeti Hayri'yi olduğu gibi, hepimizi yanılttı, teslimiyete rağmen vahşetin o düzeyde seyredeceğini hiç birimizin aklı hayali almamıştı.

Teslimiyetten sonra bizden istedikleri birkaç kuralla yetinmeyeceklerini, başka kurallar da dayatacaklarını söylüyorduk. Ama daha sonra yaşadığımızın sınır tanımazlığa varacağını kestiremedik. Düşmanın azgın saldırıları direniş, azim ve irademizi kırmış ve hepimiz Mayıs'ın sonlarında teslim olmuştuk.

Teslimiyetten sonra da hücrelerde tutulmaya devam edildik. İlk bir aya yakın vahşet ortamı kısmen yumuşatılmış, asgari de olsa hücrede olanlarla ilişki kurma olanağı bulmuştuk. Başta Hayri olmak üzere önder arkadaşlar dağınıklık ve örgütsüzlüğe son verme çabaları ve çalışmalarına başladılar. Güvenilir, iş yapabilecek kadrolara gerekli uyarı ve görev dağılımı yapıldı. Ancak düşman bize aman vermeye hiç de niyetli değildi. Düşman hemen içlerinde Hayri, Mazlum ve Kemal'in de bulunduğu önderlerin ve kadroların da bir kesimini 4. katta bulunan hücrelere birer birer yerleştirerek, hücrede bulunan kitleden de tecrit etmeye, abluka altına almaya başladı.

14 Nisan'da başlanan ana davanın duruşmaları aralıksız sürüyordu. Başta da belirttiğimiz gibi, bir deri bir kemik kalmış, uykusuz, yorgun-argın kırkbeş günlük ölüm orucu sonrası hiçbir tedavi ve müdahale yapılmayan bu önderler de duruşmalara aralıksız götürülüyordu. Sabahın köründen akşamın karanlığına kadar duruşmalara devam ediliyor, hiçbir ihtiyaç giderilmeden; açlık, yorgunluk ve bitkinlik içerisinde salonda oturtuluyorduk. Parti önderleri ve kadroların çoğu Partiyi ve ulusal kurtuluş mücadelemizi savunup sömürgeci-faşist Türk devletinin gerçek yüzünü teşhir ediyorlardı. İşte bu, düşmanın içine sindirmediği ve onu çıldırtmaya yeten bir durumdu. Bütün vahşet ve terörüne rağmen, PKK'nin şahsında Kürdistan halkının sesini susturamıyordu. Doğrusu düşmanın bu tavır karşısında çılgına dönmesi anlaşılır bir şeydi. Ülkede Kürt ve Kürtlük adına ne varsa silip süpürülmeyi önüne koymuş, bu ülkeyi baştan başa hapishaneye çevirmişti. "Anlı şanlı" Türk ordusunun pençesine düşmüş, silahsız ve savunmasız insanların kalkıp kendi askerlerinin arasında tuttuğu sanık sandalyesinde; Kürdistan'ın gür sesi olan ve sömürgeciliği yargılayan bu bir avuç insana göz yumması ve tahammül etmesi beklenemezdi. Gerçekten de, olaya dışardan bakan birisi için yaptığımız çılgınlıktı, kanımıza susamışlıktı; belamızı arıyor olmamızdı. Dile kolay, toplumun sindirildiği, devletin kendisini en güçlü sandığı bir anda "temizledim, bitirdim" dediği ve vahşeti uygulamada hiçbir şeyi esirgemediği, hiçbir kural tanımadığı ortamda, bu bir avuç insanın devlete meydan okuması çılgınlık ve delilikti! Biz çılgınların haddi bildirilmeli, hizaya getirilip, boyun eğdirilmeliydi. Bunun için gerekiyorsa kendi yasalarını da çiğnemeli. Tarihe, salonlarında işkenceler yapılan mahkemeler olarak geçme göze alınmalıydı.

Siyasi savunma yaptığımız için ayrıca işkencelere ve ek cezalara tabi tutuluyorduk. Mahkeme salonlarında dahi hakarete uğruyor, coplanıyor ve dışarı atılıyorduk. Duruşmaların başladığı günden beri yazılı savunma hazırlama, mahkemeye verme kesinlikle yasaklanmıştı. Hiçbirimiz mahkemeye yazılı bir şey sunamadık. Sadece bir arkadaş aramayı atlatıp, gizlice kilotuna saklayarak, cezaevindeki vahşeti anlatan bir dilekçeyi mahkemeye sunmayı başardı. Mahkeme bu dilekçeyi almamak için çok uğraşmış, ama sonunda alıp, dosyaya koymak zorunda kalmıştı.

Tutsakların çoğu iddianameyi dahi okuyamamış, neyle ilgili yargılandıklarını anlayamamış, poliste alınan işkence temelindeki ifadelerle hazırlanan bu iddianamelerle sanık sandalyesine oturtulmuş, vahşet ortamında göstermelik bir yargıya başlanmıştı. Tüm olanaksızlıklara ek ceza riskleri göze almamıza rağmen, anlattıklarımızın çoğunu ya tutanaklara geçirmiyor ya da kırparak anlamsızlaştırarak tutanaklara geçiriyorlardı.

Kürdistan sorunu bizim şahsımızda suskunluğa ve karanlığa gömmek düşmanın önüne koyduğu hayati önemde büyük sorundu. Düşman bu sorunun büyüklüğünün ve öneminin bilincinde olarak hiçbir sınır tanımadan elinden gelen her şeyi ardına koymuyordu. Sorun, bizim açımızdan da varlık-yokluk sorunuydu. Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlüğe olan istem ve tutkusu, iradesi, öncü gücü ve öncüsü PKK'de ve onun üyeleri olarak bizim şahsımızda ifadesini buluyor, somutlaşıyordu. Zindan karanlıklarında, mahkeme salonlarında susturulmak istenen Kürdistan ordusuydu. Ya halk olarak suskunluğa gömülecek ya da özgürüğe ve bağımsızlığa olan tutkumuzu haykırarak sesimizi yükseltecektir. Bu, PKK ve bizim için tarih ve insanlık önünde tabi tutulduğumuz ve vermemiz gereken önemli ve büyük bir sınavdı. PKK bu alanda da rüştünü ispatlayarak dost ve düşman karşısında ne olup olmadığını gösterecekti. Birçok güç PKK'yi yeterince tanımamış, tanımak istememiş ve olduğundan değişik görmeye çalışmıştı. Bu açıdan da sömürgeci Türk devletinin gerçek yüzünün teşhir edilmesi, halkımızın ulusal kurtuluş sorununa bakış açısını devrimimizin strateji, taktiği ve programını tarihin bu son derece zor, oldukça hayati dönemecinde ortaya koymak, dost ve düşmana bir daha göstermek, görev olarak bize kendisini dayatıyordu. Kürdistan tarihinde sömürgeci mahkemelerde ulusal kurtuluş sorununun ortaya konulması geleneği ve mirası yaratılmamıştı. Her alanda olduğu gibi bu alanda da Parti ve halk mirasımızın devrimci geleneğinin yaratılması gerekiyordu.

Siyasi savunmanın ülke ve Parti tarihimizdeki büyük önemini en geniş anlamıyla kavrayan ve bunu elden geldiğince yapmak için çırpınıp duran arkadaşların başından Hayri geliyordu. İçeri düştüğünden aramızdan ayrıldığı döneme kadar en büyük uğraşlarından ve kafasını en çok meşgul eden sorun, mahkemelerde Parti ve halkımızın sesini nasıl daha yükseltebileceğimizdi. Daha askeri savcının hazırladığı iddianameler bize verilmeden çok önceleri ne tür ithamlar karşısında kalınacağı bilinmezken, devletin resmi politikası göze alınarak, Mazlum'la beraber altı yüz sayfalık bir savunma taslağı hazırlamışlardı. Ancak baskı ve terörün estirilmesiyle bu taslak ve karalamalara da el konulmuştu.

Yazılı savunma yapmanın ortadan kaldırılmış olması, mahkemelerde söz hakkının verilmeyişi nedeniyle baskı ve engellemelere karşı mahkemelerde Partiyi savunma konusunda Hayri, yükün en ağır kısmını omuzlamıştı. O, bağımsızlığa, özgürlüğe, iyiye ve güzele sevdalanmış bir halkın ve öncüsünün güçlü ve gür sesi olmuştur. Yaşamını noktalayıncaya kadar hep böyle kaldı. Hayriler, Kemaller; doğruluğun, adaletin ve kurtuluşun umudu ve sesi olurken,

biz savaş esirlerinin de yol göstericileri, moral ve güç kaynağı; halk ve Partiye devrimci değerlere bağlılığın eşsiz örnekleriydiler. O karanlık ve umutsuz ortamda umut ve cesaret kaynağıydılar. Onları yalnız ölümleriyle değil, içine girdiğimiz teslimiyet ortamında da büyüklükleri ve önder vasıflarıyla görmek demektir.

Diyarbakır cezaevinde direnişin kırılması ve teslimiyetin egemen kılınmasıyla birlikte düşman, atalarına yaraşır bir tarzda vahşetini tırmandırdıkça tırmandırdı. Hücrelerde direnişin sürdüğü dönemlerde şiddettin pek fazla yöneltilmediği koşullarda, yöneldikçe yöneldi. Aynı şekilde hücrelerde nasibini alıyordu. Vahşetten yüzlerce, binlerce insanın konulduğu Diyarbakır zindanlarında, cehennemin ve mahşerin ortamında haykırışlar yeri göğü inletiyordu. Sıradan kurallar yetmez olmuş, günbegün yeni kurallar, yeni marşlar, yeni işkence yöntemleri dayatılıp tırmandırılıyordu. Yaşamın her dakikası, her saati programlanmış her şey kurallara bağlanmış, insanlar emir-komuta zinciri içerisinde basit birer araç, birer robot haline gitirilmişti. Baskı, yasak, açlık, uykusuzluk, pislik, havasızlık, korku, panik, gerginlik ne olacağının bilinmezliği insanların akıllarını oynattıkları, başta verem gibi bulaşıcı hastalıkların yaygın bir biçimde boy verdiği cehennemde gün boyu marş söyletiliyor, askeri eğitim (yürüyüş, yat-kalk vs.) yaptırılıyordu. İçerde temizlik için çalıştırılıyor, havalandırmaya çıkarılmadığı saatlerde de koğuş pencereleri kapatılarak içerde yerinde saydırılıyor ve eşliğinde akşama kadar marşlar söyletilip ayakların kaldırdığı tozlar solunuyordu. İçmek ve temizlik için su verilmiyor; susuzluk, tutsakları kırıp geçirirken, bitler ve pislik kol geziyordu. Çabuk çökertme ve bitiş için bunu da yeterli görmeyen düşman; veremlileri, diğerlerinden ayırmıyor aynı kaptan yemek yemeye zorlanıyorlardı. Daha da ötesi veremi tüm tutsaklara yaymak için tutsaklara getirilen karavanalara veremlilerin balgamı ve her türlü pislik katılıyordu. Bunlar da yetmiyor, tutsaklar korkunç bir açlıkla karşı karşıya bırakılıyordu. Şu veya bu davranış bahane gösterilerek koğuşlara günlerce yemek cezası veriliyor; ceza verilmediği günlerde ise çok az veriliyordu. Tutsakları her yönüyle çökertmek, siyasi kimliğine son vermek için cendere sıkıştırıldıkça sıkıştırılıyordu. Gardiyanlar, yeni yeni işkence yöntemleri deniyor, etkili olanlar cezaevi genelinde uygulanıyordu. Buluş sahipleri de Esat Oktay'ca ödüllendiriliyordu. Ayrıca onbaşı, çavuş rütbeleri takılıyordu. En çok işkence yapan en çok el üstünde tutulandı. Binlerce insan her söylenene uyan, her şeye "emredersin" diyen, insani hiçbir hakkını kullanamayan ve insan olarak görülmeyen birer denek gibi işleme tabi tutuluyordu. Zayıf ve yetersiz unsurlar düşürülmeye çalışılıyor, bu tür unsurlar da biraz daha rahat etmek, kendini kurtarabilmek umuduyla idarenin tutuklular içerisindeki uzantısı-ispiyoncusu durumuna geliyordu. Tozu dumana katan bu vahşet ortamında, her çeşit insanın toplatıldığı binlerce insanın içerisinde, epey zayıf ve idarenin kullanabileceği unsurlar ortaya çıktı. Koğuşlarda yaygın bir ispiyoncular ağı oluşturularak tutsakların her anı, her dakikası, her davranışı üzerinde denetim sağlanmaya çalışıldı. Gardiyanların koğuşlarda bulunmadıkları saatlerde koğuş gözetmelerine ek olarak bu ispiyoncular içerde birer gardiyan oldular. Tutsakların nefes alması dahi denetlendi. Bir araya gelmelerine, konuşmalarına meydan verilmemeye çalışıldı.

Düşman en başta önüne koyduğu örgütlenmemizi dağıtmış, örgütsüz kitlenin bir güç olamayacağı bilinciyle bindirdikçe bindiriyor, en ufak bir kıpırdanmaya müsade etmemeyi baş hedef olarak sürdürüyordu. Kişiliksizleştirme, tüm değerlere yabancılaştırma yönünde epey mesafe alınmıştı. Tutsaklara cop sokuluyor, foseptik çukurlarına batırılıyor, zorla pislik, fare, deterjan vs. yediriliyordu. Birbirlerine küfür etmeler, dövdürmeler günlük ve olağan olaylar haline geliyordu. İnsani değerlerini yitiren, düşkünleşen, özüne yabancılaşan bireylerin; devrimci, halkın davasının savunucuları olamayacağı, siyasi kimliğini koruyamayacağı düşmanca da bilinen bir olguydu. Bu bilinç ve planla yaşamın kendisi, tutsakları kişiliksizleştirme ve ihanete sürüklemede bir silah, bir araç durumuna getirilmişti. Yaşamış olmak, o günlerde devrimin ve halkın aleyhinde kullanılan bir araca dönüşmemiz ve bu sürecin işlemesi demekti. İnancını yitirmeyen, ideolojiye, halka ve Partiye bağlılığını sürdüren onlarca, yüzlerce Partili her gün ölümü yüzlerce defa arar olmuştu. Yaşamın kendisi bize karşı bir düşman, bir silah haline getirilmişti. Bu şekildeki bir yaşam; istenmeyen, reddedilen bir yaşamdı; aranan, tercih edilen ise ölümdü. Ölümden korkmayan, ölümü göze alan çok sayıda arkadaş vardı. Örgütlü bir çıkış yapamıyorduk; dağılmış ve yenilmiş bir ordu durumundaydık. Koğuşlarla ve dışarıyla tam tecritliğimiz devam ediyordu. Mahkemelerde işkenceden, cezaevinden baskıdan bahsetmek kesinlikle yasaktı. Cezaevinde oluşturulan emir-komuta ilişkisi mahkeme salonuna taşırılmış, yargıç-tutsak ilişkisi yerine emir-komuta ilişkileri yürürlüğe konulmuştu. Ayrıca yargıcın sorduğu sorulara evet ya da hayır denilecek; Kürt, Kürdistan, PKK'lilikten bahsedilmeyecekti. Çünkü herkes Türktü. Mahkeme salonunun güvenliği, inzibattan cezaevi idaresine ve gardiyanlara devredilmişti. Salonda gardiyanlar tutsakların tepesine dikilerek put gibi oturmalarını isterdi. Kıpırdamalarına, bir kimseyle bakışmalarına dahi müsaade etmiyorlardı. Koyulan kurallara aykırı en ufak bir hareket not edilip dönüşte arabadan cezaevine kadar ayrıca cezevinde de en vahşi işkence ve ek cezalarla cezalandırılıyordu. Duruşmaya, davamıza giren tek-tük avukatlar sindirilip, terör havası estirilerek onları da davaya girmekten caydırma, avukatların davaya girmesini engelleme ve herkesi, susturma yoluna gidildi. PKK'lilerin davalarına girmek bir riski gerektiriyordu. Zaten yetersiz, pasif tutum takınan hukuk adamları, sorumluluğundan uzak olan Diyarbakır Barosu avukatları sindirilmiş, çok az sayıda ya da iyi niyetli üç-beş kişi şu veya bu şekilde davalara girme yürekliliği gösterebilmiştir. Tabii bunlar da gerçek anlamda avukatlık yapmaktan uzaktılar. Kısacası Türkiye'deki sol ve aydın çevrelerle Kürdistan'daki benzerleri tarafından tamamen yalnız bırakılmıştık. Şahsımızda bu denli insanlık suçu işlenirken, kaderimizle başbaşa bırakılmıştık. Ne haliniz varsa görelime terkedilmiştik. Keza dünya kamuoyu aynı şekilde suskunluğunu sürdürüyordu.

Türk devletinin doğasını en iyi tahlil edip, vahşi, barbar, talancı, katliamcı karakterini ortaya koyan PKK idi. Biz PKK'liler de sömürgeci Türk devletinin Kürdistan'daki uygulamalarını biliyorduk, tanıyorduk. Bu uygulamaların yabancısı değildik. Fakat görülen o oldu ki, bu sürece kadar Türk devletinin gayri-insani barbar karakterini yeterince özümseyememiş, bilince çıkaramamıştık. Türk devletinin gerçek anlamda şimdi tanımış ve kavramış oluyorduk. Dünyada hiçbir gücün, çağımızda bu denli gözü kararmış tüm insani değerlerden uzak ve ırkçılığın bu en üst boyutu ile uygulayıcısı olabileceğ inancında değiliz. Hitlerin Nazi kampları ve Vietnam zindanlarıyla, ancak Diyarbakır zindanları kıyaslanabilir. Bu vahşi insanlık düşanı sisteme ve temsicisi devlete ve uygulayıcılarına karşı tarihi çıkışımızın haklılığına olan inancımız da daha bir pekişiyordu. Kin ve öfkemiz giderek büyüyordu. Haklı ulusal kurtuluş ve sınıf savaşımına gerçekten inanmış ve lafzında savunanları tam anlamıyla uygulamalar karşısında ümitlerini tüketmeleri, tamamen boyun eğici ve akıntıya kürek çekici olmaları da kaçınılmazdı. Nitekim PKK dışındaki diğer kesimler, özellikle Kürt reformist, küçük-burjuva gruplar tamamen tükenişi yaşıyordu. Hiçbir iddiaları kalmamış, kurtuluş ve direniş yönünde en ufak bir çaba ve arayış içinde bulunmamışlardı. Vahşet, baskı ve terörün farklı çizgilerde, farklı sonuç ve tavırlar yaratacağı kaçınılmazdı. Bu en üst boyutu ile sergileniyordu. Sözünü ettiğimiz bu güçler üzerinde devletin yarattığı sonuç, çözülme, çürüme, dağılma, elleri havaya kaldırış, yılgınlık, siyasi arenayı terkedişti.

Evet cezaevi kitlesi olarak hem biz, hem dışımızdakiler teslimiyeti yaşıyorduk. Hem teslimiyet ortamındaki tavrımız, hem teslim olma biçimimiz, hem de bu soruna yaklaşımımız tamamen farklıydı. Objektif olarak hepimiz teslim olmuştuk, ama her şey aynı olarak gelişmemiş, birbirinin aynı olmamıştı. Aradaki farkı göstermek için şu örneği verelim: 1905 devriminde Bolşeviklerin tavrı Menşeviklerin tavrından tamamen farklıydı. Bolşeviklerin sloganı burjuva demokratik devrimi için ayaklanma çabasıydı. Menşeviklerin ise liberal burjuvaziyle uzlaşma, anlaşmaydı, silahlı ayaklanmaya karşıydı. Ayaklanma yenilgiyle sonuçlandı. Ayaklanmanın yenilgiyle sonuçlanması onun haklılığından, doğruluğundan ve görkemliliğinden bir şey kaybettirmez. Bolşevik taktik doğruydu; ama Bolşeviklerin eksiklikleri vardı. 1905 devrimi, ayaklanması 17 Ekim devriminin bir provası oldu. Bolşeviklerin eksiklik ve yetmezliklerini daha iyi kavrayıp gidermesini sağladı. Ayaklanmanın bastırılması Menşeviklerin proletaryayı burjuvazinin kuyruğuna takması, burjuvazinin yedek gücü durumuna düşürmesi, onların teslimiyetiyle, Bolşeviklerin yenilgiye uğraması arasındaki çizgi farkını kaldırmaz. Yenilgi oldu diye, Menşeviklerle Bolşevikler aynı durumda ve konumda görülemez ve bir kefeye konulamaz. İşte Diyarbakır zindanlarındaki farkı da böyle görüp, böyle anlamak gerekir. Güçlerin ideolojileri, çizgileri arasındaki farkı, onların politik-pratik tavırlarının yanısıması olmuştur. Kürt küçük-burjuva, reformist, milliyetçi hareketlerin işbirlikçi, teslimiyetçi, uzlaşıcı karakterleri, ideolojik yapıları, Diyarbakır zindanındaki pratik tutumlarını daha başından beri, teslimiyet kemendini boyunlarına takma, düşman karşısında düşkünleşme ve tam bir sefilleşme şeklinde yansıdı. Başından beri hiçbir direniş göstermemiş, düşman ne kabul et demişse kabul etmişler. Mahkemelerde daha önce mangalda kül bırakmayan bu bol bol laf üreticileri dut yemiş bülbüle dönmüş, kendilerini masum gösterme, affettirme, kapağı bir an önce dışarı atma, tatlı canlarını kurtarmak için ezilip büzülmüşlerdir. Devrim ve halk adına yıllarca söyleyip, çizdiklerini, yazdıklarını unutmuş, bireysel kurtuluşu her şeyin üstüne çıkarmış, devrim ve halka sırt dönmenin hem de en düşkün şekliyle sırt dönmenin yarışına girişmişlerdir. Küçük-burjuvazinin sınıf karakteri gereği kaypak ve güçlüden yana oluşu bu zor koşullarda gerçek yüzünü sergiliyordu. Her şeyin bittiğini, burjuvazinin karşısında durulamayacağı hesabıyla herhangi bir siyasi kavgaya girilmeden açıktan pratikleri ve sözleriyle bitişlerini ilan ediyorlardı. Gelişen güçlü direnişler sonucu baskı ortamının kırılması, bunların da nefes almasını sağladı. Direnişlerin içte ve dışta yarattığı büyük bir prestiji ve güçlü bir siyasi mirasın yaratıldığını gördüklerinde ise bu değerlere, mirasa ortak olma prestij ve saygınlıktan nasibini alma, bunu kişisel çıkar ve kariyerleri için kullanmak gayesiyle dilleri dönmeye başladı. Yarattıkları hiçbir şey olmadığı için buna ortak olma gayretleri görülmemişti. Ancak ne zamanki onlarca PKK direniş kahramanı şehit oldu ve konuşma fırsatı doğdu, işte o zaman yaratılan değerlere görülmemiş bir saygısızlıkla saldırarak yalan ve demagojiyle gerçekleri çarpıtarak bir yerlere varmaya çalıştılar. Ve bunun en olgun biçimi, yaratılan bu değerleri alçakça pazarlama, bugün içte ve özellikle yurt dışında, Avrupa kaldırımlarında sergilemektedirler.

Hiçbir direniş göstermeden teslim olan teslimiyetçi çizginin bu temsilcileri doğaldır ki, direniş arayışından olmayacaklardı ve olmadılar da. Tüm vahşeti bütün boyutlarıyla yaşamış, yaşam onlar için de çekilmez hale gelmiş olmasına rağmen, kişisel rahatları ve kurtuluşları için de olsa harekete geçmeleri gerekirken, parmaklarını dahi kıpırdatmadılar. Ancak güç dengelerinin değişmesi, PKK'nin güç ve direniş çizgisinin ağır baskısı düşmanın geriletilmesinden sonradır ki, sürüklene sürüklene teslimiyet ortamından çıkmaları gerçekleşebilmiştir.

Söylediğimiz gibi biz de PKK hareketi olarak teslim olmuştuk; ama diğerleriyle teslimiyet biçimimiz arasında dağlar kadar fark vardı. PKK ideolojisi uzlaşmayı, teslimiyeti reddeden, ihtilalci, Bolşevik, direnişçi bir ideolojidir. PKK'nin bize verdiği ruh, Bolşevik ve direnişçi bir ruh ve anlayıştı. Eğer bu, sonuna kadar yaşama geçirilmemiş ve yeterince temsil edilmemişse, bu, PKK'nin ideolojisinden ve anlayışından kaynaklanmamıştır. Bu, ideoloji ve anlayışı kişiliklerimizle yeterince bütünleştirememiş, birey düzeyinde yetmezlik ve zaaflarımızı tam olarak aşamamış olmamızdandı. PKK'nin direniş anlayışı doğrultusunda, düşmanın saldırıp teslimiyeti dayatması karşısında ve düşmanın amaçları, vahşiliği genel olarak bilinmesine rağmen, hiçbir tereddüt ve ikileme düşmeden, teslimiyet kabul edilebilinir mi? düşüncesini kafamızda kendi kendimizle bile net ve açık olarak reddettik. Direniş tavrımızı ortaya koyduk. Aylar boyu muazzam bir direniş sergiledik. Bu direniş sürecinde o vahşi saldırıları işkenceler altında her an bir darbeyle yaşamımızı yitirmemiz işten bile değildi. Yaşama dair hiçbir garantimiz yoktu. Ölümle her an kucaklaşabilirdik. Böyle bir ortamda teslim olmamız ölüm korkusuyla açıklanabilir mi? Yukarda sergilediğimiz ve daha açıklamadığımız nedenlerin bir araya gelmesi, direnişimizin yenilgiyle noktalanmasını getirdi. Düşman büyük oranda irade ve azmimizi kırmış, direnişi götürecek güç ve iradeyi yitirmiştik. Sonuçta yenilgi de olsa doğru olan tavır teslimiyet değil, direniş politikasıdır. Bu doğru politikayı sonuna kadar yürütemeyişimiz, direnişimizin görkemliliğine —Rusya'daki 1905 yenilgisinde olduğu gibi— gölge düşürmez.

Düşman dahi politikalarını oluştururken, yeni olanaklarını yürürlüğe koyarken, yenilgiye uğramış bizlerle diğerleri arasına pek fark koyuyor; bu durumumuzu dikkate almak zorunda kalıyordu. Diğer koğuşların ve güçlerin üzerine giderken son derece pervasız ve rahat hareket ediyor; her türlü küçük düşürücü, aşağılayıcı uygulamalarda sakınganlık göstermiyordu. Bu tür uygulamalara tavır koyacaklarına, direneceklerine dair bir kaygısı ve beklentisi olmuyordu. En koyu şekliyle vahşet uygulanırken dahi, Hayrilerin, Kemallerin, Mazlumların ve diğer PKK kadro ve sempatizanlarının bulunduğu 35. koğuş, düşmanın korkulu rüyası, tehlikeli bir alanıydı. Her türlü işkence ve vahşete rağmen, aşağılatma, küçük düşürme vs. uygulamalarda ise karşı tavır gelişeceği tepki gösterileceği hesabıyla yönelemiyor, temkinli davranıyordu. Bu iki teslim oluş biçimi arasındaki fark, dostun düşmanın karşısındaki yerinin farklılığıydı. Dost ve düşman doğal olarak teslimiyetçi bir çizginin temsilcileri ve daha ilk başta savaşmadan direnmeden teslim olanlarla, direnişçi çizginin savaşarak, direnerek yenik düşmüş, temsilcilerine farklı bakarak, farklı yaklaşacaktı.

Diğer güçler arasında egemen olan arayış; az ceza almak, daha eksiksiz kurallara uyarak az dayak yeme, kişisel kurtuluş, can pazarından dışarı kapağı atmaydı. Bu güçle ve kişiler bırakın halk için, devrim ve gelecek için umut ve kurtuluş vaad etmeyi, kendi kişisel kurtuluş ve rahatları için bir şey vaad etmiyorlardı. Küskünlük, sefillik bu denli üst boyuttaydı.

Diyarbakır direnişinin Kürdistan devrimi ve Parti tarihimizde nasıl ki, çok önemli bir yeri varsa, 35. koğuşun da Diyarbakır zindanlarında o önemde bir yeri vardır. Örgütsel yapımızı dağıtmak için düşman önder ve kadrolarımızı, kitlemizin içinden alarak 35'e toplamıştı. Bu durum kitlenin öndersiz kalmasına ve direniş üzerinde son derece olumsuz etkiye yol açıyordu. Daha sonraki teslimiyet ve vahşet sürecinde kadroların büyük çoğunluğunun bir arada bulunması 35'in devrimci ruh, direniş için atılım zemini ve önderlikle örgütlenmenin çıkış noktası, cezaevinin giderek komuta merkezi olmasını getirdi. Baştaki dezavantaj bir yerde avantaja dönüşmüştü. Gerçi vahşet ortamında 35'in (Hücre) kendisi, içinde bile haberleşme, örgütlenme olanağı yoktu; ama güçlü bir potansiyel ve ruh vardı. Mahkemeye gidiş gelişlerin de, herhangi bir iş için hücreden çıkarılışlarda, bir bakış bir işaret, bir fısıldayışla anlatılan, ifade edilen çok şey vardı. Her şeyin başında da Partimize, ideolojimize, haklı davamıza ve birbirimize olan güvenimiz güçlüydü. Düşman, 35'te istediği şeyi, istediği şekilde ortaya koyamıyor; hücrede muhabir ağını istediği düzeyde oluşturamıyordu. Mazlum, Hayri ve Kemaller bu ortamda hücrede bulunanlar için güçlü bir dayanak, inanç ve moral

kaynağıydılar. 35'in havasına egemen olan siyasi bir havaydı. Bütün kafalarda, hücre içi sohbetlerde, mahkemelerdeki savunmalar ve durumumuzun ne olacağı, karanlık ve aşağılık ortamı nasıl aşacağımız arayışı vardı. Düşman da bunu seziyor, büyük bir kudurganlıkla bindirdikçe bindiriyordu. Hücrede kalanların büyük bir kesimi başta PKK ana davasının ve diğer davaların önemli sanıkları olan kadrolardı. Hücrede kalanlar genel olarak mahkemelerde siyasi savunma yaparak Partiyi, ulusal kurtuluş savaşımızı savunanlardı. Kötü duruma düşmemize ve koyu karanlık teslimiyet ortamında olmamıza rağmen, gelecek vaad eden bir potansiyel ve ruhumuz vardı. Düşman bunu bir türlü bitiremedi, alt etmeyi başaramadı.

Teslim oluşumuzun ilk gününden başlayarak teslimiyeti aşmak direniş sergileyerek bu ortamdan çıkış için arayış ve tartışmalarımız hiç bitmedi. Başta önderlerimiz ve PKK'nin kurucularından M. Hayri DURMUŞ, Mazlum DOĞAN ve Kemal PİR, bu tartışmaların ve arayışların başını çektiler. Yenildiğimizde ve teslim olduğumuzda "tamam artık rahatımıza bakalım, kendimizi düşmanın insafına bırakalım" anlayışı içinde hiç olmadık. Teslim olmayı ruhen hiçbir zaman içimize sindiremedik ve kabullenemedik. Öyle ki, çoğu arkadaş teslim olmayı artık ihanet ettik şeklinde görüyor; teslimiyetin ihanet olmadığını yeterince kavrayamamanın yanında, bunu sindirememinin, kabullenememenin kahredici yanını açığa vuruyordu. Hepimiz kendimizi yiyip bitiriyor, nice lanetler yağdırarak nasıl bu duruma düştük diye kendimizi af edemiyorduk. Apo'ya, Partiye, halka verilmiş sözümüz vardı. İlişkide bulunduğumuz, örgütlediğimiz yüzbinlere, milyonlara direnişi, savaşmayı öğreten bizler, öncüler bunun gereklerini yerine getirememiş, Partiye, halka, Başkan Apo'ya layık olamamıştık. Düşman karşısında devrimci kişiliğin Marksizm-Leninizmin güçlü temsilcileri olamamıştık. Tarihsel süreçte, genelde tüm halkların, toplumların tarihlerinde yenilgi, esaret gibi karanlık günler, dönemler yaşanmıştır. Bunun kabullenmezliği ve içine sindirilemezliği, toparlanıp güç yettirir hale gelindiğinde yeni başkaldırılarla bu karanlık dönemlerin aşıldığında bilinen ve yaşanan olgulardır.

Diyarbakır zindan sürecinde halk ve Parti olarak bu karanlık dönemlerimizden birini yaşıyorduk. Teslimiyetin, kurtuluş olmayacağını ve devrimci düşünce ve kişiliğimizle bağdaşamayacağını biliyorduk ve bunu yaşıyorduk. Teslimiyet, ihanete giden yoldu. Seçeneğimiz ya ihanet etmek ya direnmek olacaktı. Başka bir yol, alternatif sözkonusu değildi. İşte bizler yaşamın katı gerçekliği karşısında, bu karanlık ortamda, direnişin ve çıkışın bitmez tükenmez arayışı içindeydik. Ama bu kurtuluş kazasız, acısız, bedelsiz ve rahat olmayacaktı. Tüm koşulların aleyhimizde olduğu, her türlü alçalmanın, puştluğun, ihanetin bizi çepeçevre sardığı, bu cendereyi kırmak sanıldığı kadar basit olmayacaktı. Bunun yanında yetmezlikler, ve zaaflarımız yüzünden düşmanın azim ve irademizi kırmış olması da bunun üstüne eklenince tarihsel çıkışın zorluğu daha bir ortaya çıkıyordu. Tüm bunlara rağmen halka, Partiye, Apo'ya, marksist-leninist düşünceye olan inancımız ve engin bir bağlılığımız vardı. Pratik olarak geri düşmüş, teslim olmuştuk, fakat bu düşünce düzeyinde, ideolojik düzeyde bir teslimiyete hiçbir zaman varmadı. Direniş ideolojimizin gereklerinin yerine getirilmemesi öfkesiyle yanıp tutuşuyorduk. Doğrusunu söylemek gerekirse işimiz o kadar zordu ki, her yönüyle kuşatıldığımız çemberi kırmak adeta bir mücize olacaktı.

Özellikle Mazlum, Hayri, Kemal ve diğer arkadaşlar direniş arayışını sürekli gündemde tutuyor, biçim ve zaman üzerinde tartışmaları yoğunlaştırıyorlardı. İşte teslimiyeti kabullenemeyişimiz, bu tartışma ve arayışlar, tarihsel çıkışlarımızın zemini, hayat kaynağı oldular.

Düşmanın tümüyle konuşmayı ortadan kaldırmadığı dönemde aramızda sohbet ve yazışmalar sürüyordu. Bu süreçte mahkeme tutumlarımız üzerinde özellikle Hayri'nin uyarıcı ve yol göstericiliği sürüyordu.

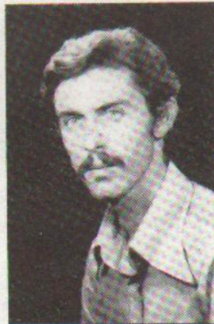
Mazlum, direnişin başlatılmasını habire istiyordu. Hayri ve Kemal'in yaklaşımı da böyleydi; ama örgütlü ve kitlesel bir çıkışın olanak ve koşulları yoktu. Vahşet ortamı zaten yaşanıyordu. Özellikle Hayri'nin düşüncesi, mademki böyle bir çıkış olmayacak, bekleyelim; hiç olmazsa mahkemeleri savunma aşamasına kadar takip edelim. Kürsüleri karşı-devrimcilerin, sömürgecilerin ve ihanetçilerin denetimine bırakmayalım; savunamları verdikten sonra eyleme geçelim şeklindeydi. Çünkü bir çıkışın ölümle noktalanacağı çok iyi biliniyordu. Ölmeden önce son bir görev olarak PKK'nin ve Kürdistan halkının haklı davasının savunulmasını, bu alanda elden geldiğince bir şeylerin yapılmasını istiyorlardı. Bu anlayış genel olarak kabul gördü. Ve çıkış, PKK ana davasının savunma aşaması olarak uygun görüldü. Duruşmalar hızlı bir şekilde sürdürüldüğü için bu süre fazla uzamayacaktı tahminimize göre.

Parti, halk davasını her şeyin üstünde tutmak her zaman için bu önder kişiliklerin en büyük özelliği oldu. Kişisel saygınlık, prestij ve onurlarını; devrimci onur, Parti çıkar ve prestiji önüne çıkarmayı hiçbir zaman düşünmediler ve hep onun bir parçası olmaya çalıştılar. Kürdistan halkının önderlerinden ve silahlı güçlerimizin komutanlarından biri olan Kemal PİR'in vereceğimiz örnekte bu davranışını en üst boyutta nasıl sergilediği görülmektedir: 1981 Kasım'ında düşmanın bazı dayatmaları, bizi Partiye karşı kullanma, kamuoyuna teşhir etme tehlikesi belirdiğinde Kemal, Parti üyeliğimizin düştüğü, tavır ve tutumlarımızın Partiyi bağlamayacağını, ona layık olamayıp, onu temsil etme hakkımızı yitirdiğimizi mahkemede açıklama önerisi getirdi. "Ola ki daha kötü durumlara düşeriz. Bu Partiyi bağlamasın, Parti daha fazla zarar görmesin" diyordu. Hayri, durumumuzun o kadar kötü olmadığını, Partiye sahip çıkma tutumumuzu sürdürmemizi istedi. Bütün yaşamını Partiye ve devrim mücadelesine adamış, Parti üyeliğini en büyük onur ve sıfat olarak her şeyin üstünde tutan Kemal, bu en değerli ve en çok sevdiği sıfatları bırakmayı öneriyordu! Bunu isteyebileceğini rüyasında görmeyi dahi düşünmemişti ve bu hiçbir zaman aklına getiremeyeceği bir şeydi. Ama koşulların yarattığı durumda, Partiyi ve halkı her şeyin üstünde tutarak olası olumsuzlukları en asgariye indirmek ve bunun faturasını Partiye ödetmek değil de, kişi olarak kendi ödemek istiyordu.

Etrafımızda çemberin giderek daraltıldığı bu günlerde, bu kötü durumumuza veryansın edişimize, Hayri biraz da kızarak, "Kendi kendimizi bu kadar suçlayıp aşağılamaktan vaz geçin, Partiye ve halka olan bağlılığımız, inançlarımız güçlüdür. O kadar kötü durumda değiliz" deyip, en zor anlardaki soğukkanlılığını, geniş, sağlıklı ve isabetli düşünme özelliğini bir daha gösteriyordu. Onun bu özelliği en iyi Kemal'in "Hayri söylemişse doğrudur; o hepimizin yerine düşünür, yanlış düşünmez" sözlerinde ifadesini buluyordu.

Vahşet, yeni yasaklar ve uygulamalarla devam ediyordu. 4. Kata konulan 10 arkadaşın beşi üçüncü kata indirilerek Hayri, Kemal, Mazlum'un da aralarında bulunduğu 5 kişi, arada bir hücre boş bırakılacak şekilde yerleştirildiler. 3. kattakiler de haberleşilmesin, bir şeyler alınıp verilmesin diye yine aynı şekilde arada bir hücre boş bırakılarak yerleştirildiler. 1. ve 2. kattaki arkadaşlarla haberleşme olanağı zaten kısıtlıydı. 1981'in sonlarında düşman, konuşmayı, ilişkiyi kesinlikle yasaklama ve denetim altına alma yoluna gitti. Gündüzleri akşama kadar marş söyletiliyor, gardiyanlar içerde dolanıyor, geceleri de gözetleme deliklerinden kontrol ediliyorduk.

Vahşet öyle bir duruma getirilmişti ki, yeni adımın zemini yaratılmıştı. Düşmana, istediği kurallara uymamız, teslimiyeti kabullenişimiz yetmemişti. Bu, asıl amaca varmada onun için ilk adımdı. Bunu başardıktan sonra asıl önemli ve öldürücü darbeyi indirecekti. Bu da, itiraf adı altında ihaneti dayatmaktı. Korkunç bir vahşet ortamı yaşanıyordu. İnsanlar korku ve panik içinde her an, her dakika ölümle yüzyüze, canından bezilmiş bir ortama çekilmişti. Oluşturulan bu ortam, istediğini dayatma ve yapmada düşman için yeterliydi; fazlasına dahi gerek yoktu. Ama

Ferhat KURTAY

Ali EREK

vahşi işkenceciler bununla da yetinmemiş, özel sorgu ve işkence odaları hazırlayarak mahkeme ve savcılığın istemi ve denetiminde işkenceye alıyor ve işkencede hazırlanan polis ifadeleri ve bu doğrultuda hazırlanmış iddianemeler doğrulanmak ve bu yönde hazırlanan ifadeler imzalatılmak isteniyordu.

Bu işi idarenin tek başına düşünüp, planlayıp yürürlüğe koyması, tabii ki düşünülemez. Devlet politikası doğrultusunda PKK'ye yönelik Diyarbakır cezaevi için Askeri Konseyce kararlaştırılan bu plan ve programlar, MİT-Kolordu-Mahkeme-Polis ve Cezaevi idaresince yürürlüğe konuluyordu. Yüzbaşı olan iç emniyet amirinin ve cezaevi müdürünün yıllar boyu kendi başlarına, binlerce insanı işkence tezgahına yatırması, onlarcasının ölümüne yol açması, yüzlercesini hastalıklı ve sakat bırakması düşünülemez herhalde. Bu, devlet politikasından, devletin tepe noktalarından bağımsız, bir kolordu komutanının altından kalkabileceği, kendi başına yapabileceği bir iş değildi. Türk ordusundaki hiyerarşi ve emir-komuta zinciri gözönüne alındığında, alt kademelerin üstten bağımsız, kendi düşünceleri doğrultusunda bu denli geniş ve yaygın bir uygulamaya gidemeyeceği, herkesin rahatlıkla anlayabileceği bir durumdur. Pratikteki uygulamada ise, MİT'in tutsaklar hakkındaki bilgileri ve mahkemedeki delil durumları ve ceza gerekçeleri değerlendirilerek, kolordu komutanlığının bilgisi dahilinde, askeri savcılar eliyle tespit edilen tutsaklar, itirafa zorlanıyor, tekrar tekrar cezaevinden polisçe alınıp işkence merkezlerinde sorguya çekiliyor; itiraf yapmaları, istenen doğrultuda ifade vermeleri, pişmanlık duymaları isteniyordu. Mekanizma tüm çarklarıyla işler haldeydi. Bazı tutsakların polisteki işkence ifadeleri cezaevi ses cihazından tüm kitleye okunarak bu şahısların itiraf yaptıkları ve bu işten kurtuluş olmadığı söyleniyor, kendi kurtuluş ve rahatları için herkesten itiraf etmesi isteniyor; çağrı üstüne çağrı yapılıyordu. Esat Oktay, *"Yukarıda Allah, burada ben; size benden başka kimse yardım edemez, kimse kurtaramaz. Ne olursan ol, kim olursan ol, yeter ki pişmanlık göster, bildiklerini anlat, rahatını ve kurtuluşunu sağlarım. Hiç kimse elimizden kurtulamaz; başka çıkış da yok"* diyordu. Müthiş bir terör estiriliyor, hızlı bir şekilde sonuç alınmaya çalışılıyordu. Davaya inancı kalmamış uşak ruhlu birkaç dönekle, zayıf unsurlardan azımsanmayacak bir kesim üzerinde bu sonuca varıldı. İtirafları mahkemede okutuluyor, Partiye saldırtılıyor, borazanı halindeki basın da çarşaf çarşaf kullanarak, PKK, ulusal kurtuluş mücadelemiz ve devrimcilik aleyhinde kampanya sürdürülüyordu.

Kolordu komutanı Kemal Yamak, işin başında elinden gelen tüm gayretkeşliğini gösteriyordu. Polis merkezinde, polislerin işkencede kendisinin istediği sonucu alamadığına kızarak onlara şöyle söylüyordu: *"(Esat Oktay'ı kastederek) Cezaevinde bir yüzbaşı hepinizden çok iş yapıyor. Hepiniz onun kadar olamıyorsunuz."* Bu sözleri cezaevindeki vahşet ortamının polis sorgu merkezlerinden kat kat fazla olduğu, en yetkili ağız tarafından teslim ediliyordu. İşin gerçeği de böyleydi, cezaevinden polis sorgu merkezine alınan tutsaklar, orada daha çok kalmayı tercih ediyor, dönüşlerinde 12 Eylül'ün bilinen o polis merkezlerinin cezaevinden daha iyi olduğunu anlatıyorlardı. Orada işkence gördüğün saatler dışında beton üzerinde gözlerin bağlı da olsa hiç olmazsa ayakta duruyor veya oturabiliyorsun. Gün boyu marş, eğitim ve dayak yok. Cezaevinde ise tutuklunun ayakta olduğu zaman dışında boş, denetimsiz, programlanmamış bir dakikası yoktur. Yatışı bile kurala bağlanmıştır. Eller bitişik, esas duruş vaziyetinde yatılacaktı. El atılmadık hiçbir alan kalmamıştı. Askeri hastane de tutsaklara ayrılmış hastalar koğuşu, cezaevi idaresine, Esat Oktay'a bağlanmıştı. Hastalar koğuşunda cezaevi gardiyanları görevlendirilmişti. Orada da hasta en fazla günde üç defa tuvalete gidebilir; sırtüstü, esas vaziyette, gözler tavanda 24 saat yatar vaziyette olacak; gezmesi, ayağa kalkması yasak; bir su içmek bile kısa künye yapılarak "komutan"ından (asker gardiyanından) su içme müsaadesi istemesi gerekiyordu... Hiçbir doktor, gardiyanlardan izin almadan hastanın yanına giremez, girdiğinde ise hastalığın ne sorusundan öte konuşamazdı. Aynı şekilde tutsağın da doktor ve hemşirelerle konuşması yasaktı.

Devletçe de ailelerimize el atılmış; bize karşı kullanmak, baskı ve terörle sindirmek, ziyarete gelmelerini, bize sahip çıkmalarını engellemek için çok pervasızca baskı ve saldırı yoluna gidilmişti. Ziyaret ise göstermelik olarak en fazla bir dakikaya sığacak bir sınırda tutulmuştu. Ailelerimiz arama adı altında aşağılanıyor, dövülüyor ve hatta süründürülerek yat-kalk yaptırılıyordu. Askerlerin sarkıntı ve saldırılarına muhatap oluyorlardı. Kürtçe konuşmak kesinlikle yasaklanmış; Türkçe bilmeyenlerin çoğu sadece bir bakışıp dönüyorlardı. Onlar da kabinlerde esas duruşta bekletiliyorlardı.

İhanetin bu şekilde dayatılması ve yol alır olması bizim için arayış ve çıkış sürecini daha da hızlandırdı. Aramızdaki haberleşme de hemen hemen kesilmiş durumdaydı. Kürdistan halkının ve PKK'nin karşı karşıya kaldığı bu korkunç ve haince plan karşısında artık adımlar atılmalıydı. İlk adım, Mazlum'un 21 Mart 1982'de ölümü kucaklamasıyla oldu. O koşullarda başka çıkış olamazdı. Bize dayatılan ihanet ya da direniş, yani ölüm seçeneğinden birini tercih etmemiz gerekiyordu. Tercihimiz ihanet olmayacağına göre; direnmek, ölüme gitmekti. Tarihin karanlıklarına gömülmek istenen Kürdistan halkının ve PKK'nin bu kritik ve karanlık döneminde Mazlum, kızıl bir meşale gibi karanlığı yırtarak çıkışın ve kurtuluşun yolunu göstermişti. Çağdaş KAWA'nın balyozuna tarih tanık oluyordu. Bu çıkış, büyük çaplı ve tarihi emelleri olan düşmanı durduramamış; işini daha çabuk bitirmek için daha bir kızgınlık ve öfkeyle saldırmıştır. Ama Mazlum'un verdiği mesaj yeterince anlaşılmış; sahiplerine ulaşmıştı. 18 Mayıs 1982'de Ferhat KURTAY, Eşref ANYAK, Necmi ÖNER ve Mahmut ZENGİN bedenlerini ateşe tutarak Kürdistan halkının ve tarihinin karanlıklarına çakan yeni birer kıvılcım oldular. Tarih böylesi kahramanlıklara çok az tanık olmuştur. Onların şahsında Kürdistan halkının onurunun ve başkaldırışının en görkemli örneği sergileniyordu.

Bunu beklemeyen düşman, hain planlarının boşa çıkacağı telaşıyla azgınca saldırısını daha üst boyuta çıkardı. Bu başkaldırılar, görkemli çıkışlar düşmanı durdurmaya yetmemiş, birçok şeyin işareti, müjdeleyicisi olmuşlardır. Düşman da bunun farkındaydı. "Her şeyi bitir-

DEVAM EDECEK

8. Yılında 12 Eylül Faşist Rejimi ve Direnen Halk Gerçekliğimiz

Baştarafı 1. sayfada

Bu beklentisine göre bir vuruş tarzı, istikrar programı düzenlemişti. Bugün ortaya çıkan diğer bir gerçek; Türk egemenlik sisteminde politikanın güçsüzlüğüdür. Politikadan beklenmesi gereken rolün yerine getirilmesinde, içine düşülen muazzam yetmezlik ve bunun da tabii ki hiç de sorunların çözümüne hizmet eder bir durum olmadığını daha iyi kavrıyorlar. Politikasızlık, cüce politikacılığın toplumsal gelişmede, birlik bütünlük adına "ordumuzun itibarını hiçbir zaman zayıflatmayalım" edebiyatıyla hiç de gelişmeye hizmet etmediklerini yeni yeni kavrıyorlar. Politikanın rolüne daha iyi sahip çıkılması gerektiğini farkediyorlar. Kısaca, Türk kafasındaki siyasal cücelik biraz daha net görülüyor. Fakat çözüm bulmaktan da uzaklar. Her şeyi orduya terkeden zihniyet, yalnız sömürücüsü, ezeniyle değil, ezilenin de ordu hakkında geliştirilmiş olan imajların bu sefer tam başarıya gitmemiş olmasını bilmiyor. Sonuna kadar orduya güvenerek, rahat yaşanamayacağını, sorunların çözülemeyeceğini, dolayısıyla yeni arayışlar geliştirmek gerektiğini, bu konuda kendilerini yorup çözüm üretmeleri, bunun da yolunun politika yapmaktan geçtiğini bazıları daha iyi görmeye başlıyorlar. Özellikle aydın gafleti, ihaneti bu konuda kendine geliyor. Yine egemen sınıflar kadar, ezilen sınıflar da daha iyi yaşam için, kendi programlarını daha iyi yürütmek için iyi sınıf öncülerine ihtiyaçları olduğunu daha iyi görüyorlar. Bu sonuçlar önemlidir. Bir yandan ordunun geleneksel, tarihsel misyonunun kırılmış olması —Türk egemenlik sisteminde, dünyada belki de en ender görülen bir roldür—, yani sığınılacak nokta, en son her şeyi kurtaracak ocak, "o sağlam kaldıkça her şeyi istikrar bulur, gerektiğinde güllük-gülistanlık sağlar, ordumuz yaşadıkça bize ölüm yoktur", "ordumuz var oldukça her şey yoluna girer", "ordumuzun itibarıyla oynamayalım", "ordumuz için her şeyimizi feda edelim" vb. gibi anlayışlarla istedikleri sonuçları elde edemediklerini gördüler. Bu durum, ilk defa herhangi bir dönemden daha fazla bu dönemde ortaya çıkıyor. Ordunun bu geleneksel itibarının aşılmış olması, çözümleyici bir güç olmadığının kavranması önemlidir. Özellikle siyasal mücadelelerin gelişmesi açısından daha olumlu bir anlayışın gelişimine yol açabilir. Bu durum böyle olunca, bunun zıddı olarak politikaya daha fazla yüklenmek gerekir. Politikanın gerçek rolünü oynaması zorunluluğu ortaya çıkıyor.

Politik mücadele sınıfların gerçek kuvvetleriyle, ideolojik, siyasal hareketlilik içine girmelerini zorunlu kılar. Bunun da ciddi yapılması gerekiyor. Bu yapıldıkça Türkiye'nin sorunlarına daha kapsamlı yaklaşmak mümkündür. Daha çaplı politikacılar, örgütler, mücadeleler ortaya çıkabilir. Bunun da bundan sonra daha sağlıklı gelişeceğini söylemek mümkündür. Türk egemenlik sistemi, ordu örgütlenmesine bir klan, aşiret örgütlenmesi gibi bağlanmıştır. Çok kutsal görür ve ona kutsal duygularla bağlıdır. Ve bu duygular, her türlü gericiliğin de temelidir. Faşizmden tutalım her türlü şovenist, ulusal, sınıfsal gerçeklerin reddine kadar bu duygular önemli rol oynar. Bu duyguların bugün yıkılması sözkonusudur. Ve en çok generallerin üzerinde titrediği de orduya halel getirmemek, ordunun itibarını düşürmemektir. Kastettikleri de budur. Toplum her zaman orduya güçlü duygularla bağlanmalı, ordunun sınıflar üstü ve hatta devlet üstü bir kurum olduğuna en ufak bir kuşku ve gölge düşürülmemeli, günü geldiğinde herkes büyük bir kölelik ruhu ile buraya bağlanmayı, bu dünyada allaha sığınma gibi en kutsal erek olarak kabul etmeli, dolayısıyla da bu ocağın hususiyetine hiç halel gelmemelidir. Bu olmadığı oranda da tabii ki onların düzeni sağlamdır.

Bizim direnişimizin en büyük sonuçlarından birisi de, ordunun bu niteliğini teşhir etmesi ve ordunun en büyük kurtarıcı gibi olmadığı, orduya tam güvenilmeyeceğini ortaya çıkarmasıdır. Türk sisteminde, toplumsal düzenlenişinde, ordunun bu biçimde kavranmasını, onun en son sığınılacak, kurtarıcı güç olarak düşünülmesinin doğru olmadığı veya beklentileri tam yerine getiremeyeceğinin ortaya çıkarılması, işte bu nedenle çok önemlidir. Uzun vadeli direnişimiz kanıtladı ki, ordu toplumsal sorunların kaynağıdır. Genelde devlet, özelde ordu üzerinde durulmadıkça, üzerine gidilmedikçe, siyasal iktidar ve Türk sisteminde, onun içindeki askeri gerçek yerli yerine oturtulmadıkça, sorunun çözümü için, üzerine gidilip bu konuda çıkış yolları aranmadıkça, Türkiye'nin hiçbir ciddi sorununa çözüm bulunamaz. Bu bugün ortaya çıkan ve anlaşılır bir husustur.

Ordu, son tahlilde zor olayından ibarettir. Zorun üretimi geliştirdiği, çelişkileri çözdüğü görülmemiştir. Zor ancak yaratılmış olana el koyar, yaratılmış olanı bir elden diğer ele devrettirir. Bunun için emreder. Ama bizzat kendisi üretim yapamaz, üretimi geliştiremez. Hele hele eğer mevcut üretim ilişkileri üretim güçlerinin gelişmesi önünde engel bir duruma gelmişse, bu hiç mümkün değildir. Türkiye'nin kapitalist sistemindeki üretim ilişkilerinin, üretim güçlerinin gelişmesinin muazzam frenlendiğini biliyoruz. Nüfusun yarısı işsiz, kaynaklar son derece dar tekelci, holdingci bir elde çarçur edilerek, üretim güçleri mahvediliyor.

Bugün bunlar en vurguncu yaklaşımla üretimin geliştirilmesiyle alakası olmayan, faizle, ticaretle sadece milyarlara milyarlar katan, özellikle o da hayalisinden tutalım hakikisine kadar, sadece ihracatçılıkla palazlanan ve sermaye birikimini yapan bir öncü kesim sözkonusudur. Bunlar üretimle en az ilgilenen kesimdir. Sadece çalıp-çarpıp biriktirirler. Ve böyle olunca da elbette ki üretim güçleri, çok ciddi bir üretim ilişkileri engeliyle karşı karşıyadır. İşte bugünkü ordu zaten böylesine o dışa açılma denilen muazzam oranda para politikasıyla oynayarak, toplumun çeşitli sınıflarındaki gelir bölüşümündeki payları değiştiren (tabii ki bunları hep ezilenler, emekçi sınıfların aleyhine değiştiren) ve gerçekten tarihte en çok emekçi sınıfların üretim ile tüketim içindeki paylarını dengesizleştiren ve bunu daha üst sınıflara aktarılmasında rol oynayan güç, 12 Eylül askeri yönetimidir. Böyle olunca da, ordu günümüz Türkiye'sinde üretim güçlerinin gelişmesinin önünde, geri üretim ilişkileri kurulmasının temel gücü oluyor. Ve bu konumuyla da ordu zoru Türkiye'de en gerici rollerden birisini bu dönemde oynuyor.

Ordunun böylesi üretim ilişkilerini zorla ayakta tutmaya çalışması, tüm emekçi sınıfların üretici güçlerinin geliştirilmesini engellemek için, sendikalardan tutalım tüm örgütlenişlerine ciddi yasaklar getirmesi, nefes alamaz duruma sokması şüphesiz ancak faşizmle izah edilebilecek bir gericilik dayatmasıdır. Bu noktaya zaten vardırılmıştır. Böyle olunca da, her zamankinden daha fazla, Türk ordu sistemi günümüzde gerici rollerinin en büyüğünü oynamaktadır. Bunun uluslararası emperyalist sistem içindekilerini gözönüne getirmiyoruz. Uluslararası emperyalist sistemin genelde dünya emekçi halklarına karşı ifa ettikleri rol, bölgemizde Türk ordusuna —NATO içinde— bu konuda biçilen rol, bütün bunlar uluslararası alanda gericiliğin çok güçlü bir dayanağı olduğunu ortaya çıkarmıştır. Türk ordu yapısı böylece bir yandan kendi halkı, yine egemenliği altındaki halklar üzerinde olsun, uluslararası alanda olsun, günümüzde gericiliğin en güçlü dayanaklarından birisi olmuştur. Bir zamanlar Çarlık Rusyası öyle idi. Yine Almanya'daki Prusya gericiliği —ki o da militarizme dayanıyordu— böyle idi. Bugün bu rolü, en iyi bir biçimde ve gerçekten de birinci sırada Türk ordusu oynamaktadır. 12 Eylül rejimi döneminde Türk ordusunun bu niteliği çok iyi ortaya çıkmıştır. Eğer herhangi bir gelişmeden, ilerlemeden bahsedilmek isteniyorsa, özellikle yapılması gerekenin bu zor sistemine karşı doğru düşünme, doğru tavır geliştirmeyi bilmekten geçtiğini görmekteyiz. Toplum nefes almak, emekçi sınıflar kaderlerine bir çare, değişiklik sağlamak istiyorlarsa, yapmaları gereken iş genelde iktidar, ama daha çok ordunun bizzat iktidar olmasına veya siyasal politika üzerindeki büyük ağırlığının görülmesine, buna karşı çıkılarak bunun çözülmesine dikkat etmeleri gerekmektedir. Onların kurtuluşunun bilimsel, biricik doğru yolu budur. Buna cesaret edilmediği için, 12 Eylül faşist rejimi döneminde ordu meselesine yüreklice girilmediği için, bütün ekonomik, sosyal mevzilerinden uzaklaştırıldı. Siyasallaşma onlara yasaklatıldı. Ve sonuçta muazzam bir yoksulluk, düşkünlük içinde boğuntuya getirildiler.

Bu neden böyle oldu? Çünkü doğru yolda mücadele etmeye cesaret edemediler. Bunun için örgütlenmediler. Sonuç bugünkü durumun kabullenişidir. Evet, bugün bunalım daha da yoğunlaşmıştır, sorunları daha kapsamlı hale gelmiştir. Fakat cesaretle çözüme gidilemediği içindir ki, bugün bu tablo karşısında toplum adeta yine umutsuz, sahte siyasal demagoglar elinde biraz da ne yapacağını bilmez durumdadır. Gerçek çıkarlarını konuşturan örgütler ortaya çıkaramadığı, mücadele yürütemediği için böyledir. Bu toplumsal çürümeye götürür. Nitekim gelişen de budur ve bireyin bu aşamada Türkiye'de içinde bulunduğu çürümüşlük düzeyi, bu tahlillerin dışında zaten gerçekleri daha fazla ortaya çıkarıyor.

Toplumlar durarak, çelişkilerin üzerine gitmeden ilerleyemezler. Toplumsal sınıflar kendileri için politika üretmeden, sorunlarını bu temelde çözmek için büyük mücadele vermeden ilerleyemezler. İşte Türk gerçekliğinde, çok açık bir biçimde ortaya çıkan durum budur. Bu gerçeklerin böyle ortaya çıkmasında şüphesiz bizim çözüm yolumuz önemlidir. Eğer kısa vadede ordu zoruyla istikrar hemen sağlanıp ve emperyalizmin de onayıyla biçilen demokrasi, ekonomi programı rahatlıkla uygulamaya geçirilseydi, ya da bazı ülkelerde denenen yönetim sınırlı da olsa Türkiye'de başarı sağlamış olsaydı, belki bu rejimin ömrü daha uzun olabilirdi. Yine, ordunun en iyisini yaptığı, "günü gelirse yine böyle yapar" imajı beklentisi güçlü olarak ayakta kalabilirdi. Direnişin her düzeyde ard arda gelişerek sürdürülmesi ile toplumun bu beklentilerine çok geniş kapsamlı soru işaretleriyle karşılık verildi. Bu işlerin artık eskisi gibi gidemeyeceği yine halk çarelerinin geliştirilmesi gerektiği, artık orduyu bir tarafa itmek, ordu dışında, hatta orduyu sınırlayarak, gemleyerek, toplumsal sınıfların, toplumun kendi çıkış yollarını bulmaları gerektiği gerçekliği gösterildi. İşte bu temelde biliyoruz ki, eski politikacıların yeniden siyaset sahnesine sürülmesinden tutalım, yeni politikacıların ortaya çıkarılmasına kadar birtakım deneylere girişildi. Eskileriyle, yenileriyle politika, Türkiye'de gerçekten —emekleme de diyemeyeceğimiz— ağır-aksak, kör-topal bir biçimde geliştirilmek isteniyor. Bunlarda politikaya köklü bir inanç zayıflığı sözkonusudur. Ordu, geleneksel iktidar içindeki konumunu zayıflatmak istemediği için, her zaman bir Demoklesin kılıcı gibi politikacılar üzerinde sallanarak tehdit etmektedir. Dolayısıyla cesaretle buna göğüs gerecek, orduyu kendi denetimleri altına almak için gerçek bir kuvvet, sosyal-siyasal kuvvet yaratacak bir önderlik burjuva anlamda da olsa geliştirilemediği için, politikacılar öyle kör-topal, yücelik hastalıklarına tutulmuş olarak ortaya çıkmak durumunda kalıyorlar.

Politika, toplumların ortaya çıkarılabileceği en güçlü çözüm aracıdır. Bu çözüm aracına ordunun gölgesi altında, ordunun korkusuyla yaklaşmak daha başlangıçta felçli olarak doğması demektir. İşte Türkiye'de politikanın doğuşu, politikaya yaklaşım böyle olduğu ve kavga sağlıklı olmadığı içindir ki, ciddi bir politik önderlik, ciddi bir politik mücadele gelişmiyor. Asker politika üzerinde etkili olabilir mi? Kendisi siyasi iktidarın hakimi olabilir mi? Veya bizzat kendisi yönetebilir mi? Direkt mi yapar, dolaylı mı yapar? Türkiye'de biraz sivillerle işlerin idare edildiği dönemde, dolaylı yönetir. Siviller işin altından kalkamadılar mı ordu direkt iktidara geçer. Türkiye tarihi bu konuda ta Osmanlılardan günümüze kadar bir yığın deneyimi yaşıyor. Daha yeniçeri ocağı kurulduğunda bile yeniçerilerin padişahın üzerindeki baskısından tutalım birçok dönemlerde darbe üzerine darbe yapma ve gittikçe toplum üzerinde büyük bir baş belası olma, Osmanlı döneminde yeniçerilerin yıkılışı sürecinde çok daha açık ortaya çıkan bir gerçektir. Toplumun başına ne kadar bela oldukları, Sultan II. Mahmut'un bu ocağı dağıttığı dönemde ortaya çıkar. Tam bir çapulcu, toplumun nefes almasını bile engelleyen bir ur, toplumun gözeneklerini kapatan hastalık olduğu ve kesilip atılması gerektiği, bunun için yine büyük mücadelelerin verildiğini bilmekteyiz. Türk yeniçerilerinden sonra geliştirilen Türk ordu sistemi de bugün bundan farksız değildir.

Bugün Türk toplumu üzerinde ordu olanca ağırlığıyla etkilidir. Bütün toplumun gözenekleri üzerinde kontrolü vardır. Denetimi, baskısı ve ağırlığı vardır. Ruhi biçimlendirmede, ahlakı biçimlendirmede, aileyi biçimlendirmede bunun ağırlığı vardır. Bu ağırlık altında sağlıklı bir sosyal-siyasal gelişmenin yaşanamayacağı apaçık ortadadır. Ordu uzun süreler bunu yaparken kritik anlarda çıkarları sarsıldığında kendisini devletin sahibi sayar. Kendisini ülkenin sahibi sanır. Bu konularda ufacık bir tehlike ortaya çıktı mı, hemen kılıcını kuşanır, piyasaya çıkar. Bir kabadayı gibi, bir mahalle kabadayısı gibi ortaya çıkar, nara atar ve "iktidar benimdir" der.

Türkiye'de kaba anlamda sistem budur. Tabii ki bu yeniçeriliğin günümüze kadar hortlatılmasından başka bir şey değildir. Her zaman ordunun bu çıkışına uşaklık eden siviller ve şakşakçıları vardır. Böyle bakanlar, böyle meclis üyeleri çoktur. Ve günümüz Türkiye'sinde, bu uşaklar alabildiğine çoktur. Kocaman bir meclis —sözümona Türkiye'nin kaderini elinde bulundurması gereken meclis— ordunun dalkavukluğundan öteye bir danışma kurulu bile teşkil etmemektedir. Dalkavuklar topluluğu, ordu üzerine değerlendirme yapmayı, orduyu yerli yerine oturtmayı akıllarından bile geçirmezler. Ordunun meclis üzerindeki hakimiyeti nedir? Bu soruyu kendisine sormak gereği bile duymaz. Kısaca uşak bir meclistir. Bakanlar Kurulu bu konuda ordunun ekonomik işlerinden sorumludur. Özellikle Özal'ın hükümeti, bu konuda ordunun ekonomik işlerini en iyi yürütmek, onların önüne koydukları ekonomik programı mükemmel bir biçimde yürütmekten başka bir şey yaptığı sözkonusu değildir. O, kendisine ordunun çerçevelediği bir sahada rol icra eder. Dolayısıyla da onların yoğun denetimi altındadır. Bunun böyle olduğunu herkes görüyor. Cumhurbaşkanlığı, bir ordu genelkurmaylığının en son terfi yapıldığı yerdir. Türkiye'de bu çok iyi bilinir. Tabii ki başta tepede bu böyle olursa; vilayetler çapında, hatta mıntıkalara kadar asker ağırlığı kesindir. Böylesine bir ortamda egemen politikacılar ortaya çıksın, politika yürüten bağımsız partiler ortaya çıksın, politika üretsinler. Bu konuda orduyu onlar yönlendirsin. Türkiye için bunlar şimdilik yabancı sözcüklerdir. Ama bazı değişiklikler de vardır. Bu gerçekler bugün tartışılıyor. Nasıl ki ulusal sorun tartışılıyorsa, Türkiye'de politikanın etkinliği, rolü de tartışılıyor.

Bugün Evren-Özal kliği tarafından icra edilen 12 Eylül rejiminin bütün tarihi gerekleri ile günümüzün en karşı-devrimci deneyimlerini kendi şahsında bir senteze kavuşturarak, uyguladığı açık bir gerçektir. Rejim esas olarak çıplak baskı ve zora dayanmaktadır. Zora dayalı sistemler; ekonomik, sosyal ve siyasal dayanakları bakımından ancak kısa vadede sonuç alabilir. Uzun sürede bu rejimler yozlaşarak, çürümeleri beraberinde gelişir. Bu tür gerici-faşist zor uygulamaları ancak toplumda bir kargaşa varsa, bir kurtarıcı olarak dayatıldığın da, başlangıçta destek görür. Bunlar ilk hızla vurur ve bu şekilde halledilmesi gereken sorunları hallederler. Yine ilk etapta bazı sınıflar da diğer sınıflara değer aktarırlar. Bu da zora dayalı bir

temelde geliştirilir. Işte onun gücü de güçsüzlüğü de bu noktadadır. Çünkü, vurduğunu vurmuş, aktarması gereken değerleri aktarmış; dolayısıyla yapacakları fazla bir şey kalmamış çekip gitmeleri gerekir. Buna karşı sindirdiği bir toplum vardır. Bunun üzerine yeni partiler, parlamento, hükümet bina edilir. Rejimini böylelikle sürdürür. Bu rejimini nereye kadar sürdürür? Ezdiği ve karşısına aldığı kesimleri, yani halk kitlelerinin yeniden nefes alarak uyanışlarına kadar.

Bu gelişme sürecini, Türkiye gerçeğine uyguladığımızda karşımıza şu sonuçlar çıkmaktadır.

1980-81 yıllarında, faşist cunta vurması gerekenlere vurdu. Yine bu dönem, 24 Ocak ekonomik kararlarının uygulanma sürecidir. Bunlardan sonrasını ise, '82 yıllarında hazırladı. Bu ise, yeni bir anayasa, partiler ve seçim kanunudur. '83 yılında bunları tamamlayarak, seçimlere gittiler. Bilindiği gibi, rejimin fideliğinde hızla gelişme olanağı bulan tekelci-holdingci kesimler ANAP şahsında örgütlenerek, hükümet olmaya doğru gittiler. Bu kesimlerin varlıkları, 12 Eylül'e bağlı olduğu ve 12 Eylül'ün askeri ve yasal koruması altında geliştikleri için bu rejimi sonuna kadar savunurlar. Özal'ın bütün yaptığı, 12 Eylül'ün ekonomik ve siyasi sonucunu geliştirmektir. Özal biraz da bunu ustaca yaparak, tekelleştirdiği kesimleri esas almıştır. Ordunun bütün ekonomik ve siyasi isteklerini sonuna kadar uygulamıştır. Gerekli olan yasal çerçeveyi de bunlar için sağlamıştır. Ordu kendisine göre bir hükümet ortaya çıkardığı gibi, bu hükümet de ordunun bütün beklentilerine cevap vermiştir. Bu temelde de, rejimin gelişimi aksamadan günümüze kadar geldi.

Rejim, küçük ve orta burjuva kesimlerle, işçi-köylü gibi geniş emekçi kesimleri karşısına alarak bunları aşırı derecede bir yoksullaşmaya götürdü. Bu kesimlerin aşırı derecede yoksullaşması temelinde vurulan vurgunlarla bir avuç tekelci-holding palazlandırıldı. Rejim, sınıf savaşımını bir de bu yönüyle yürütmüştür. Enflasyonun yükseltilmesi vasıtası ile de tekellere, bu kesimlerden gaspedilen değerlerin aktarımı gerçekleştirilmiştir. Halbuki, enflasyon önlenemeyecek bir sorun değildir. Ama bununla, tekel sahiplerine değerlerin aktarımı sağlanıyor.

İşçinin sendikal hakları son derece geriletilmiştir. Böylece ücretler sabit tutularak, daha fazla vurgun vurmayı elverişli bir hale getirmiştir. Orta kesimlerin gelirleri de benzer bir durumdadır. İşte, enflasyon tam da bunları soymanın aracı olarak geliştiriliyor. Bu aracın geniş bir şekilde kullanımı ile birlikte, sermaye birikimi, bu yeni burjuvalaşan kesimin elinde yoğunlaştı.

ANAP'ta somutlaşan menfaat birliği de anlamını burada buluyor. Bu, gözü kara bir şekilde, daha hızlı ve çabuk bir şekilde köşeyi dönmenin adı oluyor. Bunlar, hiçbir kural, kaide tanımayarak, toplum üzerinde sonuna kadar oynayacak imkanı bunlara tanıyacak yasaları anında çıkarmaktan çekinmeyen bir kesimdir. Böylesi bir kesime karşı elbetteki toplum sessiz durmayacaktır.

Bir muhalefet gücü olarak gelişmek isteniyorsa, toplumun beklentilerine sahip çıkılmak zorundadır. Bizim geliştirdiğimiz devrimci muhalefet aynı zamanda bir burjuva muhalefetin gelişmesine de zemin sunuyor. Nitekim böylesi bir muhalefet de gelişti. 88'lere geldiğimizde, bu muhalefetin Özal'ı aşmasını önlemek için, yeni taktiklere başvurulduğunu görmekteyiz.

Erken yerel seçimle, gittikçe oy oranı düşen ANAP iktidarının, bir erken genel seçime gitmeden, atlatmak için düzenleniyor. Bu yöntemin öyle başarılı olacağı da pek sanılmıyor. Daha şimdiden Evren hem yasal ve hem de siyasal sürecinin sonuna gelmiş ve bir tükenişi yaşıyor. Türkiye'nin mevcut durumu böylesi bir askeri yönetimin daha uzun süre devam etmesine elverişli de değil. Evren'in süresinin bu kadar uzamış olması, aslında bütün sınıf ve tabakaların çaresizliğinden kaynaklanıyor. Hem ezilenlerin ve hem de ezenlerin yeni bir alternatif üretememeleri bu sonuca yol açıyor. Bu ise, bu kesimlerin zayıflığını gösteriyor.

Burjuvazi bazı alternatif denemelerine girişiyor. Bunun için Demirel ve Doğru Yol'u, SHP ve İnönü'yü hazırlıyor. Ama bunlara tam destek sunmuyor. ANAP'ın tecrit olma süreci hızlı bir şekilde gelişiyor. Bunlardan biraz umut kesmişe benziyorlar. Kısaca, bazı çevrelerin geliştirmek istedikeri gibi, 2000 yılına ANAP modeli bir hükümetle girmek pek mümkün gözükmüyor.

Ezilenlerin adına hareket edenler ise devrimci bir muhalefeti geliştiremiyorlar. Halen dergicilik statüsünü aşmayan bir devrimcilik yürütülmek isteniyor. Legal dergiler etrafında bir yerlere varılmak isteniyor.

Bütün bunların yanısıra, yüksek bir boyutta gelişen bizim devrimci çıkışımız sözkonusudur. Bu da bilindiği gibi, gelişimini önemli sonuçlara ulaşarak devam ettiriyor.

Bugün rejimin savunucuları Evren de biraz daha ısrarlı olma durumunu yaşıyorlar. Evren'i birkaç yıl daha başta tutmaya çalışıyorlar. Bu ise zayıflığın ve çözümsüzlüğün verdiği bir ömür uzatmadır. Bu yaklaşımın da kurtarmadığı ve geçici, gün kurtarma mantığı ile yaklaşıldığı açık olan bir durumdur. Aslında Evren '83'lerde rolünü tamamlamış ve aşılması gerekiyordu. Ama bilinen gelişmelerden dolayı ömrü uzatıldı. Burjuvazi Evren'in şahsında sağlam bir devlet yapısına sahip olmamaktadır. Bir şahsa bağlı olan bir iktidardır. Kaldı ki bugün Evren şahsında yaşananlar güçlülüğü değil, güçsüzlüğü yaşıyor. Yine Evren'e oynatılmak istenen rol, Demirel'in deyimiyle "siyasetin parçalanmasına"; yani, yine devletin zayıflamasına yol açıyor.

Demek ki, bu klik, yürüttüğü sınırsız baskı ve sömürü nedeniyle toplum tarafından başında görülmek istenmiyor. Bu nedenle, bu rejime en çok destek veren uluslararası bankalar, tekeller bile yavaş yavaş bunlar için uğurlama törenleri hazırlıyorlar. Evren'in son yurt dışı gezileri bir uğurlama töreni niteliğindedir. Yine, Özal'ın durumu da bundan farklı değildir. Artık faşist klikler bile bunları kabul etmiyor. Çünkü, rejim artık onların aleyhine işliyor.

Başlangıçta bu kliğin önderleri "biz 12 Eylül'den razıyız" diyorlar. Çünkü rejim bunları başlangıçta oldukça besledi. Her ne kadar siyasi yönde zayıflattıysa da, ekonomik açıdan epey palazlandırdılar. Bunlar şimdi bunların siyasi kabuğunu da parçalamak istiyorlar. Tabii ki, faşist klik buna karşı koyacak. Böylesi gelişmeler içerisinde, çatışmaları, birbirlerini vurmaya kadar bile götürdüler. Hükümette, parlamentoda ve ordu içinde adeta birbirlerini parçalayacak derecede bölünmüş olan faşist klikler mevcuttur. Hükümet ve ordu içinde hatta MİT'te bile yapılan tasfiyeler nasıl günlerce sozkonusu edildi.

Bütün bu çatışmalar şunu gösteriyor: Mevcut rejim ve hükümet ömrünün sonuna gelmiştir. Bildiğimiz gibi, sona gelmiş olmak, kendiliğinden ortadan kalkmak demek değildir. Tam tersine bu tür faşist rejimler ne kadar çatırdarsa çatırdasın karşısında yer alanların güçlü bir muhalefeti ile ancak yıkılabilir. Nitekim, Türkiye'de demokrasiyi geliştirmesi şurda kalsın, dört görüşü ANAP'ta yoğunlaştırma adı altında, faşist hareketi daha ileri düzeyde örgütlemekten başka bir özelliğe sahip çıkmadığı da çok iyi görülmektedir. MHP'nin geliştirmek istediği faşizmin, ulusal kurtuluş mücadelemizle geriletilmesiyle birlikte, ordu destekli bir darbe ile ancak vücut bulabildi.

Tarihte belki de en görülmedik bir biçimde gerçek yüzünü gizleyen bu rejim, Demirel'in de deyimiyle "resmi ile fiili Türkiye arasında dağlar kadar bir farkı" ortaya çıkardı. Televizyonda, radyoda tam 180 derecelik bir zıtlık vardır. Bu durum ise, faşzmin en iyi göstergelerinden biridir. Demokrasilerde resmi durumla, fiili durum arasında tartışma ile bir denge sağlanıyor. Bu da olmayınca demek ki rejim kendisini çok iyi bir şekilde kamufle ediyor. Bunlara rağmen, rejimin çürümüşlüğü, kokuşmuşluğu her yönden görülüyor. Çelişkiler en iğrenç bir tarzda ortaya çıkıyor. Halk üzerinde geliştirdikleri işkence, soygunu kendi aralarında kıyasıya bir rekabet biçiminde götürüyorlar.

Böylesine çürümüş ve kokuşmuş bir rejimin, sıradan bir teşhiri bile, epey önemli sonuçlara yol açacak ve kitlelerden daha fazla destek bulacaktır. Elbetteki daha kalıcı bir iktidar bulacak olan çevreler bunun çaresine bakacaklar. Önümüzdeki döneme ilişkin olarak daha şimdiden, demekki aranan çareler vardır.

Bizim ulusal kurtuluşu bir siyaset olarak, Türkiye gündemine getirmemiz, etkisini en çok politika yapma gereğini ortaya çıkarmasında göstermiştir. Ulusal kurtuluş problemi orduya bağlanan geleneksel, duygusal bağılığı sarsmıştır. Bu sarsıntı politikacılara nefes aldırmıştır. Çünkü özellikle baş dayanak ABD emperyalizmi bile direniş karşısında bir şeyler yapma gereğini duyunca, elbette ki taş kafalı generaller üzerine etkide bulunacak, elbette bu onların durumunu sarsacak ve bazı ağzından laf kaçıranlar politikadan bahsetmeye çalışacaklardır. Orduya eskisi gibi kul-köle olmanın hiç de hayırlı bir iş olmadığını göreceklerdir. Demirel vb.'leri aslında böyle değerlendirilebilir. Bunlar kendi milyonluk partilerini, iktidar olmuş, birkaç hükümet kurmuş partilerini bir emirle kapatacak, sahip çıkamayacak kadar zayıf insanlar, kişiliklerdir. Fakat birtakım çatlıklar oldu mu, izin, icazet çıktı mı, tekrar eski figüranlık türünden politikacılıklarını yapacak kadar hafifliklerini sergileyebilmektedirler. Ciddi politikacı olmadıklarını belirtmek istiyoruz. Ecevit'in kendisi orduya çok çatar, "ordu etkisindeki aydın geleneği" der ama, kendisi ordu putuna bağlı bu aydın geleneğinin en alçak örneğidir. Ordu kültürüne, devlet kültürüne kölece bağlı, demokrasiden, Demirel'e göre daha uzak olan kendisidir. Yeni yetme Özal'ın dalkavukçuluğu ise biliniyor. Tam bir ordu dalkavuğudur. Ordunun çizdiği sınırlar içinde halkın üzerinde amansız sömürüyü yürütmekle sorumlu bir işbirlikçidir. Sivil klik bile denilemez. Onların bir ekonomik uzmanı gibi hareket ediyor. Yeni yetme İnönü benzerleri belki de biraz sivillerin rolünü artırmak isteyebilir. Fakat bu da ordu geleneğine sıkı sıkıya bağlı olan, ama kendi denetimlerini de biraz geliştirmek isteyen, yani kısmi bir sivilleşmeyi yürütmek durumunda olan SHP denilen hareket biraz da kendini böyle ortaya çıkarmak istiyor. Burjuva demokrasisi anlamında bir gelişmeyi yaratmak hayalciliktir. Fakat biraz sivilleri, biraz toplumu hareketlendirerek, ağır bunalımı biraz yumuştacak. Biz, esas olarak bugün SHP'de gerçekleştirilmek istenileni, 12 Eylül rejiminin toplumu içine itmiş olduğu derin bunalımı ve de bu bunalımın karşı-devrim tarafından istikrarla çözüm bulamayışının, özellikle bunda temel rol oynayan direnişimizin giderek gelişmesi ortamında, bunalımın sert bir devrimle sonuçlanmaması için sermayenin ve geniş uluslararası emperyalist çevrelerin de desteği ile iktidara hazırlanan, bundan sonraki devrimci gelişmeleri bu sefer sosyal-demokrat lehçeyle kapatmak isteyen, böylece burjuva iktidarın ömrünü uzatmak gibi bir rolün sahibi olarak değerlendiriyoruz. 12 Eylül rejimini eleştirmeye bile yanaşmaması, onun toplum üzerindeki büyük yıkıntılarını, suçlarını ortaya koymaya yanaşmaması, günü gelince "yaparız" derken bile, son derece yüreksiz ve de inançsız bir konumu sergilemeleri, onların, günümüzde gelişen, ilerde daha da çok gelişecek olan halk muhalefetini daha şimdiden düzenin sınırları içine çekmek, düzene karşı çıkarmamak, bunu yumuşatmak, giderek tasfiye sürecine sokmak için hazırlanmış bir araç olarak görmek durumundayız.

Bu araçlara ihtiyaçları var. Çünkü bu araç olmazsa daha sert gerginlikler ortaya çıkabilir. Bu sertliklere düzen dayanmayabilir. Onun için bir emniyet sübabıdır. Diğerleri ise SHP'nin bu rolünü oynamasına yardımcı olacaklardır. Dolayısıyla SHP sorunları biraz yumuşatacaktır. Bazı reformlar yapabilecektir. 12 Eylül'cüleri sert darbeler altında ezilmekten kurtaracak, onlarla uzlaşarak, onları biraz geri plana itecek, yavaş yavaş kendilerini öne çıkaracaklar. Ama bütün bunları da uzlaşarak yapacaklardır. Birbirlerini örselemeden, birbirlerini ezdirmeden, birbirlerine saygısızlık etmeden yapacaklar. Burası önemlidir. Ve burada bir anlaşma, uzlaşma havası sözkonusudur. 12 Eylül'e burjuva anlamda bir radikal karşı çıkış bile sözkonusu değildir. Demirel'in 12 Eylül'e karşı rahatsızlığını, SHP duymuyor. Demirel'in daha sağ anlamda da olsa, orduya karşı olan rahatsızlığını, burjuva anlamda demokrasiye olan ilgisini SHP göstermiyor. Çünkü o daha fazla devletçidir. Anlayışta daha fazla orducudur. Uzlaşarak halletmek istiyor. Aralarında bu anlamda sınırlı bir çelişki de olsa, yine de ordunun ağır etkisi altında oldukları, birisinin daha uzlaşarak, daha birbirlerine saygılarını yitirmeden halletmelerine karşılık, Demirel misyonu biraz daha hırçın, biraz daha kırgın olarak bu işleri yapmak istiyor. Ama ikisi de ordunun önünde günü geldiğinde secdeye kapanmaktan çekinmiyorlar. Uzlaşmanın temsilcileridir. "Bizim de payımız vardır" diyorlar. "Biz de politika yapalım, ama ordu da rolünü oynasın". "Fakat biz istediğimizde essin". "biz istediğimiz zaman kılıcını sallasın", "bizi hiçe saymasın" şikayetlerinden daha fazla ileri gitmiyorlar. Yoksa sağlam bir burjuva demokrasisi programını, orduya rağmen savunmak, şimdilik bunların denediği bir yol değildir.

Geniş aydın geçinen kesimlerin de ordu eleştirisi çok sığdır. Diğerlerinden daha sağlam, köklü yapılmış değildir. Tabii bu temelde emekçi sınflara yol gösterebilecek siyasal oluşumlar cılızdır. Sağlam önderlikler gelişemiyor. Bu konuda özellikle cesur ve sonuna kadar doğru örgütlenme anlayışlarıyla, mücadeleleriyle ortaya çıkan gelişmeler, zayıf ve bu konuda iş yapmak isteyenlerin durumu son derece çarpıktır. Kendilerini bile ayakta tutamayacak kadar zor durumdadırlar. Bunlardan halk muhalefeti, devrimci halk önderliği beklemek, şimdilik biraz zor oluyor. Ama bir ihtiyaç da ortaya çıkmıştır. Emekçi sınıfları kurtarmak istiyorlarsa bu ihtiyacı gidermek zorundadırlar. Onun için de önderlere gereksinim daha fazla artmış durumdadır. Önderler eskisi gibi kendi kendini aldatan küçük burjuva hayalcileri değil, daha sağlam ayağını yere basan halk önderleri biçiminde ortaya çıkacaklardır. Çıkarlarsa bu biçimde ortaya çıkacaklardır. Biraz sancılı, zor olacaktır ama, gelişirse bu biçimde biraz daha sağlam gelişecekler. Türkiye'nin temel sorunlarına emekçi sınıfların çıkarı temelinde bakmak zorunda kalacaklar. Bu onları daha gerçekçi olmaya itecek ve bu da tabii ki daha sağlam bir politik mücadeleye yol açabilecektir. Bunun da objektif koşulları her zamankinden daha fazla uygun hale getirilmiştir. Mevcut tartışmalı ortam çıkış yollarını bu biçimde ortaya çıkarabilecektir.

Bizim direnişimizin Parti seçeneğimizin bu konuda epey yol gösterdiği biliniyor. Parti düşüncesi, Parti örgütleniş ve mücadele tarzı çok yoğun bir biçimde tartışılıyor, ilgi görüyor. Belki de Kürdistan'dan çok Türkiye ortamını yakından etkiliyor. Bunun da nedeni şu: Oradaki emekçi sınıflar, kendi sınıf mücadele seçeneklerini kendi öz deneyimlerinde bulma yerine PKK'de buluyorlar. Onda görmeye çalışıyorlar. Dolayısıyla ilgiyle izliyorlar. Bu modelden esinlenerek, kendileri için de uygun bir araç geliştirmek istiyorlar. Dolayısıyla PKK aracı, yöntemi onlar için iyi bir örnek teşkil ediyor. Bunun için Parti etrafında tartışma giderek yoğunlaşıyor. Onların Kürdistan emekçi halkına gösteremediği seçeneği, PKK, Türkiye'nin emekçi halkına gösteriyor. Bu anlamlı bir gelişmedir.

Günmümüzde ezen ulus devrimciliğinin yerine getirmesi gereken görevi, ezilen ulus devrimciliğinin ezen ulus devrimcilerine tersinden göstermesi sözkonusudur. Bunun çok çeşitli nedenleri vardır. Parti tarihimizin incelenmesi, bizim nasıl ezilen ulus devrimcileri olarak ezen ulus devrimcilerine örnek olduğumuzu, onlara yol gösterdiğimizi, onları direnişle ayağa kaldırma durumunda olduğumuzu gösterecektir. Bu konuda sanırım daha kapsamlı bir incelemeyi Türkiyeli emekçiler adına ortaya çıkmak isteyen sözcüler, devrimciler gerçekleştireceklerdir. Onlar PKK deneyimini sıkı şıkıya inceleyerek kendi seçeneklerini, kendi halk önderliklerinin nasıl gelişmesi gerektiğini ortaya çıkaracaklardır. Ve bu da tabii ki bizim Türkiye emekçilerine en büyük desteğimiz olacaktır. Bunun da şimdi önemli bir tartışma evresine girdiği, elbette ki işlerin tartışmayla sınırlı kalmayacağı, tartışmaların sonucunda sağlıklı bazı gelişmelerin ortaya çıkabileceğini, bunun gününün, saatinin geldiğini söylemek yerinde bir tespittir. 12 Eylül rejimi, karşısındaki güçlü direniş odağı PKK'yi bulmasıyla, gerek Türk egemenlik sisteminin tarihi yapısında, tarihi gelişiminde önemli bir dönüm noktası, bir değişiklik aşamasını yaşarken, emekçi halkların kurtuluş mücadelelerinde de 12 Eylül reji-

mine karşı ayakta kalmayı ve gelişmeyi başarabilen PKK seçeneğinde, PKK kurtuluş yönteminde çok ciddi bir dönüm noktasını yaşıyor. Kendi kurtuluşları için seçeneğin oluştuğunu görüyor. Bir dönemecin içinde olduğunu farkediyor. Ve ilk defa artık bu dönemde halkların kendi kurtuluşları yolunda kendi ideolojik-politik düzeyde nasıl mücadele edeceklerini, kendi savaşımlarını her düzeyde —askeri düzey de dahil— nasıl ilerletebileceklerini görmüş oluyorlar. Bu yalnız Kürdistan halkına değil, Türkiye halkına da büyük cesaret veriyor.

Yine, kendi kaderine daha sağlam yaklaşmada, kendi kaderini çizmede bin yıldan beridir tarihine ilk defa derli toplu bir yönelme gereğini duyuyor. Kendini anlamaya, tanımlamaya çalışıyor. Tabii ki kurtuluş da, önderlik de kendini anlama ve tanımakla başlar. Eğer bu çabalar daha sağlıklı geliştirilirse bu da az bir tarihi kazanım değildir. En büyüğü 12 Eylül faşist rejimine karşı, hem de tüm ulusal kurtuluş umutlarını yerle bir etmekten de öteye ulusal sorun diye bir şeyin mevcut olmadığını, cumhuriyet tarihi boyunca nasıl ki sorunun kabul edilmezliği kesinse, sorun vardır diye ortaya çıkan gelişmeyi daha filiz halindeyken bırakıp bir daha ağzına almayacak bir biçimde yok etmek için ortaya çıktığını biliyoruz. Bu rejimin özellikle PKK'de filizlenmek isteyen kurtuluş umutlarını daha fazla dallanıp budaklanmadan nasıl bir hışımla yakıp yıktığını, tahrip etmek istediğini zindan pratiğiyle iyi biliyoruz. Hemen bu noktada yine bir şey söyleyelim: Bugün bu rejimin yardakçıları ve dış dayanakları Kürt sorununun kabulünden bahsediyorlar. Bunlar 1980'lerin o görülmemiş yok etme, bir halkın değil ismini, değil varlığını ve bu demokratik haklarını vermek, onun yok edilmesine sessiz kalıyordu. Bu katliamlarda bunlar nerelerdeydiler? O döneme kadar Kürdistan ismini bile ağzına almaktan vebadan kaçar gibi kaçanlar, ağzına alanı da doğduğuna bin pişman ediyorlardı. Daha tarih dün kadar yenidir. Yine ABD de o zaman vardı. ABD'nin 1984'lere kadarki Dışişleri Bakanlığı raporunda hiç de bu konuda Kürt sorununa ilişkin cümleler yoktu. Kürt sorununa bunların ilgisi, bizim direnişimizin dört yıllık amansız bir savaşım süresi içinde kırılamayacağının anlaşılmasından sonra başladı. Bugün Özal'ın kendisi neyi söylüyor: "Biz bu göçmenleri alırken, herhangi bir harekete karşı almadık." Ama dilinin altındaki baklayı gösteriyor aslında. Sanıyorum halk bunu öyle değerlendiriyor; "bu PKK'ye karşı bir harekettir" diyor. Özal ise "böyle değerlendirmeyin" diyor. "Bizim için de tehlikeli olur, göçmenler için de tehlikeli olur" diyor. Ama işin gerçeği böyledir. Kürt halkına karşı imana gelmeleri sahtekarcadır. Kendilerini tehlike içinde gördükleri için bu itirafı yapıyorlar. Ve kısaca burjuva anlamda bile bir dürüstlükten yoksundurlar. Demekki Kürdistan halkını böylesine bir rejimi yok etme, yakma girişiminde, vaziyeti kurtarıyor. Bugün halkın ulusal kimliğinin kabulünden tutalım toplumsal özgürlükler yolunda ciddi sayılabilecek mücadeleler içine girmeye kadar PKK önderliği bu yıllarda tarihi bir deneyim kazanmıştır. Bu yılları 12 Eylül faşist baskı, yıldırma, yok etme girişimlerini boşa çıkarıyor, ve tarihinde en güçlü direnme ortamı içine itebiliyor. Ki, bu da Kürdistan halkının tarihinde ilk defa tanık olduğumuz gelişmedir. Biz bu gelişmeyi nasıl sağladığımızı adım adım bugüne kadar nasıl getirdiğimizi çokça belirttik.

12 Eylül gibi bir faşizme karşı bu yıllar nasıl kazanıldı? Biz sık sık şunu söyleriz: PKK'nin her anı üzerinde durmak gerekir. Sorumlu devrimcilik bu konuda nelerin nasıl kazanıldığını bilmek zorundadır. Bu sadece PKK'yi doğru tanımak, PKK tarihini bilmek değildir. Bu bir halkın ulusal kimliğini nasıl kazandığını, buna nasıl ulaştığını bilmek demektir. Dolayısıyla bu yılları değerlendirmesini her düzeyde geliştirmek zorundayız. Biz bu yıllara boşuna bu kadar yüklenmedik. Biz bu yılları insanlık adına kurtarmak için nefes nefese bir maraton koşusuyla karşılık vermedik mi? Şimdi sizlerin alabildiğine çarpıklığınız, ağır-aksak durumunuz, yürüyüş tarzınız 12 Eylül faşizmine PKK'nin dayattığı mücadele tarzını bir türlü ruhunuza indirememenizden kaynaklanıyor. Bu konuda nefsinizi yenilemelisiniz. Bu konuda bu rejime karşı yılları nasıl kazandığımızı bilmelisiniz. Düşünmelisiniz, ondan da öteye onun bir parçası, mücadelenin bir ögesi haline kendinizi getirmelisiniz. Siz bunu başaramadıkça PKK sizden hemen çıkarılması gereken bir elbise olur. Bunu yapamazsanız, kişiliğiniz 12 Eylül faşizminden yaralanmış olarak çıkar; bunu yapamazsanız insanlığınızı kazanmadığınız, yurtseverleşemediğiniz, özgürlük olayına yaklaşamadığınız olgusu çıkar. Dolayısıyla bu yıllara karşı büyük direnci, büyük direnişin şehitlerini, bu direnişin bütün yönleriyle nasıl kazanılması gerektiğine dair yürütülen politik faaliyeti, örgüt faaliyetini adım adım nelere karşı kazanıldığını mutlaka bilmek ve özümsemek zorundasınız.

Bu rejimle karşılaştığım ilk günümü hatırlıyorum. Şafakla birlikte bu rejimin ayak sesleri ile uykudan uyandık. 12 Eylül sabahı askeri faşist rejimi nasıl gelmişti? İşte bugüne kadar, sekiz yıl boyunca adeta nefes nefese bu rejimi nasıl aşarız, nasıl onun yok edici etkilerine halkımızı, hareketimizi maruz bırakmadan aşarız. Bunun hesabı içinde kaldık. Bu hesap yalnız bireysel bir hesap değildi. Toplum için bir ölüm kalım hesabıydı; halk için bir ölüm kalım hesabıydı. Bu hesabı yapamayan örgütler de oldu. Ne oldu, o örgütlerden eser kaldı mı? Kendini en güçlü sanan o örgütler birkaç ay bile dayanamadılar. Hiç de şerefli bir sonuç bırakmadan tahrip olup gittiler. Milyonluk örgütler vardı, düzen partileri vardı, çok kötü meydanı terkettiler. Sonları hiç de iyi olmadı. Biz onlardan farklı olarak bu rejime olanca düşünce, örgüt ve eylem gücümüzle direnişi dayattık.

Bunun tarihi önemini anlamak, kavramak gereklidir. Çünkü bu direnişle kurtarılan çok önemli değerler vardır. Bu değerler rejimin vahşi, barbarca saldırılarına karşı olduğu kadar onun dolaylı işbirlikçilerine karşı tasfiyecilere, provokatörlere, her boydan ajanlara, uşaklara karşı ve daha da kötüsü bu rejimin beslemek istediği düşkünlüklere karşı kazanılmıştır. İnsanlardaki hayvani yanları açığa çıkararak, güdülerini konuşturarak, onların en geri yanlarını kendine basamak yaparak, bu konuda görülmemiş olanakları kullanıp tüm basın-yayın imkanlarını kullanan rejime karşı direnişi sürdürdük. Bunu başarmak az şey değildir.

Eğer atılan adım ilerletilmek isteniyorsa, tarihte çokça içerisine düşülen duruma düşmemek gerekliydi. Gerek Kürdistan tarihinde, gerekse de Anadolu halklarının tarihinde yaşanan, göçmenler haline gelip bir daha yurda dönmemek durumuna düşmemek önemliydi. Tarihte bilinir, Türk egemen sınıfları kılıçla halkları vurduğunda bunlar yurt dışına kaçar ve Avrupa'nın, Ortadoğu'nun şu veya bu ülkesinde ulusal özelliklerinden uzak, erime sürecini yaşarlar. Türk egemen sınıfları bunlara "kılıç artıkları" derler. Bunlar çeşitli alanlarda ulusal yönden kendilerini ölüme terkederler. Yakın dönemde, cumhuriyetin kuruluş döneminde de bunun örnekleri görülmüştür. Komünist hareketin bağrında da benzer bir gelişme gözlenmiştir. İmha, katliam ardından günümüze kadar süren kokuşmuş bir mültecilik içerisine girmişlerdir. Bu durumlarını ise, bir kader olarak benimseyip kokuşma sürecini tamamlamışlardır.

Bir Ermenistan halkının başına getirilenler vardır. Topraklarına bir daha dönme umutları bile bırakılmamacasına tasfiye edildi. Yine aynı dönemlerde Kürdistan'da gelişen isyanların da aynı acımasızlıkla ezilmesi ve ulusal kelimeyi bir daha ağza almayacak kadar zayıflatılması olayı vardır. Bu katliamlardan sonra, zaten zayıf olan, ulusal kelimeyi ağza almaktan adeta vebadan kaçar gibi uzaklaşan bir durum içerisine girdiler. Bizim atılımımızın da başına aynı hazin sonun gelmemesi için, elbette elimizden geleni sonuna kadar yapacağız. Yaşamak için de bundan başka bir yolun önümüzde bulunmamasının nedenlerini bu gerçeklik çerçevesinde daha iyi anlıyoruz. Tarihi ve güncel durumun değerlendirilmesi, mevcut atılımızı başarı ile sürdürmek için en yüksek sorumlulukla, en sınırlı olanakları bile kullanıp bunların sonuçlarından yararlanmamız gerektiğini açığa çıkarmaktadır. Biz, bu atılımımız için bu alanı seçtik. Buradaki çalışmalarımız, burası her ne kadar ülkeden geri de olsa, süreci imha olmadan ve gelişmelerle dolu bir şekilde tamamlamamız için, gerekli bütün koşullara sahip bir mevziye dayanmaktadır. Bu mevzi, kokuşmuşluk türünden bir mülteciliğin gelişmesine imkan tanımıyor. Çünkü, günlük olarak sıcak savaşın sürdürüldüğü bir alandır. Yine ülke ile bağların günlük olarak var olduğu ve sürdürüldüğü bir zemindir. Devrimci bir hareketin mayalanabileceği bir ortama sahip olan bu mevzi, aynı zamanda anti-emperyalist ve gericiliğin etkisinin bulunmadığı bir ortama da sahiptir.

Alanın bu özelliklerini iyi kullanmaya çalıştık. 12 Eylül faşizmi sonrasında alanın bu özelliklerinden yararlanan hemen hemen tek hareket durumundayız. 12 Eylül faşizminin iktidara geliş nedenlerinin birinci nedeni, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemizi tasfiye etmektir. Bu kesin olarak belgelenmiş olan bir durumdur. Amaç hareketimizi bir daha doğmamacasına imha etmekti.

Zaten 12 Eylül faşist darbesine izin verilmesinin nedeni de burada yatmaktadır. Eğer bir darbede vurup, bitirmeyi hedeflemeselerdi, burjuvazi böylesi bir darbeye kesinlikle izin vermezdi. Çünkü; bunun ortaya çıkaracağı sonuçlar çok ağır olacaktı. Nitekim, 12 Eylül faşizmi böylesine bir amaçla ve belli bir program temelinde iktidara yöneldi. Bunlar programları çerçevesinde bütün sol grupları imha ettiler ve sonradan bizim üzerimize yöneldiler.

Ama biz, bunları boşluğa düşürdük. Evet, kılıcını çekti ve bizim üzerimize geldi, fakat kılıcı boşlukta kaldı. Nitekim, 15 Ağustos Atılımı gerçekleştiğinde, bunlar bize "kılıç artıkları" diyerek saldırdılar. Yaptıkları açıklamalarda "aslında bu hareket bitmiştir, bunlar Ortadoğu'da mayalandılar" dediler. Bu dönemde 12 Eylül faşizminin toplum üzerinden adeta bir silindir gibi geçmesine ve uyanan ulusal-toplumsal özgürlük umutlarını daha ilk anda boğmasına bakarak, yapılan değerlendirmeler çerçevesinde, bizim yeniden çıkışımızı böyle nitelemesi hangi koşullara dayanıldığını göstermesi bakımından önemlidir. Hiç de umut edilmeyen ve beklenilmeyen bir ortamda doğuş gerçekleştirilmiş ve tarihte çokça görülen duruma düşülmemiştir.

12 Eylül faşizmi, ekonomik-demokratik kazanımları, hatta burjuva sivil partileri bile tasfiye etti. Bunların tümünün tasfiyesi ile birlikte geriye kaskatı faşist bir rejim kaldı. Bu darbenin Türk ordusu bünyesinde gerçekleşmiş olması daha koyu bir faşizmin geleceğine de açık bir işarettir. Böylesi bir karşı-devrimci saldırıya karşı, halkın umutlarını yeniden canlandırmak, devrimci bir gelişmeyi yaratmanın mümkün olduğunu göstermek çok büyük bir öneme haizdir. Türk sol ve aydın hareketi, kendisini çok güçlü görmesine rağmen, günümüze kadar sağlıklı bir düşünmeye bile ulaşmamıştır. 12 Eylül kâbusundan kurtulup, doğru devrimci hata girme bir yana, burjuva demokratik bir gelişmenin bile içerisine girememişlerdir. Hala bütün ağırlığı ile 12 Eylül rejiminin izlerini taşıyorlar. 12 Eylül rejiminin yarattığı zihniyet, felsefe bunları önemli oranda şartlandırmıştır. Önlerine koyduğu gündemi yaşıyor ve aşamıyorlar.

Bu bakımdan bunlardan halen öyle yenilenme, halkın çıkarlarını temsil etmeyi beklemek ve tekrardan saldırıya geçerek gelişme göstereceklerini ummak, bu durumlarıyla fazla gerçekçi olmuyor. Çok istememize ve desteklememize rağmen, böylesi bir gelişme içerisine girmiyorlar. Hala bunlarda son derece iddiasızlık, zayıf istekler var. Bu durumun da öyle güçlü bir halk hareketine yol açmayacağı çok açık olan bir durumdur. Bunun böyle olmasının tarihi ve sınıfsal nedenleri mevcuttur. Kaldı ki faşist rejim bizim üzerimize geldiği kadar bunların üzerine gitmedi. Buna rağmen, bunlar tam da ölü bir noktayı yaşıyor ve kefeni tam yırtmış değiller.

12 Eylül faşizminin saldırıları ile, bu hareketler tamamıyla dağıldılar. Direnen birçok ögeleri ya cezaevlerine dolduruldu, ya da faşist cunta tarafından katledildi. Geriye kalanlar ise, bırakalım hareketi örgütlemek, varlıklarını bile sürdürme güçleri yoktu.

İşte böylesi bir durumun yaşandığı bir ortamda, geriye kalanların yapacakları işler son derece önemliydi. Dağda, zindanda ve yurt dışında eğer faşizm saldırıyorsa, buna karşı direnmekten başka bir yöntemle ayakta kalmak mümkün değildir. Sonsuz bir çaba ile ayakta kalmak, sadece kişiler, hareket açısından değil, halkın ulusal-toplumsal gelişimi açısından da bir ölüm-kalım sorunuydu.

Biz böylesi bir gerçeklikle, karşı-devrimin saldırılarına karşı koyduk. Bu süreç bir geri çekilme, kendi kendini yeniden hazırlamaydı. Tarihi daha köklü bir temelde yeniden gözden geçirerek, TC'yi baş çelişki olarak daha köklü değerlendirmeye yöneldik. Günceli gerçekçi bir temelde yakalamak için yoğun çaba gösterdik. Bunları da tamamen devrimci bir hazırlanış temelinde yürüttük. İdeolojik faaliyeti geliştirdik, siyasal faaliyeti yoğunlaştırdık. Kadro ihtiyacını gidermek için de yoğun bir eğitim sürecini başlattık. Böylece halkın umutlarını yeniden canlandırmaya çalıştık. Halkın yanında yer aldığımızı ortaya koymak için de azgın karşı-devrimci zora karşı, devrimci şiddeti geliştirmeyi mümkün kılacak yolları zorladık. Bu dönem faaliyetlerimizin karşımıza çıkardığı görevler bunlardı.

İşte, böylesine anlamlı bir dönemin içinden çıkmak, azgın faşist terörün Kürdistan ve Türkiye'de yaydığı korkuya, politikadan uzaklaşmaya karşı çıkmak ve baskının, sömürünün önüne geçmek için yeni bir atılıma hazırlanmak gerektiği açıktı. Böylesi bir atılımla TC'nin o kılıç artıkları mantığını boşa çıkarmak ve beklemediği bir anda ona darbe vurararak, kendisine karşı güvensizliği geliştirmek önem taşıyordu. Bunun için doğru devrimci bilinçle ortama müdahale etmek zorunluydu.

Doğru bir ideoloji uygulandığında, bunun sonuçlarının başarılı olacağına inanmak gerekir. Dolayısıyla da mensup olduğumuz ideolojiye inançlarımızın gereğini yapmak, ideoloji ile oynamamak zorunludur. Eğer, ideoloji bir eylem kılavuzu ise, bunu yerinde ve zamanında eyleme geçirmek büyük önem taşır. Aksi halde, kokuşma ve oportünizm doğar ve gelişir. Bütün bu sonuçları ortaya çıkarmak ve geliştirmek başlı başına bir öneme sahiptir. Bu sonuçlara ulaşmak için bütün yetersizliklere, özellikle de pratik eğitim içinde olanların gerek eğitimlerini tamamlamama, gerekse de bunu pratiğe aktarmamada içine girdikleri durumlar vardır. Kendilerini hazırlayıp, döneme büyük bir bilinç, büyük coşku ve atılım ruhu ile katılmadan uzak olmalarına, dost ve düşmanın olumsuz beklentilerine rağmen, bir denemeye cesaret edildi.

Bu atılımımız öyle birdenbire ve aniden ortaya çıkmadı. Baştan beri hazırlıklarımız böyle bir atılımı amaçlamaktaydı. Bu atılımı silahlı bir temelde geliştirmek için, en değerli topluluğu teorik ve pratik eğitimden geçirerek hazırlık yapıldı. 15 Ağustos belki bir günün adıdır; ama bugünün gerisinde böylesine yüklü bir faaliyet sözkonusudur.

Siz inceleme yapmasını bilmiyorsunuz. Siz devrim ve karşı-devrim yıllarının dişe diş amansız bir mücadele ile kazanıldığını bilmiyorsunuz. Bilgileriniz sıradan bilgilerdir. Ruhunuza fazla yediremediğiniz için bugün devrimci pratik görevler karşısında fazla başarılı olamıyorsunuz. Bu konuda kendinizi aldattınız. Bu konuda Partimizin direnişini iliklerinize kadar yaşamadınız. Köşede oturuldu, görevlerin üzerinden teğet geçildi. Günler yenilgi beklentisi içinde geçiştirildi. Böyle geçiştirenler kendini istediği gibi saklasınlar, örtbas etsinler, tarihin yargısından kurtulamazlar. Bu ancak o hafif, çok yüzeysel kendini aldatan küçükburjuvaların tutumu olabiir. PKK yiğitliği bu değildir. PKK'nin yiğitçe çıkışı karşısında bu tutumlar açığa çıkmak zorunda idi. Dürüst, kararlı ve gerçek Partili olmayanların hepsi ortaya çıkmıştır. Geri kalanlar, geri toplumsal zemine dayananlar, nefsini ve beynini devrimcileştiremeyenler, gününü kurtarmak derdinde olanlar güdülerini devrimci bilince, güçlü devrimci akıma tabi tutamayanlar açığa çıkmıştır. Bu yıllarda biz bunu kapsamlı olarak değerlendirdiğimiz için sadece değinmekle yetiniyoruz. Partinin taktiğine uymama, Partinin temel doğrultusuna, çizgisine tam katılmama, onu rahatlıkla kendi endişeleri için saptırma faaliyeti 12 Eylül faşizmi karşısında boyun eğmenin, ona alçakça boyun eğmenin sonuçlarından başka bir şey değildir.

Devamı 31. sayfada

8. Yılında 12 Eylül Faşist Rejimi....

Baştarafı 30. sayfada

12 Eylül faşist rejimine karşı tüm Türkiye solunda görülen düşkünlük, bugün hepsinin beş paralık durumda olduğunu ortaya çıkarmıştır. Sağlam demokratik sesin olmaması, emekçi sınıfların bu konudaki öncülüklerini konuşturamaması, bugünkü yoksullukların, düşkünlüklerin temel nedenidir. Bugün toplumun ağır bunalımı, nefes alamaz durumu sağlam direnişçilerini ortaya çıkaramamadan ötürüdür. Bir karşı-devrim bastırdığında ona karşı direniş olmayınca, onun altında kalanlar ezilir. Bu tarihin bir kanunudur. Böyle olunca da yaşamaya fazla hakları yoktur. İşte bunu kurnazca "bize fazla değmeden geçsin" diyerek, 12 Eylül'ün amansız baskı yıllarının geçiştirilmesi için, bir köşede sinenler, "günü gelince tekrar ortaya çıkarız" diyenlerin gaflet içinde oldukları, tarihe karşı hiç de anılacak bir biçimde çıkamayacakları bir gerçektir. Ve bu da bugün daha iyi gözüküyor. Kısaca bütün toplumsal düzeyde olduğu kadar, emekçi sınıf ve tabakaların parlak bir imtihan verememelerinden dolayı içine düştükleri yoksulluğu, düşkünlüğü buna bağlamamaları gerektiği kadar çok utanmaz bir tasfiyeciliği yaşamaları, direnişi göstermemesinden ötürü, bugün hiçbir ülke somutunda görülmeyecek kadar örgütsüz, direnmesiz, dolayısıyla çürümeyi yaşamaları olasıdır. Aynı şey Partimiz için de geçerlidir. Partinin çizgisine, taktiğine her yönüyle katılmayanların nasıl bozguncuIuktan ileri gidemedikleri, Partinin başına bela olmaktan öteye gidemedikleri ortaya çıktığı gibi kararlı direnişçilerin yaratabileceğini de ortaya koymuştur.

Partimiz, bir avuç kararlı direnişçinin dağlarda, zindanlarda, yurtdışında hayatlarını ortaya koyarak, tarihin güçlü zorba rejimlerinden birisine karşı nasıl büyük zaferler kazanabileceğini ortaya koymuştur. Sayıları hiçbir zaman birkaç yüzü geçmeyen devrimciler topluluğu, gerçekten de tarihsel dayanakları güçlü olan ve günümüzde de en gerici mihraklar tarafından desteklenen bu rejimin karşısında hareketimizin nelere kadir olduğu ortaya konulmuştur. Bunlar da ortadadır. Bugün PKK'nin cesareti, fedakarlık düzeyi, dost-düşman tarafından saygınlık bulmuştur. Bu da şunu gösteriyor ki, eğer bir avuç kararlı insan doğru yolda, dosdoğru yürürlerse, ikircikliğe düşmeden sonuna kadar kararlı yürürlerse, zaferi yaratabilirler. Bugün bu durumları yaratan Partimiz, eğer kararlı yürüyüşünü daha da ileri götürürse zafere ulaşmasının kaçınılmaz olduğu kesindir. En zor yıllarda kendini geliştirebilen bir Partinin, bugün milyonlara ulaşan bir kitle temeliyle ve güçlü bir deneyimle silahlanmış olarak, geleceği kazanamaması elbette düşünülemez. Yeterki her dönemin ortaya çıkardığı görevleri yerinde tespit etsin, bu görevlere uygun bir örgütlülükle karşılık versin. Ve yine bu yılları da kazanılması gereken yaman yıllar olarak görsün. İşte bütün bunlar yapıldığında halkların tarihinde en parlak başarılardan birisinin de bizim halk tarihimiz içinde yaşaması hayal olmaktan çıkıp gerçek haline gelecektir. Hem de beklenmediği, çoğunun rüyasından bile geçirmediği bir dönemde bu gerçekleşebilir. Demekki en önemli sonuç, binlerce yıllık baskı, sömürü geleneğine dayanan en zorba rejimlerden birine karşı en büyük özveriyle, cesaretle, direnme geleneğini kavramış ve bu konuda kendini ortaya atmış olanlar en inanılmaz olanı gerçekleştirebilirler. Bu bir toplumsal devrim olabilir. Bu bir ulusal kurtuluş olabilir. Kendi deneyimimizde de ortaya çıkan budur. Bu rejim 8. yılını geride bırakırken, özel olarak bize karşı özel savaş anlamına gelen, tarihi dayanakları itibarıyla bu tarihin en son ürünü olan vahşi-barbar düşmanın bu rejimine karşı biz ayakta durmakla, bütün barbar tarihe karşı durmayı kanıtlamakla, halkımızın direniş tarihinde silinmez harflerle zaferi yazacağımız gerçekliğini de kanıtlıyoruz.

Halkların seçkin direnişçiliği bu konuda inanılmaz olanı böyle gerçekleştiriyor. Ve ısrarla bu deneyim üzerinde durulursa, gerekli sonuçlar çıkarılırsa, halkların en inanılmaz barbar rejimlerin yarattığı karanlık ortamları delip kendi kurtuluşlarını kendi elleriyle sağlayabileceklerini, hele bu halk Kürdistan halkı ise kendi mensuplarının dahi kurtuluşlarına umut geliştirmekten uzak olduklarını, rüyasını bile görmekten çekindikleri gerçekliklerini bugün sadece tartışmakla, "başarabiliriz, kurtulabiliriz" umudunu en güçlü bir biçimde duymakla yetinmeyip, giderek dalga dalga kendi savaşımlarıyla mücadele alanlarına çekildikleri bir durum yaşanıyor. Eğer bu durum böyle devam ederse, bu umutların gerçekleşebileceği, bir halkın kurtuluşunun ta kendisi olabileceği ortaya çıkıyor. İşte üzerinde çok durulması gereken, kendisiyle bütünülmesi gereken, büyümeyi bu temelde sağlaması gereken deneyimimiz.

Bu deneyimimizi en başta şüphesiz Partililerimiz inceleyeceklerdir. Ondan da öteye bununla sağlam bir Partili olacaklardır. böyle bir Partilileşmenin bir halkın özgürleşmesinden ibaret olduğunu göreceklerdir. İşte bu da, bu çağda yapılması gereken biricik tek doğru çalışmadır. Bu çalışmayı biz öne aldık, bunu hepinizin önüne koyduk. Bu çalışma, bu yaşam dışında, diğerlerini son derece ikincil planda bıraktık. Israrla devrimci çalışmayı, devrimci faaliyeti halkımızın da gündemine koyduk. Bu temelde düşüncelerimizi, uğraşlarımızı yoğunlaştırmayı esas aldık. Görüyorsunuz ki, bütün bunlar bugün boşa gitmiyor. Bütün bir halk kendi kaderi üzerinde tartışıyor. Bütün çabalar bu temelde zorlaşıyor, yüceleşiyor. Bu temelde halkımızın bütün yiğit insanları bir araya geliyor. Mücadele meydanlarına çıkmak için sabırsızlanıyor. Görüldüğü gibi en doğru yola böylece girilmiş oluyor. Ve bu yolda en sağlam çabalarla, halklar kaderlerini belirleyici bir tarzda halletme yoluna koyuluyorlar. Biz bu faaliyeti böyle esas aldık. Bugüne kadar da en ufacık bir ikircikliğe düşmeden büyük bir kararlılıkla, azimle, çabayla buraya getirmeye çalıştık. İşte sizlerin de esas almanız gereken azim, çaba budur.

Bugün her zamankinden daha fazla ortaya çıkmıştır ki, bu amansız zorba rejim, 12 Eylül faşist-sömürgeci rejimi, başta Kürdistan halkı olmak üzere, Türkiye halkı üzerinde de dünyada gerici güçlerin ondan bekledikleri, onunla sağlamak istedikleri tehlikeli yönelimlerinden önemli oranda kurtulunmuştur. Artık yavaş yavaş tarihin çöp sepetine atılıyor. Eğer bundan sonraki mücadelemiz daha kararlı olarak sürdürülürse, tamamen bir daha dirilmemecesine bu benzeri rejimler tarihe gömülürler. Böylece tarihi bir katkı yapmış olacağız. Tabii ki bunu yapmakla kendimizi bugün görevini başarmış devrimcilerin mutluluğu içinde görebiliyoruz.

Görevlerimizin tam başarılamaması bizi umutsuz kılmıyor. Bilakis daha fazla başarmak için çok daha güçlü umutları, çok daha güçlü olanaklarla gerçekleştirmeye çalışıyoruz. İşte her zamankinden daha fazla ortaya çıkan gerçekliğimiz budur. Gerçek önderlik, halkların gerçek önderi olmak, işte böylesine zorlu yılları böyle karşılamak, böyle kazanmaktır. Başta Partimizin militanları olmak üzere, tüm halkımız yaşadığı bu büyük tarihi deneyimi —ki bu deneyimin kazanılmasında en büyük pay sahibi olan zindan direnişçilerine—, devrim şehitlerine bağlılıklarını bir yaşam sorunu olarak, bir ahlaki gelenek olarak yerli yerine oturtacaktır. Bunların toplu ifadesi demek olan halk, kurtuluş siyasetini daha da somut biçimde yaşayacaktır. Yeni yaşamın ancak bu temelde yaratılacağını bizzat kendi deneyimleriyle görecektir. Bunu, bugün kısmen görüyorsa da, yarın bunu tam zaferle kapatacaktır. Bir halka yaraşır olan en yüce yaklaşım budur. Halk adına bundan daha yüce bir çaba da sergilenemez.

---

10. YIL AFİŞ YARIŞMASINA KATILALIM

PKK'nin 10. yılını doldurması vesilesi ile açtığımız **afiş yarışması** devam ediyor. Yarışmaya şu ana kadar onlarca okuyucumuzdan resimler geldi. Bunlardan bir kısmı dağda savaşan gerillalardan geldi.

Yarışmaya gösterilen ilgi, sonuçları açıklayacağımız 27 Kasım tarihine kadar gelen resimleri de değerlendirmeye tabi tutma kararına götürdü. Bu nedenle okuyucularımızın yarışmaya katılmalarını bir kez daha belirtiyoruz.

HALKIMIZA!

Gelinen aşamada faşist Türk sömürgeciliğine karşı yürüttüğümüz devrimci savaşımız ileri boyutlara varmıştır. Halkımız, cephemiz ERNK ve şanlı ordumuz ARGK saflarında birleşmekte ve halk ordulaşmamız adım adım gerçekleşmektedir.

Bunun karşısında kendi yok oluşunu gören düşman, devrimci savaşımıza halkımızın katılımını engellemek için, ülke genelinde olduğu gibi, bölgemiz Dersim'de de çeşitli kanunlarını uygulamaya koyarak, köy ve mezraları boşaltmak ve böylece halkımızı uzak bölgelere göç ettirerek, sıcak savaş ortamından uzaklaştırmak istemektedir. Bununla, halkımızı özünden boşaltılarak, yıllarca büyük bir çaba ve emek sonucu yaratmış olduğu değerlere ihanet etmek zorunda bırakmaktadır. Bu uygulamalar karşısında halkımız direnmiş, düşmanın bu yönlü amaçlarını önemli oranda boşa çıkarmıştır. Ancak, her ne kadar düşman bu çabalarında başarılı olmamışsa da birçok aile ve birey kendi köyünden, toprağından koparılarak vatanından uzaklaştırılmıştır. Toprağından koparılan bu insanlarımız, Türkiye'nin değişik illerinde sefil bir yaşama maruz bırakılmıştır.

Düşmanın baskı, işkence, tehdit vb. zor yöntemleri kullanarak halkımıza dayattığı ve reva gördüğü bu yaşam biçimi kurtuluş değildir. Öyleyse, düşmanın bize reva gördüğü bu kölece ve onursuz yaşam biçimi kabul edilmemelidir. Tek kurtuluş yolu; Yıllardır emek verdiğimiz topraklar uğruna Partimizin açtığı mücadele yolunda yürümektir. Cephe saflarında birleşmek, Ordu saflarında savaşmaktır.

Düşmanın köylerimizi boşaltma, "yasak bölgeler" oluşturma ve halkımızı mücadeleden koparma doğrultusundaki uygulamalarını boşa çıkarmak amacıyla, bugün Kürdistan'da halkımızı temsilen bir iktidar gücü durumuna gelen cephemiz ERNK'nin eyalet yönetim organı aşağıdaki kararları almıştır:

1- Ülkenin toprakları üzerinde yaşayan her Kürdistanlı yurtsever, ulusal kurtuluş mücadelemizi geliştirmek ve korumakla görevlidir. Bu yurtseverliğin bir gereği, vatandaşlığın temel vazifesidir. Bundan hareketle:

A) Her ne gerekçeyle olursa olsun toprağını, köyünü, emek verdiği değerleri terkedip, göç edenler bu topraklardan yararlanma haklarını kaybedecekleri gibi ulusal kurtuluş savaşımız karşısındaki vatandaşlık görevlerinden de kaçmış sayılacaktır.

B) Köyünü, toprağını terkedip gidenlerin tüm mal varlığına Ulusal Kurtuluş Cephemiz tarafından halk adına el konulacaktır. Dolayısıyla bunların mülkiyet hakkı ortadan kalkmış olacaktır.

C) Toprak işleyenindir ve uğruna kan dökenlerindir ilkesinden hareketle kamulaştırılacak bu topraklar, işlenmek kaydıyla köyde kalan diğer vatandaşlara uygun biçimlerde dağıtılacaktır.

D) Köyde kalıp devrime emeği geçen yurtsever vatandaşlarımız, kendilerine dağıtılan toprakları işletmek kaydıyla elinde bulunduracak, eski sahiplerine herhangi bir bedel (kira, icar vb.) ödemeyeceklerdir. Ayrıca kendilerine devredilen bu toprakları satamayacakları gibi, satın da alamayacaklardır. Elde edilen ürün (bağ, bahçe, tarla, orman vs.) tamamen bu toprakları işleyen köylülere ait olacaktır. Aksi durumda cezai uygulamaya geçilecektir.

Tüm halkımızı bu kararların gereklerini yerine getirmeye çağırıyoruz.

ERNK
(Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi)
Dersim Eyalet Komitesi

Parti ve Gerilla Yaşamında Devrimci Ölçüleri...

Baştarafı 20. sayfada

ke tartışabilselerdi, ben aslında onların her şeyini tartışmaya varım. Sözümona biz "diktatörmüşüz", bu konularda hiçbir hayat hakkı tanımıyormuşuz, öyle değil. Her şeyi biliyorsunuz, kimliğini bile diline almaktan ölümden korkar gibi kaçan bir halka, biz bugün kimlik veriyoruz. Biz bu konuda en büyük demokrasiye öncelikle kimliklerinden bu kadar uzaklaştırılmışsa, onun kimliğini vermek, bugün düşman ona yardakçılık yapıyor. İşte bak sözümona insani adı altında yine elli bin kişiyi kabul ediyorsa PKK sayesindedir. Kürdistan halkına hiç olmazsa bizim sayemizde soykırım uygulanmıyor. Bugün onların katliamını, Kürdistan'da durduran, PKK'nin korkusudur. Ama bunlar namert, aşağılık olarak da belli, bir süre daha yaşamaya devam edecekler. Onlar iki yoldaşımızı yakınlarından geçiyorde komplo kurup, TC'ye, Onların cesetlerini hediye edecek kadar namussuzdurlar. Bugün TC onlardan mı korkuyor, bizden mi? Bizden korkuyor.

Namertlik büyük olunca dediğim gibi, yiğitlik de büyük olmak zorundadır. Bunun karşısında ve her düzeyde olmalıdır. Büyük yiğitlikler gösterilmek zorundadır. Siz yaşamı basit ele almak istediniz, halen basit ele almaya çalışıyorsunuz. Ben bin soru önünüze koydum ve çıkış yollarını da koydum. Özünüz neyse, gücünüz neyse ona göre olursunuz. Ve bu da herhalde insana saygının, insana değer vermenin en sağlam, en yüce yoludur ve sizden de bundan başka bir görev beklenilemez. Size bunun dışında, başka bir gerekçe ile yaklaşmıyor ve görev beklemiyoruz.

31.8.1988

Impressum:	Yazışma Adresi:	Hesap Numarası:				
V.I.S.d.P.:	SERXWEBÛN	Stadtsparkasse - Köln	Avusturya	22.50 s.	Hollanda	3.75 hfl.
A. Sarı	Postfach: 10 16 83	A. Sarı	Belçika	75.00 bfr.	İngiltere	0.90 £
Vogelsangerstr. 286	5000 Köln 1	Konto Nr.: 1 74 21 96	Danimarka	10.00 dkr.	İsveç	7.50 skr.
5000 Köln 30		BLZ: 370 501 98	Fransa	7.50 ff.	İsviçre	3.00 sfr.
					Norveç	10.00 nkr.

"Mektup Vardır... Ülke Kokar, Yaşam Kokar Satırlarında, Satırları Çiçektir"

Yusuf;

O "fırtına" sizi biçti. Acıyı, zorluğu, yokluğu ve ölümü kafalarında, yüreklerinde ve yaşamlarında olağanlaştıramayanlar, ona katlanamayanlar, katlanma gücü, yeteneği ve cesareti olmayanlar korkularla buluştu, korkuları yaşadı. Verilmiş yiğit sözlerin, dostluk ve arkadaşlıkların üstünü korkularla karaladı; eli-ayağı birbirine dolandı, diz bağları çözüldü, zifiri karanlıkların korku şahına şartsız ve dolaysız teslim oldu. Teslimiyeti en üst perdeden haykırdı, haykırışlarıyla onurlu, saygın/sevilir pratiğini, kimliğini/kişiliğini lanetledi. "Kıyıya-köşeye çekilmek, çoluk-çocuğa karışmak, ev-bark kurup kendi halinde yaşamak" yetmedi. Korkunun soluğu yine de ensesindeydi, kaçması, kaçıp uzaklaşması, uzakları "yurt" tutması; özünde iyiden, güzelden, doğrudan, dostluktan ve gelecekten yana ne varsa sırt dönmesi, selamı sabahı kesmesi gerekiyordu. Yoksa, evet yoksa ölüm vardı, ölmek vardı, acı çekmek, acıyı iliklerine kadar yaşamak, tüm dokularına; tüm hücrelerine, hücrelerinin can teline işkencenin mızrabını vurdurmak vardı. Korkunçtu bu, katlanılması güçtü; inanç, bağlılık, güven, cesaret, sevgi ve saygınlık, daha sağlam sarsılmaz bir kişilik ve irade gerekiyordu. Oysa batıdan, tam tepeden kopan "fırtına" yakıp yıkıyor, zayıf, iradesiz, yaşama, dolayısıyla geleceğe ve onun öngördüğü pratiğe aile ve gönül bağlarıyla değil, zayıf, kendiliğinden, belli-belirsiz bağlarla "bağlı" olanları darmadağın ediyordu.

Gerçekliğimizi bilince çıkarıp; sosyal yaşam pratikleriyle onu doğrulamayan; salt moda diye, geçici bir heves, ya da heyecanlı-coşturucu bir macera diye tanımlayan unsurların özden yoksun yüzeysellikleri elbetteki böyle bir sonuç yaratamazdı, direniş çizgisinin güçlü kopmaz halkası olamazdı.

Korkaklar, sinmişler, yılgınlar anlayış bekliyor(!) okşansın, açığa çıkan, deşifre olan, mahkum edilen davranışlarının "kabul edilebilir" olmasını istiyor, bekliyor... Büyük öfke duyuyorum, büyük kin besliyorum; bilinçli, eğitilmiş, gerçekliğimizle yoğrulmuş, yerli yerine oturmuş örgütlü bir öfke bu. Haklı ve namuslu, sapına kadar doğru bir öfke... Direnerek yere düşenlerin öfkesi bu. Öfkem, öfkemiz sana-size Yusuf. Dostluklar sunman, geçmişi anımsaman, anılarda yaşaman beni yatıştırmaz, bu gerçeği yadsımaz.

"Dostluğumuzu, imamımı, Xorto'mu hiç unutmadım" diyorsun. Nedir dost olmak ve unutmamak? Evet nedir? Unutmamak; "konuşmak, hüzünlenmek, anımsamak mıdır? Unutmamak geçmişi duygusallıkla anmak, iç çekmek ya da "ağlamak" mıdır? Nedir unutmamak; evet nedir? Unutmamak omuz omuza olmak, ya da aynı bilinç, yürek ve inançla yaşamak, eylemleşmektir. Unutmamak yakın olmak, yakın gelmektir. Unutmamak direnmek, korkuya yönelmek, sevgiyi yürekle sınırlamayıp pratik gerçekliğimizle sınamak, güçlendirmek ve yaşamaktır. Unutmamak; kendini aşmak, yenilemek, halklaştırmaktır. Unutmamak duygusal seramonin zayıf-sıradan sözcüğü değil; yaşamın eylemi, yoldaşlığın, yakınlığın sıcaklığı, gerçek özüdür. Dostluk da öyle.

Açığım ve açık söylüyorum:

"Dostum" diyemiyorum sana. Sende dostluğumuzu göremiyorum. Biz Mevlana değiliz, yuvamız da dergahı... Duygudan sevgiye, düşünceden yaşama, dünden bugüne her yerde ve her alanda tutarlı ve ilkeliyiz. Öyle olmalıyız. "Dün dündür, bugün de bugün" diyemeyiz; dün ile bugün arasında kopmaz, yadsınmaz bir bağ, bir ilişki bütünlüğü vardır ve bugünümüz, dünün bağrından sökün etmiştir. Bu açıdan dün ciddi bir eleştiriye tabi tutulmalı, yargılanmalı ve olumsuzlukların mahkumiyeti temelinde değil, onun ölümü, biyolojik ölümü temelinde bugün yaratılmalı ve savunulmalıdır. Dostluğumuzun önkoşulu budur. Ve bu da pratik tutum gerektirir. Sözle-sazla ifadenin bir anlamı, değeri yoktur, olamaz.

Bu açıdan mektubun beni duygulandırmadı, heyecanlandırmadı.

Mektup vardır yürekli, coşturur beni, sınırsız sevindirir, onurum-gururum olur, kendimi görürüm satırlarında, gerçeğimi; duygulanır, ağlarım çoğu zaman. Çünkü doğrudur, yakındır, direngendir, yaşamaktadır, dolaylı değildir. Gerçekler sınırlamaz, kendini atar ortaya tartıştırır. Dosttur, samimidir, sıcaktır. Ülke kokar, yaşam kokar satırlarında, satırları çiçektir, kavgadır. Satırları onu bana getirir, onu bize. Sonra ülkemdedir yüreği, yüreği dönmek içindir, döner de. Dönen yiğittir, samimidir, dosttur, tanıdıktır. Dönen iki gözümdür, umuttur, aşktır, gelecektir; unutmamıştır, unutmayı düşünmemiştir. İçerdekini satır satır, damar damar, ilmek ilmek yaşamıştır, adını almıştır içerdekinin, içerde olmuştur, içerdekiyle büyümüştür. Sevdiğim, saygı duyduğum, yoldaş bildiğim onlardır. Evet onlar, onlarlaşman, onlarla olman, onlar gibi yakın, onlar gibi yiğit, bana yakın olman gerek.

Evet içerdeyiz ve yaşıyoruz, yaşıyorum. Xorto olarak ya da Şamil olarak, Ali, Zafer ya da Şexo olarak yaşıyorum, yaşayacağım her gün, her an, her zaman sevdiklerimle, sevgili ailem, halkım ve canlarımla olacağım, olacağız. Geliştirici, ilerletici olan budur, bu duygu, bu bilinç, bu inançtır. İnançlıyız. Severek yaşıyoruz, severek katlanıyoruz zorluklara. Gülüyoruz, güleceğiz, hem de inatla güleceğiz. Dostlara "ayrılık" selamları değil, birlik, yakınlık, dostluk selamları yollayacağız hücrelerimizden, hücrelerde şafağı olacağız her yeni günün, korku nedir bilmeyecek, tanımayacak yüreklerimiz, yüreklerimiz korkuya, korkuyla çarpmayacak, her yeni günde, her yeni atılımda çarpacak, belki de duracak, ama biz yaşayacağız, yaşayabildikçe.

Yusuf; evet 9 yıl sonra seninle ilk "buluşmamız", ilk mektubunu aldım ve sana bunları yazdım.

Tepkini bilemem ama, tepkinden çekinmedim... 9 yıl, senden yana; halksız, kavgasız, insansız, cansız geçen- "yaşanılan" koca 9 yıl. Nasıl yaşayabildin? Nasıl soluklanabildin, evet nasıl?

Selamlar...

Şamil ya da Xorto

19 Ağustos 1988

Şamil BATMAZ, Sakine CANSIZ, Mehmet ŞENER ve Ali ORUÇ

"Partiye ve Parti Önderliğine Sahip Çıkmasını, Çalışmasını Bilelim!"

Sevgili kardeşim, Parti Önderliğini ne kadar sevdiğimi, saydığımı, değer verdiğimi ve verdiğimizi bilirsin. Bakıyorum dün olduğu gibi bugün de bazı tipler, kendi küçük çıkarları için Önderliğimize çalmadık karalama bırakmıyorlar. Oysa ki, onları yetiştiren, insanlık ölçüleriyle büyüten ve okutan Parti Önderliğidir. Parti Önderliği, kendi yoldaşları için her fedakarlığı, sevgi ve şefkati esirgemedi. Kendisi en zor koşullarda yaşamayı sürdürürken; yoldaşlarının daha iyi gelişmesi için tüm olanaklarını sonuna kadar bunlara açtı.

Bugün ise, bunlardan bazıları, kendilerine sunulan değerleri har vurup harman savurmaya çalışmaktadırlar. Gerçi olağan bir şey değildir; ama, bu kadar nankörlük ve alçaklık yapılamaz veya yapacaklarını hiç düşünmedim. Yarın da, öbürsü gün de bu tür durumlar yine de olacaktır. Senden ve sizlerden istediğim tek şey Parti Önderliğine bakmanız ve korumanızdır. Dün; O, bize baktı, korudu. Bugün sıra bizdedir, sahip çıkıp koruyalım. Parti mirasına göz diken yeni Şeyh İdrisilere karşı çıkın. Onun; sana, bana, bizlere verdiği sevginin, yoldaşlığın karşılığını verelim. Maddi-manevi tüm gücümüzle Partiye ve Parti Önderliğine sahip çıkmasını, çalışmasını bilelim. O nankör, alçaklar elime geçse, inan ki, bir kaşık suda boğarım. Ne yapayım ki, kendilerine ulaşamıyorum. Bu tipler yaptıklarında belki de biraz haklı. Bir örnek vereyim: Saksıda yetişen bir çiçeği alıp bahçede ekmekle, o çiçeği yetiştiremeyiz değil mi? Çünkü, değişik koşullara adepte olamıyor. Veya yeni yaşam tarzına ayak uyduramıyor. Durum böyle de olunca kurumaktan asla kurtulamıyor. Bu bakımdan haklı diyorum, yoksa, Parti Önderliğinin ve Partinin tüm mirasına göz dikmeleri ve bu mirası yok etmek için de hunharca çabalar içerisine girmeleri, bence af edilmeyecek bir durumdur. Senden istediğim, her koşul altında Parti Önderliğine sahip çıkmandır. Parti Önderliğine sahip çıkarsan bana ve biz diğer yoldaşların tümüne de sahip çıkmış olursun.

Canım kardeşim, şeyet gerçekten beni kardeş olarak görüyorsan —ki bundan zerre kadar kuşkum ve kuşkumuz yok— nasıl bana sahip çıkıp bakıyorsan aynısını, hatta daha fazlasını Parti Önderliğine yap. Neden mi? Çünkü ben ve biz sağlıklı, dinç ve dimdik ayaktayız; hep dinç kalacağız ve Parti Önderliğine karşı görevlerimizi yerine getireceğiz. Siz diğer Parti bireylerinden daha fazlasını bekliyorum. Kendi küçük çıkarlarını düşünenlere karşı acımasız ol. Parti Önderliğinin bize vermiş olduğu değerin karşılığını verelim. Dedim ya, annemizin, babamızın veremediğini ve yapamayacağını Parti Önderliği yaptı. Haksız mıyım? Sağlıklı bir iraden var. İradesizliğe ve kararsız iradeye karşı ol. Bizim gibi başını dik tut. Sen can kardeşimden, Parti Önderliğine sürekli bağlı kalmanı istiyorum. Tüm diğer Parti bireylerinden de bunu bekliyor ve diliyoruz. Kendilerine söyle, ilet.

Canım kardeşim; bizim durumumuz iyidir. Sağlıklı ve dinçiz. Yanımdaki arkadaşların da durumları aynı. Bir ailede bulunmayan en sevecen, saygı, sevgi bizde var. Kısaca, tek bir insanmışız gibi yaşıyoruz. Bunca değişik yörelerden gelen bu kadar insan, nasıl bir insan gibi davranıyor, hareket edebiliyor! İğneden ipliğine kadar her şeyimizle bir bütünsellik içindeyiz. İşte bundan dolayı daha bir kıvançlı ve gururluyuz. Siz dışarıdakilerden ise, habire çatlak sesler duyuyoruz. Bu da beni kahrediyor. Bazı mutluluk haberini de duyuyorum. Bununla gururlanıyorum, sevincimden ne yapacağımı bilemiyorum. Sizden istediğim hep gerçek bir aile gibi kıvançlı, sağlıklı ve mutlu olmanızdır.

Sevgili kardeşim; diplomasi üzerine bir kitap okuyorum. Uluslararası diplomasi tarihi. Çok güzel bir kitap. İçinde, diplomatların, diplomatik alanda kullandıkları, konuşma ve davranışlar üzerine çok eğitici konular var. Diplomatik dilden anlamayan insanların okumasını tavsiye ederim. Gerçi bizim yaşam tarzımız zorunlu olarak diplomatik dile açık olmalıdır. Biliyorsun dokuz yıldır tutsağım, bu süre zarfında diplomasinin tüm yollarını, yaşam pratiğimizle öğrendik. Bazıları diplomatik dili çok iyi bildikleri halde, bunu kendi küçük çıkarlarına malzeme yapıyorlar. Sorun diplomasi sorunu değil tabi, kendi pembe hayallerinin bir başka biçimde dışa vurumudur. Okuduğum kitapta, bunlar çok açık bir biçimde belirtiliyor.

Bütün hepinize candan selamlar

Cevdet İNAK

İbrahim İNAK, Sakine CANSIZ ve Cevdet İNAK